

Giới thiệu Soán Đường Convert

Sống trong thời loạn thế, thân thế khó bề phân biệt. Trong lòng ta không hướng tới phú quý nhưng không biết vì sao phú quý lại liên tục xuất hiện.

Đây là một câu chuyện một người hiện đại xuyên việt về Tùy Đường. Có ân oán tình cừ, có khí thế hào hùng, còn có vô số phong lưu... Mời các bạn đón đọc: Soán Đường, siêu phẩm của tác giả Canh Tân.

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Năm này là năm bao nhiêu

Chất lỏng ấm áp phun tung tóe lên trên người của Lý Kiến Quốc.

Bên tai của hắn vang lên tiếng la khóc thê lương, thanh âm giao phong rít gào, âm ỉ náo nhiệt vô cùng.

Lý Kiến Quốc mở mắt, đập vào mắt hắn là một khuôn mặt nữ nhân. Nữ nhân này khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt vô cùng thanh tú, giờ phút này trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần đó vì nỗi đau khổ mà biến đổi.

Nữ nhân này nằm trên người của Lý Kiến Quốc, hai tay cố gắng chống đứng lên, giống như sợ rằng đè nặng lên trên người của Lý Kiến Quốc.

- Bảo bảo, không có chuyện gì đâu, con đừng sợ.

Nữ nhân cúi đầu xuống, vừa vặn tiếp xúc ánh mắt của Lý Kiến Quốc.

Trên khuôn mặt tái nhợt hiện ra vẻ tươi cười, cánh tay duỗi ra ôm lấy Lý Kiến Quốc vào trong lòng.

Lý Kiến Quốc hiện tại mới phát hiện mình... đã biến thành một đứa trẻ.

- Nghịch tặc chạy đâu, một tên cũng không thể buông tha.

Đúng lúc này có người lớn tiếng gọi, thanh âm giống như là kim thiết vậy.

Nữ nhân kia biến sắc định giãy dụa đứng dậy, Lý Kiến Quốc lúc này mới khiếp sợ tỉnh ngộ, hoảng sợ phát hiện ra trước ngực của nữ nhân kia đã có một mũi tên xuyên qua cả thân thể. Nữ nhân này hóa ra vốn đã trọng thương, Lý Kiến Quốc lập tức hiểu được, máu phun tung tóe lên trên người của hắn chính là máu của nàng.

Mà lúc này nữ nhân cố gắng chống thân thể, giống như sợ mũi tên làm bị thương Lý Kiến Quốc.

Lý Kiến Quốc như chìm vào giấc mơ: Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Bốn mươi tuổi, thoát cái đã biến thành một hài nhi, gặp chuyện như vậy vượt qua khỏi phạm trù lý giải của hắn.

Thời đại này, còn dùng cung tiễn để giết người hay sao?

Được rồi, dùng cung tiễn để giết người thì cũng thôi, nhưng tại sao lại giống như diệt môn thảm án, hơn nữa đây lại là ban ngày ban mặt, là xã hội pháp trị, tên gia hỏa sát nhân kia, chẳng lẽ không sợ chế tài pháp luật hay sao?

Nghĩ tới đây, con tức giận của Lý Kiến Quốc liền xông lên đầu, hắn hét lớn một tiếng:

- Dừng tay.

Nhưng hắn quên mất hiện tại mình chỉ là một đứa con nít, tiếng gầm lên giận dữ này của hắn chỉ biến thành tiếng khóc oa oa của trẻ con.

Nữ nhân kia một tay ôm lấy hắn, tận lực tránh cho mũi tên xâm phạm tới Lý Kiến Quốc.

Một tay nàng cầm lấy một thanh lợi kiếm sáng loáng, cẩn thận đi tới trước, ở sau lưng chỉ nghe tiếng dây cung phật phật, một tràng mũi tên phá không mà tới, cắm vào hai đùi của nữ nhân, nàng rút cuộc không cách nào đứng vững nữa liền ngã xuống mặt đất.

- Muội tử.

Một tiếng hét vang lên, chỉ nghe thấy tiếng kim thiết vang lên cùng thanh âm thảm thiết.

Một thân thể nam tử hùng tráng vô cùng xuất hiện bên cạnh của nữ nhân, thân hình của hắn cao chừng một mét tám mươi lăm, trước ngực có bộ lông đen nhánh, trên mặt sở hữu bộ râu quai nón như cương châm, mày kiếm mắt hổ, sáng ngời hữu thần.

Trên người của hắn mặc một chiếc áo ngắn, giống như là áo cộc tay vậy.

Búi tóc tết lại, bàn tay cầm một cây đại côn nặng trĩu, dính đầy máu tươi, trên đó còn có hỗn hợp chất lỏng trắng đục, hắn chạy tới bên cạnh nữ nhân, ôm vào trong lồng ngực.

- Bảo bảo, đại ca.... bảo bảo ở đâu.

Nữ nhân kia đã hấp hối nhưng vẫn nhớ tới hải nhi do Lý Kiến Quốc biến thành.

Nam tử kia liền nhìn Lý Kiến Quốc, vứt bỏ đại côn, ôm Lý Kiến Quốc lên.

Trong nháy mắt này, Lý Kiến Quốc đã nhìn tình huống xung quanh, đây rõ ràng là một thôn trang nhưng lúc này đã bị lửa bao bọc, từ ánh lửa có thể thấy rất nhiều nam nữ đang hốt hoảng chạy đi, còn có vô số người mặc hắc y, áo khoác bằng da, trong tay cầm đao kiếm sáng loáng, bốn phía tiến tới đuổi giết, thanh âm không dứt bên tai. Lý Kiến Quốc lúc này kinh hãi thật sự, bởi vì nhìn trang phục của bọn họ thì tựa hồ như không phải thời đại lúc trước của hắn.

Xuyên việt!

Đây là một tử ngữ đang rất lưu hành ở inte.

Nhưng vấn đề là, đây rốt cuộc là thời đại gì đây?

Nam tử kia một tay ôm lấy Lý Kiến Quốc, một tay ôm lấy nữ nhân, run giọng nói:

- Muội tử, bảo bảo ở đây, muội xem đi.

- Ca ca, chiều cổ bảo bảo cho tốt, huynh mau đem bảo bảo đi mau.

- Được, chúng ta cùng đi.

Nam nhân kia run nhè nhẹ nói, Lý Kiến Quốc lúc này mới phát hiện ra, sắc mặt của nữ nhân kia đã ngày càng tái nhợt, tựa hồ như không còn sinh khí, hắn đã hơi mình bạch, nữ nhân này là mẹ của mình, mà nam nhân của ôm lấy hắn lại không giống như cha của mình, theo xung hô thì một nam một nữ này như là một đôi huynh muội, vậy phụ thân của hải tử này là ai?

Trong mắt của nữ nhân kia thoáng lộ vẻ yêu thương, dùng mặt dán lên gò má của Lý Kiến Quốc:

- Ca, muội không đi được.... huynh mau dẫn bảo bảo đi tìm cha của nó.

Thanh âm của nữ nhân càng ngày càng nhỏ, dần dần trở nên yếu ớt không còn nghe thấy được nữa.

Nam nhân kia lớn tiếng hỏi:

- Muội muội, cha của nó hiện nay ở đâu, muội mau nói cho ta biết đi.

- Cha của nó ở...

Nữ nhân kia vươn tay ra, muốn vuốt ve gò má của Lý Kiến Quốc, tuy nhiên lời nói chưa hết thì bàn tay vươn ra đã vô lực giữa không trung mà rơi xuống, con mắt nhìn chăm chăm vào Lý Kiến Quốc.

Cùng nữ nhân này tiếp xúc chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Nhưng Lý Kiến Quốc nhìn theo một loạt động tác của nàng thì cảm nhận được một tình cảm mẫu thân yêu thương vô hạn với hải tử của mình.

Bản thân trọng thương, ngã xuống cũng không muốn làm hải tử mình bị thương.

Còn nụ cười hiền lành kia nữa, trong khoảnh khắc, một huyết mạch như chảy qua người của hắn, sinh ra một tình cảm mãnh liệt, Lý Kiến Quốc không chịu nổi bi thương này mà hé miệng phát ra từng tiếng khóc bi thương.

Tuy không biết chuyện gì xảy ra nhưng Lý Kiến Quốc đã tiếp nhận vị nữ nhân trẻ tuổi này làm mẫu thân của mình.

- Muội tử.

Nam nhân kia thì thầm gọi.

Lý Kiến Quốc lại nghe thấy một tràng thanh âm nữa:

- Ngôn Hồ, mau buông binh khí giao hài tử ra.

Ninh mỗ trước khi rời kinh, Trương Tôn đã khẩn cầu ta chiếu cố một trong hai, người chỉ cần giao hài tử kia ra, nói ra nơi hạ lạc của Lý tặc, nơi này tất cả đều là người của ta, ta sẽ làm chủ cho người rời khỏi đây... người thấy thế nào?

Nam nhân tên là Ngôn Hồ.

Hắn nhẹ nhàng buông thi thể của nữ nhân, một tay ôm Lý Kiến Quốc, một tay cầm đại côn dưới mặt đất lên.

Sẽ không thể thảm như vậy chứ?

Trong lòng Lý Kiến Quốc hồi hộp không thôi, hắn không thể nào điều khiển được suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, vừa xuyên việt đã gặp phải nguy cơ này. Lý Kiến Quốc vô ý thức nắm lấy vạt áo của Ngôn Hồ, hôm nay hắn không có chút khả năng tự vệ nào duy nhất chỉ có thể dựa vào người của Ngôn Hồ. Tuy nhiên hắn vẫn không thể xác định được, Ngôn Hồ này có phải là cứu cánh của hắn không, lúc này bốn phía của Ngôn Hồ đã có rất nhiều người vây quanh.

Nếu như Ngôn Hồ sợ chết, thì mạng nhỏ của Lý Kiến Quốc đã nguy hiểm.

Ngôn Hồ cúi đầu, nhìn Lý Kiến Quốc, cánh tay ôm lấy hắn khẽ chặt thêm một chút nữa.

Người nói chuyện cũng không cao lắm, ước chừng chỉ khoảng một mét tám, thân thể hơi gầy, mặc áo bào màu xanh.

Mặt hình tam giác, đôi lông mày hiện ra một khí tức nham hiểm.

Đặc biệt trên gò má của hắn có một khối bớt... khoan đã không phải bớt mà là hình xăm một con chim tước.

Lý Kiến Quốc kinh ngạc không thôi, hắn chưa thấy qua người nào xăm hình lên trên mặt.

Ngôn Hồ nói:

- Không ngờ đường đường là Lý suất cũng làm ra chuyện như thế.

Lý suất?

Đây là chức quan gì?

Bạn đang đọc truyện *Sốán Đường Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Truy sát

Lý Kiến Quốc cảm thấy nghi hoặc nhưng hắn có thể đoán ra một chút chuyện, Lý Suất này xem ra không phải người hán.

Lý suất cười nói:

- Ngôn Hồ không ngờ miệng lưỡi của người cũng thật lợi hại.

- Ninh mỗ không ngại nói cho người biết, muội phu của người năm đó đã làm ra chuyện lớn, bệ hạ chưa từng quên.

Hậu nhân của Vu Hữu đã chết hết, những kẻ lọt lưới không đáng lo.

Chỉ còn lại muội phu của người khiến cho bệ hạ một phen tâm bệnh mà thôi. Lần này Ninh mỗ đi vào kinh thành được bệ hạ ưu ái thụ chức khâm châu thích sứ... Hắc hắc, vẫn là câu nói đó, người thức thời thì giao hài tử ra, nói ra nơi hạ lạc của muội phu người, sau đó ta sẽ cho người rời khỏi, bằng không, Ninh mỗ chỉ có thể phụ sự phò thác của Trương Tôn đại nhân.

Lý Kiến Quốc vô cùng khiếp sợ!

Thoạt nhìn thân phận của mình hiện tại không hề đơn giản....

- Chuyện này sao?

- Lý suất thật là cao thượng.

Hắn vừa nói chuyện vừa cúi đầu nhìn Lý Kiến Quốc.

Trong lòng hắn không khỏi kỳ quái, hài tử này tại sao lại không khóc?

Loại tràng diện này hài tử bình thường đã sớm oa oa khóc lớn rồi, mà Lý Kiến Quốc ngoại tử hai tiếng khóc lúc này lại không hề khóc.

- Nhưng ngươi giết muội tử của ta, diệt đi Ngôn gia thôn, ta há có thể nghe theo.

Ngôn Hồ đột nhiên dừng lại, một tay của hắn giơ đại côn đi, một chân thì đá vào đầu côn, thân hình di động, thế như thái sơn áp đỉnh đánh về phía một hắc y nam tử. Nói thì chậm nhưng hành động thì rất nhanh.

Hắc y nhân kia không kịp trở mặt, thoáng chốc đã thấy đại côn đánh xuống, theo bản năng mà đưa đao ra đỡ lại.

Chỉ nghe keng một tiếng, thanh đao đã bị đại côn đánh ra ngoài, Lý binh tránh không kịp bị Ngôn Hồ thuận thế đập vỡ đầu. Ngôn Hồ vừa động thủ Lý binh xung quanh của hắn đã hoảng loạn cả lên, hai gã Lý binh liền một trái một phải tiến lên ngăn cản lại, chỉ thấy đại côn của Ngôn Hồ như bay, vù vù theo tiếng gió, chính là chiêu hoành tảo thiên quân...

- Người nào cản ta, chết.

Ngôn Hồ nổi giận gầm lên một tiếng, đem đại côn nặng trĩu nên lên bên hông một gã lý binh.

Khí lực của Ngôn Hồ rất lớn, một côn nà nện xuống người của Lý binh khiến cho hắn lồm cồm cả xương, miệng phun máu tươi mà té xuống mặt đất.

Lý suất Ninh Trường Chân vốn giật mình sau chuyển thành giận tím mặt.

Cái này là cho ngươi mặt mũi ngươi lại không biết xấu hổ... được rồi, hiện tại cho dù là Trường Tôn đại nhân chỉ sợ cũng không có lý do trách cứ.

Choang...!

Ninh Trường Chân cất bước tiến lên, sau đó cũng không thấy động tác cánh tay của hắn, dưới xương sườn đột nhiên xuất hiện một thanh đao rồi khỏi vỏ, rồi nhân đao hợp nhất, mang theo một khí phách vô cùn lớn đánh ra, miệng quát lên:

- Ngôn Hồ, ngươi muốn chết!

Ngôn Hồ động thủ trước, Ninh Trường Chân sau đó ra chiêu.

Hai người vốn chỉ có khoảng cách mười bước, mà Ngôn Hồ sau khi ra tay thì khoảng cách càng trở nên lớn hơn.

Ngôn Hồ một tay ôm lấy Lý Kiến Quốc, một tay vung côn, trong chớp lát đã vượt qua lớp lớp vòng vây. Nhưng đúng vào lúc này, Ninh Trường Chân đã vác đao đuổi theo, chỉ thấy đao quang soàn soạt, mang theo một khí thế sâm lãnh, chém về phía sau lưng của Ngôn Hồ. Ngôn Hồ lúc này đang vung côn đánh về phía một gã Lý binh, mặc dù không nhìn thấy cảnh tượng phía sau nhưng cũng cảm nhận được đao khí của Ninh Trường Chân vô cùng bức người.

Không hay... hắn có thể đem đao khí ngưng luyện hóa khí.

Ngôn Hồ thầm kêu khổ trong lòng, đại côn chuyển động, đuôi côn biến thành đầu, hướng về phía sau đáp trả.

Cái này gọi là Tô Tàn bối kiếm.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, trường đao đã bổ về phía đại côn, một đao khí dũng mãnh sắc bén bắn về phía Ngôn Hồ.

Ngôn Hồ phun ra một ngụm máu tươi, thân thể té ngã, lăn ra xa đến bảy tám thước. Hai chân vừa đứng dậy thì đã có một gã Lý binh đánh tới, Ngôn Hồ hít sâu một hơi, thân thể xoay tròn một chỗ, giựt lấy trường đao của hắn, sau đó tiến tới, hoành chân gạt ngã.

Rồi ngưng tụ lực ở hông, đem gã Lý binh kia ném ra ngoài.

Lúc này Ninh Trường Chân một đao thảm bại cảm thấy giật mình, hắn đang muốn ra tay tiếp thì gã Lý binh đã bay tới trước mặt. Những Lý binh nà đều được Ninh Trường Chân đem từ Khâm Châu tới, có thể xem là tâm phúc.

Ninh Trường Chân liền co khuỷu tay lại, chộp lấy gã Lý binh tới, thuận thế phá giải lực đao trên người của hắn, đem hắn đặt ổn định lên trên mặt đất. Tuy nhiên lúc này Ngôn Hồ đã vung trường đao, đánh bay hai gã lý binh khác, đem cả Lý Kiến Quốc leo lên lưng ngựa nắm, chích đao lên mông con ngựa.

Con ngựa kia thét lên một tiếng kinh hoàng, tung vó chạy như điên.

Ninh Trường Chân tức giận đến lời đình.

- Đuổi, đuổi theo cho ta, không thể buông tha cho tên phản tặc này.

Tuy nhiên đuổi theo không thể dễ dàng như vậy.

Lúc này trong thôn bốn phía đã chém giết, ngựa rải rác khắp nơi, muốn tụ tập lại không phải điều dễ dàng.

Ninh Trường Chân vát và lấp mới tụ tập được mười con ngựa.

Hắn bắt chấp tất cả mà leo lên lưng ngựa quất lớn:

- Theo ta đuổi theo, những người còn lại đem những thôn dân còn sót lại triệt để diệt trừ, không bỏ qua một người nào.

Hơn mười tên Lý binh theo Ninh Trường Chân lên lưng ngựa, còn vài chục người cũng tuân theo mệnh lệnh của hắn.

Ngôn Hồ ôm lấy Lý Kiến Quốc, phi ngựa như bay.

Miệng mũi của hắn không ngừng phun ra máu tươi, có vài giọt rơi trên mặt Lý Kiến Quốc.

Một đao của Ninh Trường Chân rõ ràng đã xâm vào lục phủ ngũ tạng của hắn, nếu như không phải là thể trạng của Ngôn Hồ cường tráng thì chỉ sợ lúc này khí lực cười ngựa cũng không có, hắn chạy như điên hơn nửa canh giờ cuối cùng cũng chống đỡ không nổi.

Ngôn Hồ biết rõ, lần hành động này của Ninh Trường Chân là vâng theo hoàng mệnh.

Nếu như không đuổi theo được mình hắn sẽ không từ bỏ.

Mình thân đã bị trọng thương, một khi đuổi kịp chỉ sợ khó thoát cái chết, mình chết cũng không sao, nhưng đứa nhỏ này...

Đây là cốt nhục mà tiểu muội yêu thương nhất, tuyệt đối không thể để nó chết đi.

Nghĩ tới đây, Ngôn Hồ ghim chặt chiến mã, đánh giá bốn phía, sau đó nhìn thấy một tảng đá phía xa xa, trên tảng đá có một khe hở, hắn vội vàng ôm Lý Kiến Quốc xuống ngựa, bước nhanh tới cự thạch bên kia.

- Bảo bảo, không phải là cứu cứu muốn vứt bỏ con, nhưng theo chân cứu cứu thật sự là quá nguy hiểm

Con trước hết hãy ngoan ngoãn ở đây, ẩn nấp thật kỹ... đợi sau khi cứu cứu cất bỏ được tên Ninh Trường Chân kia sẽ tới cứu con, con có nghe thấy không?

Ngôn Hồ vừa nói chuyện vừa đem Lý Kiến Quốc đặt vào khe đá, khuôn mặt nở ra một nụ cười.

Lý Kiến Quốc mở to hai mắt mà nhìn, trong miệng nó phát ra tiếng oa oa, đương nhiên là không muốn tách ra khỏi Ngôn Hồ như vậy. Nhưng nó cũng biết rằng, tình huống hiện tại, tách khỏi Ngôn Hồ là biện pháp tốt nhất.

Đây là phương pháp giữ gìn tính mạng cho nó.

Hơn nữa, mặc dù nó phản đối thì Ngôn Hồ cũng không thể biết được.

Ngôn Hồ dùng mắt dán lên trên mặt của Lý Kiến Quốc, sau đó dùng đá che lại khe hở.

Nằm rạp xuống mặt đất mà nghe ngóng, có thể nghe thấy tiếng vó ngựa, hắn biết rằng Ninh Trường Chân đang mang người đuổi theo.

Mặc dù trong lòng không nở nhưng hắn cũng biết rằng lúc này không thể mềm lòng.

Cẩn rằng một cái, Ngôn Hồ xoay người lên chiến mã, theo đường lớn mà chạy như điên. Lý Kiến Quốc ở sâu trong khe đá ẩn nấp, không lâu sau, chỉ nghe thấy một tiếng vó ngựa vang lên, từ xa mà đến rồi lại đi xa, dần dần chìm vào im ắng.

Từ lúc nó tỉnh lại tới giờ chỉ mới một hai canh giờ mà thôi.

Biến thành hài nhi, mẫu thân bị giết, gặp phải tao ngộ đuổi giết.

Loại tràng cảnh này hiện lên trong óc của Lý Kiến Quốc làm cho nó vô cùng mệt mỏi.

Nó cũng không rõ lắm thân thể hài nhi của mình đã bao nhiêu tuổi rồi, nhưng đoán chừng chưa quá một tuổi, đại não của nó vẫn chưa hoàn toàn phát triển, sau một phen giày vò, trong đầu liền hiện ra cảm giác mệt mỏi vô cùng.

Nhắm mắt lại, Lý Kiến Quốc không tự giác được mà ngủ say.

Mặc dù ngủ, nhưng từng đợt sợ hãi vẫn hiện lên trong đầu của nó.

Nó không tin trên đời này có khả năng xuyên việt nhưng sau khi gặp được, không phải là vui mừng mà là sợ hãi.

Lý Kiến Quốc cảm thấy, trải qua chuyện này xong, có lẽ trên đời thực sự có tồn tại quỷ thần, nếu không thì mình làm sao có thể biến thành một đứa trẻ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Khai hoàng mười tám năm

Gió thổi tuy không mạnh nhưng cũng đủ làm cho Lý Kiến Quốc rét thấu xương. Lý Kiến Quốc không biết đây là thời kỳ gì cũng không biết lúc này là mùa gì, nằm ở trong khe đá, tuy có dây leo che chắn gió lạnh nhưng vẫn khiến nó dường như muốn bị đông cứng. Dù sao hiện tại nó cũng chỉ là một đứa trẻ, thể chất cho dù tốt đến đâu cũng không thể chịu nổi.

Khe hở không lớn, thậm chí không có cách nào xoay người.

Lý Kiến Quốc mở to mắt, cảm giác đói khát lập tức vọt tới.

Quý dị biến thành hài nhi, lại quý dị gặp tao ngộ đuổi giết... Lý Kiến Quốc hơi lo lắng, liệu Ngôn Hồ có thể thoát khỏi sự đuổi giết của Ninh Trường Chân hay không. Nó tuy không hiểu gì nhưng cũng có thể nhìn ra, lúc Ngôn Hồ và hãn ly biệt thân thể đã bị trọng thương.

Giống như là một vở kịch vô hiệp.

Ninh Trường Chân?

Thật sự là một cái tên lạ lẫm...

Vừa nghĩ tới tao ngộ đủ loại của mình, đầu óc của Lý Kiến Quốc liền trở nên hỗn loạn.

Ánh trăng như tấm, theo khe hở mà rơi vào.

Nơi này tựa hồ là một nơi hoang vắng, màn đêm hoang vắng, tại dãy núi phía xa xa truyền tới từng đợt thanh âm sói tru.

Lý Kiến Quốc hơi sợ hãi nhưng cũng không thể làm gì.

Ngôn Hồ đem hãn để lại ở đây hình như là lúc buổi trưa.

Lúc này đã vào buổi tối, ước chừng cũng phải tám giờ, Ngôn Hồ hiện tại vẫn chưa quay lại, chỉ sợ lạnh ít dữ dội. Cho dù hãn có thể thoát khỏi sự đuổi giết của Ninh Trường Chân nhưng nếu như hãn không trở lại thì Lý Kiến Quốc sẽ gặp phải nguy hiểm. Lý Kiến Quốc hôm nay chỉ là một hài nhi trời gả không chặt, phải làm gì cho phải đây?

Cũng không biết, lúc nửa đêm này liệu có người nào đi ngang qua hay không?

Lý Kiến Quốc một mặt mong mỏi Ngôn Hồ có thể tìm được con đường sống có thể quay lại, một mặt thì hi vọng có người đi ngang qua cho nó cái ăn. Tóm lại, trong đầu vô cùng mâu thuẫn.

Thân thể trong chốc lát đã mất đi tri giác.

Bên tai của nó đột nhiên truyền đến một hồi thanh âm xe ngựa.

Ở phía cuối đường xuất hiện một đoàn xe, phía trước có mấy người mặc trang phục võ sĩ đi mở đường, theo sau là bảy tám cỗ xe ngựa, mặt sau cùng còn có một đám nô bộc từ từ tiến tới. Lý Kiến Quốc không nhìn cảnh tượng bên ngoài nhưng nghe thanh âm xe ngựa kia thì trong lòng vui vẻ không thôi. Có người qua đường sao? Xem ra là không ít người.

Liệu có nên cầu cứu hay không?

Lý Kiến Quốc do dự...

Nếu như được cứu vớt, vạn nhất Ngôn Hồ quay trở lại không tìm thấy mình thì phải làm sao?

Nếu như không cầu cứu, có trời mới biết Ngôn Hồ có thể trở về hay không, chỉ sợ lúc hắn trở về mình đã bị đông cứng mà chết rồi.

Lý Kiến Quốc chỉ biết rằng mình có một người cậu tên là Ngôn Hồ, phụ thân họ Lý.

Nếu như mình mất liên lạc với Ngôn Hồ thì chẳng phải thân thể của mình cũng bị mất đi sao?

Tiếng vó ngựa đi qua đám cự thạch, càng lúc càng xa.

Một luồng gió truyền tới, rót vào đám cự thạch khiến cho Lý Kiến Quốc vô cùng khó chịu. Mà thôi, hiện tại còn sống mới là điều quan trọng nhất.

Tính mạng không có, cho dù Ngôn Hồ quay trở lại cũng vô ích.

Nghĩ tới đây, khí lực của Lý Kiến Quốc nổi lên, một âm thanh hài nhi khóc nỉ non vang lên.

- Dừng xe.

Một kỵ sĩ lớn tiếng quát.

Chỉ thấy hắn nghiêng tai lắng nghe, sau đó quay đầu ngựa, men theo thanh âm kêu khóc mà đi. Hơn mười võ sĩ cũng đi tới, khi đi ngang chiếc xe ngựa hoa mỹ, chỉ thấy từ trong thùng xe bức màn khẽ động, từ trong đó truyền tới một thanh âm già nua:

- Nhân Cơ, vì sao lại dừng xe?

- Phụ thân, hài nhi tựa hồ nghe thấy thanh âm kêu khóc của trẻ con.

- Chỗ này rừng núi hoang vu như vậy làm sao có thanh âm kêu khóc được, Thế An, ngươi có nghe thấy không?

Từ trong xe truyền tới một thanh âm già nua, nhưng lại bén nhọn:

- Lão gia, lão nô cũng nghe thấy được.

Trong xe trở nên trầm mặc một hồi.

- Thế An, ngươi qua xem xem, Nhân Cơ, ngươi lập tức phái người tản ra, điều tra bốn phía xem có chỗ nào khả nghi hay không.

Lời còn chưa dứt thì rèm cửa thùng xe đã được đẩy ra.

Chỉ thấy một lão giả mặc đại bào màu trắng áo ngoài thì cộc tay bước ra.

Lão hành lễ với Nhân Cơ một cái rồi khoát tay áo với những người phía sau đoàn xe, bốn năm nô bộc lập tức đi theo hắn, hướng về phía Lý Kiến Quốc đang ẩn thân mà đi tới. Cùng lúc đó, Nhân Cơ cũng ra lệnh, đội kỵ sĩ lập tức tản ra, chia làm hai bộ phận, một số người điều tra cảnh vật xung quanh một số thì vây quanh xe ngựa, cảnh giới bốn phía.

Lý Kiến Quốc khóc hai tiếng xong thì nghe thấy bên ngoài có động tĩnh.

Vì vậy lập tức ngừng khóc, mở to mắt nhìn về phía bên ngoài, dây leo bị đẩy ra, một lão giả mập mạp hiện ra trong tầm mắt của hắn, Lão vươn tay ôm lấy Lý Kiến Quốc, kinh ngạc nhìn một cái rồi hô lên:

- Lão gia, ở đây có một hài nhi, chắc chắn chắc, nhìn hài nhi này đáng thương chưa, không biết cha mẹ nhà nào nhẫn tâm tại sao lại ném nó ở đây...
Đừng khóc đừng khóc, ngươi chỉ sợ là đang rất đói bụng rồi.

Cuối cùng cũng được cứu rồi.

Lý Kiến Quốc không rõ những người này là ai nhưng có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, hắn nhịn không được nở ra một nụ cười khanh khách.

- Lão quân gia, đứa nhỏ này cười với ngài kìa.

Nô bộc đứng sau Thế An nhin không được khẽ nói.

Lão giả béo mập lắc đầu, không tự giác lộ ra một tình cảm ảm áp.

- Trịnh quân gia, là đứa nhỏ này sao?

Nhân Cơ tiến tới nhẹ giọng hỏi thăm, hần nhìn thoáng qua Lý Kiến Quốc sau đó khẽ nói:

- Đứa nhỏ này chỉ sợ đã đói bụng, không bằng trước hết để Từ mẫu cho nó ăn chút sữa...

Lý Kiến Quốc liền cảm thấy kỳ quái trong lòng.

Theo xung hô hần đại khái có thể đoán ra quan hệ của những người này.

Lão đầu béo mập tựa hồ là quản gia, mà nam tử kia hình như là thiếu gia.

Chỉ là thiếu gia đối với lão quản gia này lại vô cùng tôn trọng.

Cũng không biết đây rốt cuộc là gia đình gì.

Thế An gạt nhẹ đầu, phân phó cho nô bộc ôm Lý Kiến Quốc tới một chiếc xe ngựa rồi dừng lại, từ bên trong hiện ra một nữ nhân tầm ba mươi tuổi, tướng mạo thanh tú, mái tóc búi tròn. Lý Kiến Quốc nhìn có vẻ quen mắt.

Bởi vì xiêm y của nữ nhân này rất giống quần áo và trang sức của người Triều Tiên.

- Từ mẫu, lão quản gia nói bà cho oa nhi này no bụng một chút.

Từ mẫu nhận lấy Lý Kiến Quốc kinh ngạc nhìn thoáng qua rồi nói:

- Đứa nhỏ này đáng yêu như thế, cha mẹ nó tại sao lại vứt bỏ nó?

Nô bộc nhếch miệng:

- Ta sao biết được... Từ mẫu, bà cho nó uống một chút sữa đi, lão quản gia vẫn chờ đó.

Từ mẫu gạt đầu, ôm Lý Kiến Quốc lên trên xe.

Ở trong xe ngoại trừ Từ Mẫu còn có một tiểu hài nhi, ước chừng khoảng năm tuổi, tóc tết lại thành hai bím.

Tiểu hài nhi này đang ngủ say/

Thấy Từ Mẫu ôm Lý Kiến Quốc lên xe, tiểu hài nhi này tỉnh dậy nhịn không được mà hỏi:

- Mẹ, hần là ai?

- Không biết là che mẹ nào nhẫn tâm đem ném nó ở bên đường, lão quản gia nói mẹ cho nó ăn sữa.... Đóa Đóa con ngủ trước đi.

Tiểu hài nhi nhìn Lý Kiến Quốc, tựa hồ hơi bất mãn.

Nhưng nàng không nói gì, úp đầu vào thùng xe rồi ngủ.

Từ mẫu ôm lấy Lý Kiến Quốc, hé một lòng ngực rồi cho nó ăn. Lý Kiến Quốc lúc này rất đói, cũng bất chấp tất cả mà uống no một bụng sữa, sau khi hần ăn sữa xong, đã có người kêu lên:

- Từ mẫu, oa nhi đã uống sữa xong chưa? Lão quản gia nói bà mang oa nhi qua đó.

- Được rồi.

Từ mẫu vội vàng lên tiếng, sửa sang lại vạt áo rồi ôm lấy Lý Kiến Quốc.

- Đóa Đóa, con ở trong xe ngoan ngoãn, chớ gây chuyện, mẹ đưa nó qua đó rồi sẽ trở lại, con ngủ nhanh lên.

Hóa ra, tiểu hài nhi vẫn một mực không ngủ, đôi mắt đen láy lúng liếng nhìn Từ mẫu và Lý Kiến Quốc. Không hiểu sao, Lý Kiến Quốc cảm nhận thấy hai mắt của tiểu nữ hài này lộ ra vẻ rất kỳ quái. Hận? Yêu? Không hề rõ ràng, vô cùng phức tạp.

Chương 2(2)

Bên trong chiếc xe ngựa hoa mỹ có một chiếc lò lửa nhỏ.

Trên vách tường có treo một tấm da cạp trắng, so với chiếc xe ngựa của Từ mẫu thì chiếc xe này được trang trí hoa mỹ hơn rất nhiều, lão già mập trắng kia cùng nam tử ba mươi tuổi đều ở trong xe, chính giữa là một lão già mặc áo bào, tóc xám búi lại, đầu chít khăn vuông, tướng mạo gầy gò, hàm râu rất dài.

Lý Kiến Quốc từng nghe người ta nói qua, cổ nhân đối với chòm râu rất là coi trọng, trong tam quốc diễn nghĩa, Quan Công cũng từng may một cái túi để bảo vệ ria mép của mình.

- Thế An, là oa nhi này sao?

Lão giả mở miệng hỏi thăm, bảo Từ mẫu buồng Lý Kiến Quốc ra, sau đó nói nàng có thể rời khỏi.

Tấm da cạp rất ấm, vô cùng thoải mái.

Lúc này đối khổ lạnh lẽo, bây giờ đã ăn no mặc ấm, lại được khoác tấm da cạp này lên người, Lý Kiến Quốc lin cảm thấy buồn ngủ.

Nhưng hiện tại hắn không thể ngủ, vì bây giờ là thời điểm máu chột.

Có thể hắn sẽ được mang đi, có thể sẽ bị vứt lại ở nơi hoang dã, trong lòng hắn vẫn vô cùng mâu thuẫn, rốt cuộc lựa chọn nào tốt nhất? Đương nhiên quyền lựa chọn không nằm trong tay của hắn, mặc kệ lão giả quyết định thế nào thì hắn cũng không thể phản đối, vì vậy đành giữ vững tinh thần cẩn thận lắng nghe.

Lão giả ôm lấy Lý Kiến Quốc, dò xét cao thấp.

Nhìn thấy bộ dáng trắng trẻo của nó, trong lòng cảm thấy hơi yêu thích nhưng lại do dự.

- Y phục của đứa nhỏ này thật không tầm thường, không giống như là nhà nghèo khổ.

Nói xong, hắn đem Lý Kiến Quốc đến bên người, mở quần áo của nó ra, từ lấy từ bên trong ra một cái khóa trường mệnh. Lý Kiến Quốc cảm giác có đồ vật này trên người khiến mình rất không thoải mái, hóa ra là một cái khóa trường mệnh, trong lòng hắn liền khê giạt mình.

Trong lúc hắn sững sờ thì lão giả đã cầm cái khóa trường mệnh lên.

Tạm thời không nói chất liệu làm nên cái khóa chỉ dựa vào hoa văn trên đó đã biết được người làm khóa là một người lành nghề.

Phía chính diện có bốn chữ triện: Đại Dã Lân nhi.

Mà phía bên sau là một điều khắc hình thú, hai bên có hai chữ triện: Ngôn Dương Hành Cử, Khánh Vân Tường Phụng.

Lý Kiến Quốc nhìn thấy lông mày của lão giả bỗng nhiên ngưng lại.

- Phụ thân làm sao vậy?

- Lai lịch của đứa nhỏ này chỉ sợ là không tầm thường... nếu không phải là nhà xảy ra đại họa thì đã không bị vứt tới nơi hoang dã.

- A...

Thế An và Nhân Cơ đồng thời đều giật mình.

- Lão gia, những lời này là thế nào?

- Nếu chỉ dựa vào quần áo thì cũng chỉ chứng minh nó xuất thân từ nhà phú quý, nhưng dựa vào cái khóa trường mệnh này thì...

Lão giả nói xong liền đưa cái khóa trường mệnh cho Trịnh Nhân Cơ rồi giải thích:

- Khánh Vân Tường Phụng, những lời này còn dễ giải thích chính là cát tường hiện ra, người nhà nó cầu phúc cho nó, còn câu Ngôn Dương Hành Cử xuất phát từ trong một điển cổ rất ít người biết tới.

Nói đến đây, lão giả ngừng lại một chút: Hai hàng chữ này, chữ Ngôn và Khánh đặc biệt nổi bật, người bình thường làm sao có thể nghĩ ra danh tự như vậy được, nếu là nhà đại phú, tên như vậy hiển nhiên là vô cùng kỳ vọng, làm sao có thể vứt bỏ ở nơi hoang dã, cho nên ta kết luận, nhà của nó nhất định đã gặp đại họa.

Ngôn Khánh.

Lý Kiến Quốc trầm nghĩ, đây chính là tên của mình?

Nhân Cơ nói:

- Ý của phụ thân chính là đem đứa nhỏ này thả lại chỗ cũ?

Lão giả không trả lời ngay mà trầm tư một lát rồi nói với lão đầu béo mập.

- Thế An, ngươi muốn thu dưỡng hắn?

- Lão nô thấy, nếu đem hài tử này trả về chỗ cũ, chỉ sợ tính mạng của nó khó có thể bảo toàn. Nơi này rừng núi hoang vu, cho dù không bị chết còng chết đói thì cũng bị thú rừng ăn thịt mất... Lão nô cảm thấy mặc kệ cha mẹ đứa bé này gây nên tai họa gì, đem nó vứt bỏ lại nơi hoang dã nhất định sẽ lành ít dữ nhiều. Đã như vậy tại sao không thu dưỡng nó, cũng tích được một phần công đức, lão gia nếu ngài đồng ý thì Thế An muốn lưu nó lại, ngày sau cũng có người dưỡng già.

Lão giả béo mập nói xong nhìn về phía Lý Kiến Quốc, lộ vẻ yêu thương vô cùng.

Đôi khi duyên phận thực sự rất thú vị. Lúc Thế An phát hiện ra Lý Kiến Quốc thì Lý Kiến Quốc không khóc mà còn mỉm cười.

Có thể ông trời sắp đặt là một loại duyên phận.

Nếu không tại sao lúc mình ôm oa nhi này nó không khóc còn cười với mình.

Lão giả trầm mặc không nói mà Nhân Cơ ở bên cạnh cũng khẽ gật đầu.

- Phụ thân, quân gia nói cũng có đạo lý, Trịnh quân gia hiện tại đã năm mươi tuổi, phía dưới không có con nối dõi, có một oa nhi cũng là một chuyện tốt, hơn nữa chúng ta đem oa nhi này về nhà nói là lão gia mua ở Lạc Dương thì ai có thể biết được?

Hơn nữa Hoành Nghị cũng đã đầy tuổi, tương lai cũng cần có người hầu hạ.

Lão quân gia đã hơn năm mươi tuổi, hôm nay có một người đề hiếu kính cũng là một chuyện tốt.

Thoạt nhìn, Nhân Cơ đối với Thế An rất tôn kính.

Thế An dùng đôi mắt cảm kích nhìn về phía Nhân Cơ, gật gật đầu, khuôn mặt trắng lộ ra vẻ mong đợi.

Lão giả suy nghĩ một lát cuối cùng cũng hạ quyết định.

- Ta làm sao không biết ý định từ bí này chứ? Nhưng Trịnh gia chúng ta hôm nay thực sự không thể so sánh với năm đó.

Đương kim thánh nhân đã có chủ trương, đối với Quan Đông thế gia vọng tộc xưa nay lại có địch ý... Năm đó Trịnh thị thất phong, vinh quang vô cùng, nhưng hiện tại chỉ còn tam phòng, ta cũng không thể không cẩn thận. Lúc này con trưởng Đường Quốc Công Kiến Thành cùng tam phòng muốn định việc hôn nhân, mặc dù hóa giải địch ý của Thánh nhân với chúng ta nhưng vẫn phải cẩn thận..

Hơn nữa hiện tại thời cuộc cũng không ổn định, Tần vương từ sau khi trở về Giang Đô trở về, thánh nhân đối với thái tử càng thêm bất mãn.

Lúc này nếu chúng ta bị cuốn vào đó thì sẽ khó thoát khỏi tai ương cả chục...

Sắc mặt của Thế An liền trở nên biến đổi.

Hắn vừa muốn mở miệng thì lão giả đã khoát tay:

- Thế An, người năm đó hiệu lực cho Trịnh gia đã sớm là một phần tử của Trịnh gia, năm đó người vì ta mà huyết mạch mới đoạn tuyệt, phần nhân tình này Trịnh Đại Sĩ nhớ kỹ trong lòng.

Như vậy đi, chờ đến khi qua sông, Nhân Cơ phái người tìm hiểu một chút xem có nhà nào đó bị mất hài tử không, nếu như tìm không thấy thì đem đứa nhỏ này về... Hoành Nghị tương lai có người phục thị ta cũng yên tâm.

Từng câu từng câu khiến cho người ta cảm kích, đây đúng là một thủ đoạn cao cường.

Ý của Trịnh Đại Sĩ rất đơn giản: Đợi đến khi qua sông tìm kiếm, lúc đó không có ai hoài nghi lai lịch của Lý Kiến Quốc, dù sao Lý Kiến Quốc cũng là hài nhi, có thể nhớ được chuyện gì, sau đó lôi kéo Thế An giải quyết vấn đề.

Trịnh Nhân Cơ liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Môn phiệt Trịnh thị

Lý Kiến Quốc lúc trọng sinh cũng có sự nghiệp thành công.

Đường đường là quản lý công trường tỉnh lỵ, làm chủ việc sản xuất nông nghiệp, tính tình của hắn lại chịu khó, có thể thích nghi với mọi tình cảnh.

Mà hắn ngoài lúc làm việc còn rất thích xem sách, đã đọc thuộc lòng bộ Tư Trì thông giám.

Dùng đồng làm gương, có thể chỉnh y quan, dùng người ra giám, có thể biết được cái được cái mất, dùng sù làm gương, có thể biết hưng thay.

Những điều này đã khiến Lý Kiến Quốc vượt qua được mọi chông gai.

Năm đó rất nhiều đồng bạn của hắn vì tranh giành mà đã bị thân danh bại liệt, mà hắn thủy chung vẫn đứng vững, bốn mươi tuổi đã trở thành quản lý thị trường, có thể nói là tiền đồ rộng lớn. Ai có thể ngờ được, lúc hắn đang có tiền đồ rộng mở lại gặp chuyện tao ngộ như vậy.

Suy nghĩ một lúc, Lý Kiến Quốc cảm thấy đầu óc ông ông một hồi, cảm giác rất mệt mỏi.

Nếu như nói tinh thần của hắn có được sự thành thực của người bốn mươi tuổi thì cơ thể này vẫn chỉ là một hài nhi mà thôi.

Nghĩ tới những điều mà Trịnh Đại Sĩ nói một hồi, Lý Kiến Quốc liền cảm thấy mệt mỏi.

Về sau lời nói của Trịnh Thế An với Trịnh Đại Sĩ Lý Kiến Quốc càng ngày càng không nghe rõ, một lần nữa chìm vào trong một trạng, trước lúc ngủ hắn lơ mơ nghĩ tới một chuyện.

Bệ hạ trong lời của Ninh Trường Chân hẳn là Tùy Đế Dương Kiên rồi.

Vậy cha đẻ của mình là người thế nào, tại sao lại bị Dương Kiên phái đi đuổi giết, chỉ sợ không hề đơn giản.

Họ Lý?

Nhưng không biết, đến tốt cùng là họ Lý nào?

Đoàn xe tiếp tục đi, con đường cũng không bằng phẳng, liên tiếp gặp rung xóc.

Có người nói, hài tử vừa sinh ra cũng không khác gì heo, ăn no rồi nằm ngủ, ngủ rồi lại ăn.

Lý Kiến Quốc đại khái cũng rơi vào tình trạng này.

Bất quá hắn ngủ không được quá lâu, khi tỉnh lại đã mơ màng thấy người ta nói chuyện với nhau.

- Mẹ, Cáp công công liệu có tìm chúng ta không?

Người nói chuyện hẳn là tiểu hài nhi tên Đóa Đóa kia.

Hóa ra sau khi mình ngủ đã được đưa tới bên người của Từ mẫu. Xem ra Trịnh Đại Sĩ đã muốn mang mình đi.

Nhưng sau khi bị mang đi, vạn nhất Ngôn Hồ quay trở lại thì phải làm thế nào?

Lý Kiến Quốc ngay từ đầu cũng không quá để ý tới sự đối thoại giữa mẹ con Từ mẫu, hắn chỉ lo lắng cho tương lai của mình.

Nhưng câu trả lời của Từ mẫu lại gây nên sự chú ý của hắn.

- Đóa Đóa, về sau con cần phải nhớ kỹ, sau khi tới Huỳnh Dương ngàn vạn lần không thể nói chuyện trước kia của chúng ta, càng không nói đến chuyện của Cáp tổng quản.

- Mẹ, Đóa Đóa nhớ kỹ, Đóa Đóa chỉ lo cho Cáp công công bọn họ....

- Cáp tổng quản tạm thời không cần chúng ta lo lắng, bọn họ võ nghệ cao cường, đã gần đạt tới cảnh giới tông sư, khó có người có thể ngăn bọn họ lại.

Hơn nữa bên cạnh ông có nhiều hảo thủ, đặc biệt là đám người Hạ Nhược Bật, còn ai có thể làm khó được ông ta.

Sau khi ổn định sóng gió, Cáp tổng quản sẽ tìm tới chúng ta, nhưng trước đó con cũng không được lười biếng, nếu không sẽ làm cho Cáp tổng quản vô cùng thất vọng.

- Mẹ, Đóa Đóa nhất định sẽ không lười biếng.

Lý Kiến Quốc trong lòng liền cảm thấy kinh hãi, những người này đúng là không thể nhìn bằng vẻ bề ngoài, không ngờ cái xe nhỏ này cũng là nơi ngoạ hổ

tàng long.

Cấp công công, Cấp tổng quản.

Đây là một xưng hô vô cùng thú vị.

Nhưng khiến cho Lý Kiến Quốc giật mình chính là cái tên Hạ Nhượng Bất.

Trong lịch sử, đích thật có một người tên là Hạ Nhượng Bất, chính là khai quốc nguyên lão thời nhà Tùy, thủ hạ trọng thần của Tùy đế Dương Kiên. Tư trị thông giám nhà Tùy, thừa tướng Cao Dĩnh từng bình rằng: Ở trong triều thần, người có tài cán không ai qua được Hạ Nhượng Bất. Ý nói rằng, cả văn võ triều đình nhà Tùy, năng lực không ai qua được Hạ Nhượng Bất.

Phải biết rằng, nhà Tùy sau khi khai quốc, danh thần đại tướng vô số, mà Hạ Nhượng Bất lại được coi trọng như vậy, có thể thấy được hấn ghê gớm thế nào.

Nếu như vậy chỉ sợ lai lịch của mẹ con Từ mẫu không hề đơn giản.

Lý Kiến Quốc đang nghĩ ngợi đột nhiên nghe Đóa Đóa nói:

- Mẹ, nhìn đi, tiểu hài nhi bị vứt bỏ đã tỉnh lại.

Tiểu hài nhi bị vứt bỏ chính là Lý Kiến Quốc, Lý Kiến Quốc sau khi khôi phục tinh thần lại chỉ thấy Đóa Đóa đang cầm một con dao găm sáng loáng đùa nghịch trước vạt áo, mắt mang sát cơ, thật là dọa người.

Tiểu nữ hài này muốn giết ta?

Lý Kiến Quốc càng thêm hoảng sợ.

Vừa vặn Từ mẫu cũng đi qua, hấn do dự một lúc rồi oa oa khóc lên.

- Đóa Đóa, không được làm xằng bậy, còn không đem Lục châu cất kỹ đi.

Từ mẫu vội ôm lấy Lý Kiến Quốc mà bắt đầu khẽ nói:

- Oa nhi này thật là mệnh khổ... Hơn nữa hài tử này thì hiểu gì, chắc là đói bụng rồi.

Nói xong, Từ mẫu cúi lòng ngực, lộ ra bầu vú trắng nõn, đút vào miệng của Lý Kiến Quốc.

Trong vòng một đêm đã ăn hết hai bụng sữa.

Đối với một người bốn mươi tuổi như Lý Kiến Quốc thật là bất đắc dĩ.

Lục châu chính là thanh chủy thủ mà Đóa Đóa cầm trong tay.

Nàng thu thanh chủy thủ lại, còn đang muốn mơ miệng thì một đứa con nít trong chiếc xe khác bị tiếng khóc của Lý Kiến Quốc đánh thức cũng khóc ré lên.

- Mẹ hấn cũng tỉnh lại.

Đóa Đóa còn chưa dứt lời thì ngoài cửa sổ đã có người hỏi:

- Từ mẫu, tiểu công tử đã tỉnh rồi sao?

- Chắc là đói bụng, để ta chiếu cố.

Lý Kiến Quốc còn tưởng rằng Từ mẫu là mẹ của hài tử kia, nghe bà nói như vậy thì ra là không phải. Từ mẫu đem Lý Kiến Quốc buông ra, khẽ ôm lấy đầu hài tử kia mà bắt đầu cho nó ăn sữa.

Đóa Đóa phủ phục bên trên đùi của Từ mẫu, nhõng nhẽo nói:

- Mẹ con cũng muốn một chút.

Từ mẫu sắc mặt trắng nhợt không nói gì, Lý Kiến Quốc có thể nhìn thấy ở khóe mắt của nàng hiện ra một vẻ đau buồn.

Hai mẹ con này tuyệt đối không tầm thường.

Trịnh Đại Sĩ tới Tị Thủy Quan thì dừng xe lại hai ngày.

Tị Thủy Quan hay còn gọi là Tổ Thành Cao, ngoài ra nó còn có một tên khác chính là Hồ Lao Quan.

Tương truyền, Tay Chu mục vương đã từng đem mảnh hồ nuôi nhốt ở nơi này cho nên mới có tên gọi là Hồ lao. Hồ Lao quan, là giao thoa với sông hoàng hà và rừng núi, yếu địa ở Lạc Châu và Hà Bắc.

Sau khi dừng lại Tị Thủy Quan hai ngày, Lý Kiến Quốc hầu như đều được Trịnh Thế An ôm lấy.

Cũng vì nguyên nhân này mà Lý Kiến Quốc cũng biết đại khái rồi, lai lịch của Trịnh Đại Sĩ cũng không hề tầm thường. Trịnh Đại Sĩ chính là một chi trong bảy chi của Huỳnh Dương Trịnh Thị truyền xuống. Sau khi biết được, Lý Kiến Quốc giật mình không thôi.

Đương nhiên Huỳnh Dương đời sau với Huỳnh Dương đời trước hoàn toàn bất đồng.

Huỳnh Dương đời sau chỉ là một cỏ trần, tên là Cỏ Huỳnh trần, nhưng Huỳnh Dương Trịnh Thị thì Lý Kiến Quốc từng nghe qua kỳ danh.

Lúc lịch sử phân chia, ở thời kỳ Tùy Đường được gọi là thời cổ kỳ.

Mà thời cổ kỳ, ngoại trừ vô số chiến loạn còn nổi tiếng với chế độ môn phiệt.

Chế độ môn phiệt hình thành ở thời Đông Hán, thịnh hành ở thời Lương Tấn nam bắc triều, sau thời Hán vũ đế, thế nhân tôn trọng nho hoặc, quan liêu dùng kinh mà lập nghiệp, bọn họ thu đồ dạy học, môn sinh khắp thiên hạ, hình thành một loại lực lượng xã hội.

Đặc biệt sau này tuyển quan nhìn gia thế là chính.

Thời đó thế gia vọng tộc lũng đoạn quan liêu, đồng thời còn kết thông gia với nhau, hình thành nên một giai tầng thống trị, Huỳnh Dương Trịnh thị chính là một thành viên trọng yếu ở giai tầng này.

Tương truyền, tổ tiên Trịnh thị được thụ phong tại nước Trịnh nên mang họ Trịnh.

Theo thời thượng cổ, rất khó có thể xác nhận, nhưng Huỳnh Dương Trịnh Thị quật khởi thời Tây Hán, nhân tài lớp lớp xuất hiện.

Sau đó Trịnh thị chia làm nam bắc hai tông, bắc tông thì ở Huỳnh Dương.

Vào thời kỳ nhà Tùy, Trịnh thị vô cùng nổi tiếng, đặc biệt là Trịnh Dịch từng trợ giúp Dương Kiên cướp ngôi.

Lý Kiến Quốc trầm kinh hãi, chẳng lẽ mình sau khi trùng sinh đã trở thành một thành viên của Trịnh thị?

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Trịnh Ngôn Khánh

Trịnh Đại Sĩ thời nhà Tùy nhận được chức Phiêu Kỵ tướng quân, bất quá chức Phiêu Kỵ Tướng Quân này thời nhà Tùy không giống như Phiêu Kỵ tướng quân thời kỳ Đông hán, Phiêu Kỵ tướng quân chỉ là một chức quan tứ phẩm mà thôi.

Mà con trai của Trịnh Đại Sĩ là Trịnh Nhân Cơ đảm nhiệm chức Thông Sự Xá nhân, phẩm hàm còn thấp hơn.

Bởi vậy có thể thấy được Huỳnh Dương Trịnh thị đích thực là đang suy vi.

Chỉ là Tị Thủy Quan cách Huỳnh Dương không xa, tên tuổi của Trịnh gia vẫn vô cùng vang dội.

Rõ ràng là thủ bị ở Tị Thủy Quan sau khi biết được Trịnh gia tới đây, lập tức phái người tới tìm hiểu.

Lý Kiến Quốc cũng không rõ ràng Ngôn gia thôn ở vị trí nào.

Nhưng khoảng cách từ đó tới Tị Thủy Quan hiển nhiên là khá xa, nếu muốn truy tra thì không có khả năng, vì vậy hai ngày sau, Trịnh Thế An sau khi điều tra không được liền cùng với Trịnh Đại Sĩ lên đường rời khỏi.

Năm Khai Hoàng, Tùy Đế với quản lý hộ tịch vô cùng nghiêm khắc.

Đặc biệt là những người ở trong thế gia môn phiệt càng đặc biệt được chú ý, thừa tướng Cao Dĩnh mấy lần đi tiến hành tổng tuần tra, quản lý hộ tịch nghiêm khắc, đương nhiên các thế gia vọng tộc muốn che giấu cũng không phải là một chuyện khó khăn, chỉ là Trịnh Thế An phục thị Trịnh gia, thân phận không giống như là nô bộc bình thường cho nên lúc hẩn thu đường Lý Kiến Quốc đương nhiên phải tiến hành hộ tịch, chỉ là ở trên giấy tờ, tên của Lý Kiến Quốc đã biến thành Trịnh Ngôn Khánh, đợi sau khi về Huỳnh Dương sẽ hoàn tất thủ tục.

Trịnh Ngôn Khánh.

Lý Kiến Quốc đã được đặt cái tên này.

Hắn biết rằng, từ giờ khắc này trở đi, hắn chính thức tiến vào thời đại này, từ nay về sau người ta sẽ gọi hắn là Trịnh Ngôn Khánh.

Từ Tị Thủy Quan tới Huỳnh Dương, thời gian cũng không quá dài.

Trịnh Thế An vì muốn nghe lệnh Trịnh Đại Sĩ cho nên để Trịnh Ngôn Khánh ở trên xe của từ mẫu.

Lại nói tiếp, mẹ con Từ Mẫu không có tư cách ngồi trên xe, sở dĩ bọn họ ngồi trên xe vì một lý do khác, chính là vì con của Trịnh Nhân Cơ, Trịnh Hoành Nghị, Trịnh Ngôn Khánh nằm ở trên tấm da hổ, nhìn Trịnh Hoành Nghị đang say ngủ, nhưng trong đầu của hắn không hề có nửa khắc nghĩ ngợi, liên tục suy tư về sự tình sắp xảy ra trong tương lai.

Nếu như hắn đoán không sai thì hiện tại là những năm cuối của Khai Hoàng.

Càng về cuối của Khai Hoàng chính là thời kỳ của hôn quân, Tùy Dương Đế Dương Nghiễm chấp chính.

Đợi cho đến khi Tùy Dương đế bị diệt vong thì hắn sẽ hơn hai mươi tuổi, lúc đó hắn tiếp nhận thế nào.

Nên đi thế nào?

Trịnh Ngôn Khánh nhất định phải lường trước.

Hắn cũng không biết đúng lúc hắn đang trù tính thì có một đôi mắt đang cao thấp dò xét hắn.

Đóa Đóa thì đã ngủ rồi, rúc vào lòng của Từ mẫu.

Mà Từ mẫu thì nhìn Trịnh Ngôn Khánh trong lòng tràn ngập tò mò.

Đây là một hài nhi cổ quái, vài ngày trôi qua rất ít khi nghe thấy nó khóc, vô cùng yên tĩnh.

Nói chung hài nhi này đối với việc ăn uống đều không phiền phức, hết lần này tới lần khác vô cùng hiểu chuyện, không cần Từ mẫu quan tâm, không giống như tiểu công tử Trịnh Hoành Nghị, mỗi ngày đều phải thay tã. Đại đa số thời điểm, tiểu hài tử này đều lúng liếng con mắt, tựa hồ ngạc nhiên, có khi lại suy tư.

Suy tư?

Khóe miệng của Từ Mẫu hiện ra một sự vui vẻ.

Nàng đang tự cười nhạo mình, nó vẫn chỉ là một đứa bé, còn bọc tã lót làm sao mà suy tư được?

Bất quá, đây đúng là một tên tiểu tử thú vị.

Trịnh gia ở Huỳnh Dương rất có cơ nghiệp.

Trong bảy phòng ở trụ sở, chỉ có gia chủ mới có tư cách ở lại, Trịnh Đại Sĩ mặc dù có công danh nhưng không thể ở lại nơi đó, chỗ hắn ở chính là ở An Viễn đường, cũng là một cơ nghiệp trọng yếu của Trịnh gia tại Huỳnh Dương.

Đường hiệu cũng là ký hiệu của một thế gia đại tộc.

Cùng đại đa số thế gia bất đồng, Huỳnh Dương trịnh thị có hai đường hiệu một cái là Kinh đường, chính là vì Trịnh Huyền thời Đông Hán được khen ngợi kinh học, là chi của tộc trưởng. Mà một đường hiệu khác chính là An Viễn đường của Trịnh Đại Sĩ, bởi vì thời Hán Tuyên Đế, lúc Trịnh Cát bình định Tây Vực xong đã được phong cho chức danh An Viễn hầu.

Hai đường hiệu này cũng biểu lộ cho võ công và lý tưởng của Trịnh gia.

Trịnh Đại Sĩ xuống xe ngựa bên ngoài An Viễn đường, nói với Trịnh Thế An:

- Thế An, người trước hết sắp xếp cho hài tử này... Đúng rồi, chờ một chút để ta sắp xếp cho người một vú nuôi, vừa vặn chiều cổ cho nó.

Một câu đơn giản, biểu lộ cho địa vị của Trịnh Thế An ở Trịnh gia không hề bình thường.

Lúc này, Từ mẫu đã ôm Trịnh Hoành Nghị và Trịnh Ngôn Khánh đi tới.

Trịnh Đại Sĩ nhìn thoáng qua Từ Mẫu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Như vậy đi, để cho Từ mẫu chiều cổ.

Từ mẫu mặc dù đã gần ba mươi nhưng cũng hơi già rồi, bộ dáng thùy mị.

Trịnh Đại Sĩ ở Lạc Dương mua mẹ con Từ mẫu cũng vì mẫu thân của Trịnh Hoành Nghị bị mất, hài tử cần vú nuôi.

Ông cũng phát hiện, Trịnh Nhân Cơ đối với Từ mẫu cũng có phần ý tứ.

Trịnh Đại Sĩ cũng không để vào mắt, Trịnh Nhân Cơ còn trẻ trung khỏe mạnh, thê tử mất đi, Trịnh Đại Sĩ sẽ tìm một nhà môn đăng hộ đối cho hắn tái giá.

Thông gia với thế gia vọng tộc đối với thanh danh rất coi trọng.

Thê tử của Trịnh Nhân Cơ vừa mất, nếu như nô tài truyền ra lời đồn thất thiệt sẽ ảnh hưởng tới việc hôn nhân sau này.

Trịnh Ngôn Khánh vừa nghe xong trong lòng kinh ngạc.

Bởi vì thực sự tiểu cô nương Đóa Đóa kia trong người có mang Lục Châu, thân phận vô cùng quý giá, thật sự hắn không muốn liên quan tới, theo bản năng hắn muốn mở miệng cự tuyệt, vưng tay ra khề kêu oa oa.

Trịnh Thế An nở một nụ cười:

- Đứa nhỏ này thoát nhìn rất hợp duyên với Từ mẫu, vậy cứ theo lời của lão gia.

Ông từ nhỏ đã ở cùng với Trịnh Đại Sĩ, đối với tâm tư của Trịnh Đại Sĩ dĩ nhiên cũng hiểu rõ nhất.

Nhưng Trịnh Ngôn Khánh không muốn, vì mẹ con Đóa Đóa không rõ lai lịch, ở bên cạnh bọn họ thật quá nguy hiểm.

Chỉ là hiện tại hắn không có cách nào phản đối được.

Trong lòng Trịnh Ngôn Khánh đang thầm lo lắng thì thấy từ phía xa xa, một con ngựa trắng đã lao nhanh tới.

Lập tức một kỵ sĩ nhảy xuống trước chiến mã, bước nhanh tới trước mặt Trịnh Đại Sĩ.

- Thiện Quả, sao người lại tới đây?

Trịnh Đại Sĩ kỳ quái cất tiếng nói:

- Ta nói sau khi ta rửa mặt xong sẽ đi qua Kinh Đường làm lễ bái tổ tiên, tại sao người lại tới trước?

Nam tử này tuy ăn mặc theo kiểu sĩ phu.

Nhưng hình thể rất khôi ngô cường tráng, lộ ra một vẻ hùng cường.

Hắn hành lễ trước mặt Trịnh Đại Sĩ rồi nói:

- Thúc phụ, Quy Xương công nghe nói thúc phụ quay về nên muốn thúc phụ lập tức qua, có chuyện quan trọng cần bàn bạc.

Quy Xương công chính là con trai trưởng của Trịnh Dịch, tên là Trịnh Thiện Nguyên.

Trịnh Đại Sĩ khẽ giật mình, biết có đại sự liền vội vàng hỏi:

- Thiện Quả, tộc trưởng muốn ta qua, rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?

Trịnh Thiện Quả tuy cố gắng hạ thanh âm xuống, nhưng Trịnh Ngôn Khánh vẫn nghe được đại khái.

Chỉ nghe hắn nói khẽ:

- Thúc phụ, Trương An truyền tin tới, Nguyên Phi mười ngày trước đã đi rồi.

Sắc mặt của Trịnh Đại Sĩ lập tức trở nên tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Có chuyện

Trịnh Ngôn Khánh sau khi về mới biết được, Trịnh Thiện Quả này chính là nhi tử của huynh đệ Trịnh Dịch, nhờ quan hệ với Trịnh Dịch mà Trịnh Thiện Quả hiện tại đã trở thành Quang Lộc đại phu, địa vị còn cao hơn cả Trịnh Đại Sĩ.

Nhưng trước mặt Trịnh Đại Sĩ, Trịnh Thiện Quả chỉ là một văn bồi.

Cho dù hắn là một chi đích truyền nhưng đối mặt với tộc thúc nhất định phải cung kính.

Nguyên Phi trong lòng của Trịnh Thiện Quả chính là chính thể của thái tử Dương Dũng.

Sử sách đời sau có viết, Dương Dũng thái tử tính tình rất ôn hòa hiền hậu, chỉ là rất xa hoa, tham luyến nữ sắc.

Đối với lời này, Trịnh Ngôn Khánh không quá tin tưởng.

Từ xưa đến nay, thắng làm vua, thua làm giặc, nhà Đường lấy được giang sơn của nhà Tùy dĩ nhiên là sẽ có một phen tô son trát phấn, Tùy Dương đế là vua vong quốc không khỏi sẽ bị chửi bới, năm đó Dương Dũng là con của Tùy Dương đế dĩ nhiên là sẽ bị nói xấu.

Dương Dũng không thích Nguyên phi từ xưa đến nay hắn chỉ thích hầu thiếp.

Nguyên Phi xuất thân quý tộc làm sao chịu nổi sự vắng vẻ này, thân thể đau lòng, cuối cùng bị đột tử.

Huynh Dương Trịnh Thị đều ủng hộ thái tử Dương Dũng.

Tuy không biết chuyện Nguyên Phi chết đi sẽ xảy ra chuyện gì nhưng người nhà họ Trịnh đều cảm thấy không ổn.

Vợ của Tùy đế là Độc Cô hoàng hậu có tính cách là ghen tị đàn bà.

Năm đó Tùy Đế lập nghiệp, hơn phân nửa là được gia tộc của Độc Cô hoàng hậu ủng hộ cho nên hắn đối với Độc Cô hoàng hậu nói gì đều nghe nấy.

Dương Dũng tham luyến nữ sắc vốn không được Độc Cô hoàng hậu yêu mến.

Nguyên Phi lại là người mà Độc Cô hoàng hậu tuyển cho Dương Dũng, nàng chết đi tất nhiên sẽ dẫn đến sự xung đột giữa Độc Cô hoàng hậu và Dương Dũng.

Cho nên Nguyên Phi chết sẽ gây nên một trường rung chuyển.

Mà Trịnh gia phải phòng ngừa chu đáo, phân tích phán đoán để có lựa chọn chính xác.

Quy Xương Công Trịnh Thiện Nguyên mời Trịnh Đại Sĩ qua cũng là vì việc này.

Chỉ là đối với Trịnh Ngôn Khánh mà nói, Trịnh gia lựa chọn thế nào hắn cũ không tham dự.

Mấy ngày sau, Trịnh Ngôn Khánh đã nhận được hộ tịch, ngụ tại Trịnh gia.

Theo Trịnh Ngôn Khánh suy nghĩ, Nguyên phi chết đi, tranh đấu giữa Tấn vương Dương Nghiễm (Ở đây có thể phiên âm thành Dương Quảng hoặc Dương Nghiễm nhưng mình để là Dương Nghiễm) và Thái tử cũng sẽ mở màn.

Mà Trịnh gia ở giữa Dương Nghiễm và thái tử đang cân nhắc lựa chọn. Trịnh thị tộc trưởng Trịnh Thiện Nguyên chủ trương tiếp tục ủng hộ Dương Dũng, Trịnh Đại Sĩ và Trịnh Thiện Quả lại cho rằng, Dương Dũng chỉ lớn nhưng tài mọn, lại xung đột với Độc Cô hoàng hậu, chỉ sợ lãnh ít dữ nhiều, quan trọng nhất là Dương Dũng tuy phụ tá Dương Kiên làm việc nhưng uy vọng lại không bằng Tấn vương Dương Nghiễm, mặc dù có Cao Đình, Hạ Nhược Bật, Sử Vạn Tuế đảm trọng thân ủng hộ nhưng cũng không phải là đối thủ của Dương Nghiễm.

Ở bên cạnh Dương Nghiễm còn có Dương Tổ, Hàn Cẩm là những người tài ba.

Hơn nữa, Dương Nghiễm có công chinh phạt Nam Trần, đặc biệt là đóng đô ở Giang Đô một thời gian, mời chào nhiều danh sĩ, bản thân của Dương Nghiễm cũng giỏi về tâm kế, được Độc Cô hoàng hậu yêu thích, Dương Dũng chỉ sợ khó bề ngồi vững ngôi thái tử.

Cái này dẫn đến hai kết quả, hoặc nhiều hoặc ít gây nên sự phân liệt trong Trịnh Thị.

Kết quả đám người Trịnh Thiện Quả bắt đầu tìm cơ hội giao tiếp với Dương Nghiễm, mà Trịnh Thiện Nguyên thì tiếp tục ủng hộ Dương Dũng.

Vào năm hai mươi lăm tháng mười Khai Hoàng, Trịnh Ngôn Khánh cũng đã đi vào Trịnh gia năm thứ ba, Tùy Đế Dương Nghiễm phế Dương Dũng, tháng mười một lập Tấn vương Dương Nghiễm làm thái tử.

Trịnh gia hiện tại rõ ràng cũng đã bị ảnh hưởng.

Trịnh Thiện Nguyên tuy đứng sai đội ngũ nhưng Tùy Đế chưa từng trách tội, lại phong Trịnh Thiện Nguyên làm Vinh Yên nam tước, trong mắt của triều đình Huỳnh Dương Trịnh thị tựa hồ càng được ân sủng.

Trịnh Đại Sĩ lúc này nói với Trịnh Thế An:

- Thiện Nguyên ủng hộ thái tử, chống lại Tấn vương và hoàng hậu, chỉ sợ khó có thể lâu dài.

Đối với quan điểm của Trịnh Đại Sĩ, trong lòng Trịnh Ngôn Khánh có vẻ tán thành.

Chỉ là Trịnh Ngôn Khánh hôm nay không có khả năng quan tâm tới chuyện này, bởi vì hắn cần cân nhắc nhiều chuyện hơn.

Vận mệnh Trịnh gia đều do người nhà họ Trịnh quan tâm.

Thế gia môn phiệt mấy trăm năm đương nhiên bọn họ sẽ có thù đoạn tự bảo vệ mình.

Trong nháy mắt, Trịnh Ngôn Khánh hiện tại đã ba tuổi, dựa theo phương pháp tính toán của thời Tùy, hắn đã năm tuổi.

Bởi vì nguyên nhân Trịnh Thế An, Trịnh Ngôn Khánh tuy chỉ là nô bộc của Trịnh gia nhưng vô cùng thoải mái dễ chịu.

Trịnh Đại Sĩ ở An Viễn đường đã lựa chọn một nhà cửa cho Trịnh Thế An,

đó là một căn nhà hẹp dài, diện tích không lớn nhưng bên trong lại rất đầy đủ, có phòng khách hậu viện và chỗ ngủ, ngoài ra còn có chỗ để người ở và nuôi nhốt súc vật.

Mẹ con Từ mẫu cũng ngụ tại tiền viện.

Trịnh Ngôn Khánh vô cùng quan tâm nguồn gốc lai lịch của mẹ con Từ mẫu.

Từ mẫu đã không còn là vú em nữa.

Trịnh Ngôn Khánh sau khi cai sữa, Trịnh Thế An tiếp tục để Từ mẫu ở lại nhà của mình để may vá quán xuyến công việc.

Trong mắt của Trịnh Thế An, Trịnh Ngôn Khánh tuy rằng đã cai sữa nhưng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ cần người chiều chuộng.

Mà địa vị của Trịnh Thế An ở Trịnh gia vô cùng đặc thù, ở Trịnh gia ngoại trừ Trịnh Đại Sĩ và Trịnh Nhân Cơ, quyền lực của Trịnh Thế An là lớn nhất. Mặc dù Trịnh Nhân Cơ đã tái giá, cưới vợ là nhà họ Thôi, nhưng muốn thay thế địa vị của Trịnh Thế An tuyệt đối không phải là một điều dễ dàng.

Cho nên, Trịnh Ngôn Khánh ở An Viễn đường cũng vô cùng tiêu dao.

Hắn sở dĩ có hứng thú với mẹ con Từ mẫu là bởi vì hắn phát hiện ra ẩn chứa trên người mẹ con họ là rất nhiều bí mật.

Lâu lâu Trịnh Ngôn Khánh hay ngồi ở trước bậc thang ở cửa An Viễn đường, nhìn Đóa Đóa phóng quyền múa cước, Đóa Đóa hiện tại đã tám tuổi, có lẽ vì nguyên nhân luyện võ mà cơ thể phát triển vô cùng sớm, so với Trịnh Ngôn Khánh thì đã cao hơn một cái đầu, bộ dáng yêu kiều, như một tiểu mỹ nhân.

Quyền pháp của Đóa Đóa không phức tạp cho lắm.

Mặc dù lúc ra quyền tưởng chừng như chậm chạp nhưng thu tay lại thì nhanh như thiểm điện.

Vừa thu về lại đánh ra, một nhanh một chậm biến hóa thất thường, sinh ra cảm giác xung đột mãnh liệt, Trịnh Ngôn Khánh không phải là lần đầu nhìn Đóa Đóa luyện quyền, trên thực tế hai năm trước hắn đã phát hiện ra bí mật này, cũng bởi vì vậy mà hắn đối với mẹ con của Từ mẫu vô cùng hiếu kỳ, không chỉ một lần hắn suy đoán lai lịch của mẹ con Từ mẫu.

- Đóa Đóa tỷ tỷ, tỷ luyện gì vậy?

Trịnh Ngôn Khánh kiếp trước không hiểu võ thuật nhưng đối với võ thuật phía trước lại vô cùng hiếu kỳ.

Hai năm qua, Trịnh Ngôn Khánh thường xuyên nhìn Đóa Đóa luyện công, Đóa Đóa đã quen rồi, sớm đã bỏ qua sự hiện hữu của hắn.

- Hàng Long công.

Đóa Đóa thuận miệng trả lời.

Hiện nay nàng đã không còn là tiểu nữ rút đao như ba năm trước, đối với Trịnh Ngôn Khánh cũng không còn nhiều địch ý.

Nàng cũng biết, Trịnh Ngôn Khánh là một tên tiểu gia hỏa rất cổ quái.

Hắn không giống như những tên tiểu hải tử cùng tuổi, đại đa số thời điểm hắn trầm tĩnh như một đại nhân, cũng tỷ như luyện quyền, nếu hải tử bình thường thì chắc chắn không thể nào nhìn được.

Nhưng mà Trịnh Ngôn Khánh ngày nào cũng nhìn nàng luyện quyền.

Chuyện chán ngắt như vậy mà hắn ngày nào cũng làm, lúc vô sự thì cầm cây vẽ tranh ở trong nền cát, hành sự quái gở.

Hết lần này tới lần khác, Từ mẫu đối với hành vi này của hắn rất hứng thú, thậm chí còn đề hắn và Đóa Đóa luyện tập cùng một chỗ.

Cho nên Đóa Đóa với Trịnh Ngôn Khánh mặc dù chưa có hảo cảm nhưng cũng không còn chán ghét. Đôi lúc cảm thấy Trịnh Ngôn Khánh thật thú vị.

- Hàng Long công?

Trịnh Ngôn Khánh hỏi hột hỏi tiếp:

- Đóa Đóa tỷ tỷ, tỷ học bốn sự này từ đâu vậy?

Từ mẫu lúc này không có nhà, Trịnh Thế An thì ở trong thư phòng hậu hạ Trịnh Đại Sĩ, Trịnh Ngôn Khánh biết rằng đây là thời điểm tốt để hỏi.

- À, từ nhỏ đã học rồi.

Đóa Đóa trả lời rất tùy ý nhưng cũng không để lộ ra tin tức gì.

Nhưng Trịnh Ngôn Khánh vẫn biết được một chút thông tin:

Thân thể của Đóa Đóa không quá thấp.

Học võ không phải là một chuyện dễ dàng, hải tử bình thường, muốn luyện võ cũng không trả nổi phí tổn đất đỏ cho thầy dạy.

Ở Trịnh gia Trịnh Ngôn Khánh nghe được rất nhiều chuyện dĩ nhiên cũng hiểu được điều này.

Đóa Đóa tiến tới trước mặt Trịnh Ngôn Khánh rồi ngồi xuống.

Sau khi luyện công nàng đồ không ít mồ hôi, bắt quả trên đó lại ẩn chứa mùi thơm của thiếu nữ.

- Tiểu Tử, ngươi cả ngày xem ta luyện công, có phải muốn học không?

Bởi vì Trịnh Ngôn Khánh thích vẽ tranh cho nên Đóa Đóa đùa giỡn gọi hắn là "Tú Tài" Tú Tài này lúc đầu chỉ là để chỉ người thanh tú, về sau biến thành một loại công danh.

Đóa Đóa nói:

- Ta nghe nói đàn ông đại trượng phu lấy ba thước kiếm cầu công danh, nhìn ngươi cả ngày không làm gì chỉ biết cầm nhánh cây vẽ trên mặt đất, tay trái gà không chặt, tương lai thì làm sao nổi bật? Không bằng theo ta luyện công nói không chừng một ngày kia còn có thể có công dụng, nhưng không biết ngươi chịu khổ nổi không?

Những từ đó ám chỉ về khinh thị.

So với đời sau thì thời Tùy Đường võ học có chút thịnh hành.

Tổ Tiên của Trịnh Đại Sĩ, Trịnh Liên Sơn, Trịnh Vĩ, Trịnh Đình, Trịnh Tiên Hộ đều là những người vũ dũng tuyệt luân, dương danh tại nam bắc.

Trịnh Đại Sĩ cũng rất giỏi về thuật cưỡi ngựa bắn cung.

Chỉ đến lúc Trịnh Nhân Cơ bởi vì thể chất không tốt, cho nên mới chuyển tâm về binh pháp, nhưng vẫn giữ phạm trù về võ sự.

Trịnh Ngôn Khánh có chút động tâm.

Hắn biết rõ, đại nghiệp lớn về sau thì thời loạn thế cũng đã đến.

Có thể học được một chút kỹ thuật phòng thân cũng là biện pháp tốt.

Chỉ là hắn cũng không biết, có thể luyện ra thành thứ gì nữa.

- Đóa Đóa tỷ tỷ, đệ cũng có thể luyện võ sao?

- Tại sao không thể, người mới năm tuổi, đúng là thời kỳ luyện võ tốt nhất, chỉ cần có thể chịu được khổ cực, kiên trì nhất định có thể luyện thành.

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ nghĩ rồi ra về ngay thò:

- Vậy đệ cũng luyện.

- Tiểu Tú, luyện võ không phải là một chuyện dễ dàng, ngoại trừ công pháp bên ngoài còn cần có các dược vật hỗ trợ.... Tốn hao rất nhiều tiền bạc, đệ tốt nhất thương lượng với gia gia xem ông ấy có đồng ý cho đệ luyện võ không, nếu gia gia của đệ đồng ý, ta có thể cho đệ một chút đan dược, chỉ là tốn hao phân phối đan dược vô cùng kinh người.

Trên khuôn mặt của Đóa Đóa hiện ra nụ cười như tiểu hồ ly.

Giọng nói kia có vẻ rất dụ dỗ, lại khiến cho Trịnh Ngôn Khánh phải đề phòng vài phần.

- Tỷ tỷ, luyện võ rất tốn tiền sao?

- Đương nhiên, có đạo là trăm ngày Trúc Cơ, nghìn ngày luyện khí, mười năm hóa giáp. Mỗi bước luyện võ đều cần đại lượng đan dược. Chỉ nói Trúc Cơ, vận khí tốt thì trăm ngày có thể thành, vận khí không tốt thì mười năm chưa chắc đã có kết quả.

Trước kia khi ta luyện võ, sư phụ dạy ta Hàng Long công có nói, luyện võ cần tư chất nhưng càng cần sự kiên trì bền bỉ, tư chất chiếm ba phần, kiên trì chiếm bốn phần, ba phần còn lại là tiền bạc, không có thứ này thì làm sao có thể đạt được thành tựu. Những thứ này, thiếu một thứ cũng không được, người hiểu chưa?

Đóa Đóa cười rần xán lạn, ngữ khí cũng rất ôn hòa.

Ở cùng một chỗ trong vòng ba năm, Trịnh Ngôn Khánh ít khi nhìn thấy Đóa Đóa nói chuyện như vậy.

Tính tình của Trịnh Ngôn Khánh có phần giống như kiếp trước, lạnh lùng thờ ơ, quan hệ mật thiết không có, bên kia, lai lịch của mẹ con Từ Mẫu quỷ dị khiến cho Trịnh Ngôn Khánh không thể không cẩn thận, Đóa Đóa cũng là nữ tử, cho nên mặc dù hai người sống cùng một mái hiên nhưng rất ít nói chuyện với nhau.

Đóa Đóa bất thành lời chuyển biến càng khiến cho Trịnh Ngôn Khánh cẩn trọng hơn.

Chỉ là hắn giỏi ẩn giấu, lại là tiểu hài tử cho nên người bên ngoài cũng không cảm nhận thấy biến hóa trong tâm tư của hắn, nói chi Đóa Đóa mới chỉ tám tuổi, làm sao có thể nhìn ra mách khỏe, năng càng chân thành thân thiết Trịnh Ngôn Khánh càng coi chừng.

- Đóa Đóa, hiện tại tỷ đã đạt tới Trúc Cơ chưa?

Đóa Đóa lộ ra vẻ kiêu ngạo, sau đó lại lắc đầu chán nản nói:

- Vốn hai năm trước ta có thể hoàn thành Trúc Cơ, tiến vào Luyện Khí Dịch Cốt nhưng mà... Tiểu Tú, ta không phải ngu ngốc, nhưng mà điều kiện hạn chế nên chậm trễ.

Tiểu nha đầu này cũng không phải thành tâm muốn dạy mình luyện võ, chỉ sợ muốn mượn mình thuận tiện hoàn thành công phụ Trúc Cơ.

Trịnh Ngôn Khánh là người nào?

Mặc dù Đóa Đóa khôn ngoan nhưng bất giác cũng bị Trịnh Ngôn Khánh khám phá ra tâm tư.

Nghĩ tới Đóa Đóa tiến vào Trịnh gia đang ở giai đoạn Trúc Cơ, ẩn thân vào Trịnh gia nhất định là có mục đích. Một kẻ nô bộc có bao nhiêu thu nhập, cầu cái âm no là đủ rồi, Đóa Đóa muốn luyện công nhưng không có đan dược không có tiền bạc thì làm sao được.

- Đóa Đóa tỷ tỷ, không có dược vật thì có phải rất khó hoàn thành Trúc Cơ?

Đóa Đóa lắc đầu:

- Cái này cũng không phải, sư phụ đã nói qua, kiên trì bền bỉ là có thể đột phá, nhưng càng sớm hoàn thành càng tốt, bởi vì tuổi càng lớn, đột phá càng khó, nếu như qua tuổi tốt nhất để luyện Luyện Khí Dịch Cốt thì sau này đừng mơ tưởng đạt tới cảnh giới tông sư.

- Tông sư?

Trịnh Ngôn Khánh vô cùng tò mò.

Đóa Đóa nói:

- Võ phân ra tứ cấp phẩm, theo thứ tự là đồ, sinh, sĩ, sư.

Nghe nói đây là do tổ sư Minh Tịnh Đạo Hứa Tổn chân nhân phân định mà thành, tham chiếu phẩm chính mà phân ra, thất phẩm là cao nhất, có thể đạt tới thất phẩm là có thể coi như là tông sư cao thủ, trở thành đại tông sư.

Trịnh Ngôn Khánh đầu tiên nghe được những lời này nhin không được mà hỏi:

- Hiện nay ai là đại tông sư?

Vốn là một câu nói bình thường nhưng khiến cho Đóa Đóa không kiên nhẫn được nữa.

- Tiểu Tử, ngươi hỏi nhiều như vậy làm gì, đến tột cùng ngươi nói cho ta biết, ngươi có luyện Hàng Long công không?

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Học võ công

Trịnh Ngôn Khánh không biết Đóa Đóa tìm mình rốt cuộc là chủ ý của Từ mẫu hay là tự nàng chủ trương.

Nhưng nghĩ lại khả năng nàng tự mình chủ trương có vẻ lớn hơn, bởi vì theo quan sát của hắn, Từ mẫu là một người cẩn thận, tuyệt sẽ không làm ra chuyện này, đến Trịnh gia ba năm, Từ mẫu vô cùng ít xuất hiện, chưa bao giờ gây ra chuyện.

Lúc này vì có nguyên nhân là Trịnh Thế An, nàng càng cẩn thận.

Ví dụ nàng rất ít khi rời khỏi nhà của Trịnh Thế An, đối nhân xử thế cũng rất cẩn thận không giống như những người khác tranh đoạt lẫn nhau. Lại nói tiếp Từ mẫu lớn lên càng ngày càng thanh tú, nhưng nàng không ăn mặc xa hoa, vô tình hữu ý che giấu dung mạo của mình.

Thôi gia tiểu thư sau khi về nhà chồng còn mang tới hai nha hoàn.

Dần dà, Trịnh Nhân Cơ quên mất sự tồn tại của Từ mẫu, tiểu tâm tư năm đó cũng tan thành mây khói.

Cho nên, Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy hôm nay Đóa Đóa chủ động tìm hắn chỉ sợ là giấu Từ mẫu.

Dựa theo lời nói của nàng, nàng muốn hoàn thành Trúc Cơ cần phải đủ điều kiện để đột phá, sớm ngày tiến vào giai đoạn Luyện Khí, tuy Trịnh Ngôn Khánh không biết Đóa Đóa nói hợp tuổi là bao nhiêu nhưng nhất định là sắp đến rồi.

Nếu không Đóa Đóa làm sao có thể tìm tới mình.

Trịnh Thế An ở An Viễn đường là quản gia, nắm giữ quyền hành tài chính.

Tất cả thu nhập chi tiêu theo đạo lý là Trịnh Đại Sĩ và Trịnh Nhân Cơ khổng chế hoặc là do Thôi tiểu thư tiếp nhận nhưng Trịnh Đại Sĩ đối với Trịnh Thế An vô cùng tín nhiệm mà Trịnh Nhân Cơ sau khi thành thân với Thôi gia tiểu thư, sắp lên đường đi nhận chức.

Kể từ đó, Trịnh Nhân Cơ càng không rảnh rang để quản lý nữa.

Thôi gia tiểu thư tính tình nhu mềm, Trịnh Đại Sĩ dứt khoát đem những chuyện khẩn yếu giao cho Trịnh Thế An quản lý, nếu như không có nguyên nhân đặc thù thì Trịnh Đại Sĩ cũng không hỏi qua, phần lớn thời gian đọc sách đường khí, tiêu dao tự tại.

Trịnh Ngôn Khánh suy đoán, Đóa Đóa chỉ sợ nhìn vào quyền lực trong tay của Trịnh Thế An.

Lấy cơ để Ngôn Khánh tập võ mau chóng đột phá bình cảnh trước mắt, chỉ là tiểu nha đầu này mới tám tuổi đã có tâm kế, nghĩ ra biện pháp như vậy

thật khiến cho Trịnh Ngôn Khánh phải giật mình.

Chỉ là hấn vẫn đáp ứng, dù sao đây cũng là chuyện nhất cử lưỡng tiện, tại sao không làm?

Người muốn tập võ?

Đêm đó, Trịnh Ngôn Khánh thỉnh cầu Trịnh Thế An.

Dù sao hấn muốn tập võ, vượt qua Trúc Cơ nhất định phải có Trịnh Thế An ủng hộ, nếu không làm sao trả nổi phí tổn khổng lồ như vậy được?

Ngôn Khánh nói:

- Gia gia, con đối với Đóa Đóa luyện võ vô cùng thú vị cho nên muốn học cùng tỷ ấy.

Đóa Đóa tập võ, Trịnh Thế An không phải là không rõ ràng.

Tổ tiên của Trịnh Đại Sĩ là Trịnh Liên Sơn, năm đó cũng nổi tiếng về võ thuật, trước cửa An Viễn đường có một tấm bia đá, nghe nói là do Trịnh Liên Sơn năm đó lập ra.

Bản thân Trịnh Đại Sĩ cũng vô cùng tinh thông thuật cưỡi ngựa bắn cung.

Trịnh Thế An mặc dù không phải là cao thủ gì cả nhưng thực sự cánh tay có khí lực, lúc còn trẻ cũng tham gia đánh giặc giết người. Khai Hoàng đến nay mặc dù là thịnh trị nhưng Tùy Đế Dương Kiên là người hiểu chiến, lưỡng tán nam bắc chiều từ trước đến nay vẫn vô cùng thượng võ. Không chỉ có đệ tử thế gia luyện võ mà người bình thường cũng tham gia.

Chỉ là người nhà bình thường cùng thế gia luyện võ không giống nhau.

Luyện võ cần phải có một hệ thống công phu, người bình thường rất khó nắm được, mặc dù Trịnh Thế An ở An Viễn đường địa vị không thấp nhưng vẫn là nô bộc, Trịnh gia công pháp từ trước tới giờ vẫn không truyền cho ông.

Cho nên, Trịnh Thế An mặc dù biết Đóa Đóa tập võ nhưng không rõ ràng ảo diệu ở trong đó.

Bờ lông mi trắng của ông nhăn lại, Trịnh Thế An sau đó lâm vào trầm tư.

- Ngôn Khánh, Đóa Đóa có nói cho con biết là muốn dạy cho con môn công pháp gì không?

- Hình như là Hàng Long công.

Trịnh Thế An chưa nghe qua loại công pháp này nhưng khẳng định được một điều, xuất thân của Đóa Đóa, chỉ sợ không quá thấp.

Nếu Đóa Đóa xuất thân là đại gia đình, hiểu được công pháp kia cũng là điều bình thường.

Trên thực tế, Trịnh Đại Sĩ cũng nhìn ra mẹ con Từ mẫu xuất thân không tầm thường nên mới sắp xếp họ cho Trịnh Thế An. Tuy nhiên muốn dựa theo công pháp này mà dò ra đầu mối chỉ sợ cũng không phải là điều dễ dàng.

Chỉ là không gì không thể!

Trong lòng Trịnh Thế An cười lạnh:

- Đây là ở bên trong An Viễn đường, xem các người có thể giờ trò gì được.

Đồng thời ông xác thực cũng hi vọng Trịnh Ngôn Khánh có thể có được tuyệt kỹ phòng thân nào đó. Ở đây Trịnh Thế An là nô bộc không có nghĩa là hấn muốn tôn nhi của hấn cả đời hậu hạ người khác.

Mẫu thân của Trịnh Thế An là bà chi của Trịnh gia.

Nếu như không phải do ông mất khả năng sinh con thì hiện tại không chừng đã có thể xếp vào danh sách tộc nhân Trịnh gia, cả đời này những chuyện ông không làm được cũng hi vọng gửi gắm vào Ngôn Khánh, không chừng tương lai, Ngôn Khánh có thể giúp ông thực hiện những nguyện vọng này.

Trịnh Thế An nghĩ một lúc rồi trầm ngâm nói:

- Ngôn Khánh nếu như người thật sự muốn tập võ thì phải luyện tập cho thật tốt, không được bỏ dở nửa chừng.

Mọi chuyện khác không cần phải quan tâm, chỉ là có một việc người cần phải nhớ kỹ, mặc kệ Đóa Đóa cho người đàn được gì nhất định phải cho ta xem trước, những vật này, tương lai có khả năng dùng đến... đừng hỏi vì sao, chỉ cần người ghi nhớ là được.

Trịnh Thế An bắt đầu cẩn thận cân nhắc.

Ngôn Khánh không rõ suy tính của ông nhưng cũng gật đầu.

Cứ như vậy, sinh hoạt của Trịnh Ngôn Khánh ngoại trừ vẽ tranh lại thêm một việc.

Kiếp trước hắn học thư pháp, viết rất nhiều sau khi sống lại tuy thân thể khác biệt nhưng vẫn còn nhớ.

Nhưng giấy bút đắt đỏ, người bình thường không thể mua được.

Mặc dù Trịnh Thế An quản lý tài vật ở trong An Viễn đường nhưng hiển nhiên không thể tham ô.

Vì vậy Trịnh Ngôn Khánh noi gương theo cổ nhân, dùng nhánh cây viết lên cát mà luyện chữ, trước tiên luyện viết cho cứng, sau đó dùng giấy bút viết, đem nước chảy thành sông. Chỉ là sau đó tham gia luyện võ, thời gian chia bớt cho việc luyện võ.

Thời gian từ từ trôi qua, đông đi xuân tới, đào mất đã hai năm nữa trôi qua.

Trịnh Ngôn Khánh bắt giắc đã tới năm thứ năm xuân thu.

Dựa theo tính toán thì hắn cũng đã bảy tuổi rồi.

Cùng đám bạn so sánh thì Ngôn Khánh cũng không biểu lộ ra về gì xuất chúng, chỉ là trong mắt của đại nhân, hắn vẫn có chút coro quái, thí dụ như hắn không cùng những hài tử khác chơi đùa, cũng rất ít gây chuyện thị phi, tính tình trầm mặc, giống như là một tiểu đại nhân, vô cùng hiểu chuyện, cho nên mọi người đều nói Trịnh Thế An có một đứa cháu ngoan.

Nhưng đối với Ngôn Khánh mà nói, hai năm thời gian hắn đối với thời đại này có rất nhiều hiểu biết

Tỷ như đấu võ, cổ nhân sáng tạo ra môn đấu võ vì muốn sinh tồn giữa thiên địa, chiến đấu với mãnh thú, dần dà trở thành một loại quyền thuật, về sau dung hợp với đạo dưỡng sinh tạo ra thủ đoạn chiến đấu.

So với những võ thuật mà kiếp trước Ngôn Khánh biết quả là một trời một vực.

Đóa Đóa dạy cho Ngôn Khánh chính là một loại công pháp tăng khí huyết cường đại.

Dùng khí huyết dưỡng thân, đó là căn bản của Hàng Long Công, dựa theo lời nói của cô đại dưỡng sinh, người lúc bảy tám tuổi, răng và tóc mọc lại, khí huyết mới thành lập, Hàng Long công chính là kích phát tiềm năng, làm cho khí huyết vận hành tràn đầy.

Đội đến lúc bảy tám tuổi, khí huyết vượt xa thường nhân, tinh thần tam bảo tăng lên.

Đóa Đóa một năm trước đã nhờ đan dược kích phá khí huyết thành công, ngưng khí cường tráng gân cốt, tiến triển cực nhanh.

Ngôn Khánh thi hiện tại đã ở giai đoạn Trúc Cơ.

Dựa theo lời nói của Đóa Đóa, tuổi của Ngôn Khánh hiện tại còn nhỏ, sớm kích phát ra khí huyết, sử dụng thân thể sẽ tạo ra phản ứng không tốt.

Cho nên, mặc dù Trịnh Ngôn Khánh đã thuần thực Hàng Long công nhưng thủy chung vẫn chưa đột phá.

Ngôn Khánh cũng không cho phép mình nóng nảy, hắn luyện võ vốn là dựa vào hứng thú, có thành tựu dĩ nhiên là tốt nhất, nếu không thành thì chỉ cần cường tráng gân cốt là được. Trịnh Ngôn Khánh không hề nóng nảy, Đóa Đóa cũng không bức bách hắn, nàng vốn dạy Hàng Long công cho hắn chính là lấy đan dược phụ trợ, Ngôn Khánh cũng không để ý, Đóa Đóa lại càng vui vẻ, bởi vì mỗi lần mở ra đan phương, bộ phận lớn đan dược đều là Đóa Đóa sở hữu, cần gì phải quan tâm tới Ngôn Khánh.

- Đóa Đóa, lần trước tỷ nói, không phải sĩ thì không thể dùng giáo là có ý gì?

Ngoài chuyện luyện công, Ngôn Khánh rất hay nói chuyện phiếm với Đóa Đóa để tăng cường kiến thức.

Đóa Đóa giải thích:

- Sĩ này có hai tầng hàm nghĩa, giáo thì chính là binh khí, nhưng rất khó dùng. Một phương diện ở đây nói, phải đạt tới Hóa Thần Dịch Cân mới có thể thi triển giáo.

Một phương diện khác ý nói dùng giáo có nhiều bí thuật, các gia đình bí mật truyền lại không cho người khác biết.

Cho nên, uy lực của giáo rất ghê gớm, cũng rất khó luyện thành, người muốn học giáo, trừ phi có cơ duyên đặc thù, tiểu Tú ta khuyên người đừng nên học giáo, cứ luyện công cho tốt đi.

Mã giáo phổ thông là đơn giản đi cho người bình thường sử dụng.

Còn những thứ phức tạp là do các thế gia vọng tộc môn phiệt khổng chế, người bình thường không cách nào tiếp cận, không biết ở An Viễn đường có giấu quyển sách nào không.

Ngôn Khánh biết rõ, Trịnh Đại Sĩ rất có khả năng cất giấu một quyển sách.

Cũng may công phu hàm dưỡng của Trịnh Ngôn Khánh khá tốt, một câu nói đùa giỡn của Đóa Đóa cũng không khiến hắn lộ ra cảm xúc, tốt xấu gì hắn cũng là một người đã bốn mươi tuổi. Chỉ là trong lòng hắn vẫn còn một ý định khác.

Trịnh Ngôn Khánh biết rõ, ở một thời đại coi trọng xuất thân như vậy, nếu như một người thuận miệng nói ra tên tuổi sẽ bị người khác khinh thị, muốn cho Lý Thế Dân chú ý, nhất định phải có chút danh tiếng.

Nhưng muốn sửa hộ tịch cũng không phải là điều dễ dàng.

Không nói đến thủ tục rườm rà thế nào, mà nếu như muốn sửa thì cửa ải Trịnh gia cũng không phải là điều dễ dàng.

Cần phải tìm được một cơ hội thích hợp.

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ đến những điều này không khỏi hơi mất hứng.

Đóa Đóa đứng dậy nói:

- Ta muốn đi giặt quần áo, Tiểu Tú, người ở đây rửa rồi, hay là đến chơi cùng ta.

Đừng nhìn Đóa Đóa bình thường lãnh đạm, nói chuyện chanh chua, kỳ thật tâm địa của nàng cũng không hề tệ.

Trịnh Ngôn Khánh cười cười đứng lên rồi nói;

- Ta đi pha trà, gia gia chắc đã trở lại, vừa vặn có thể giải lao.

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nhị gia An Viễn Đường

Trịnh Thế An thích uống trà, nhưng phương pháp uống trà không giống như của đời sau.

Ngôn Khánh kiếp trước uống trà phần lớn chỉ dùng nước sôi rót vào trà khô mà thôi.

Lúc Ngôn Khánh bốn tuổi bắt đầu học cách pha trà.

Hôm nay đã học được kỹ xảo pha trà vô cùng cao cường, không chỉ Trịnh Thế An ưa thích mà ngay cả Trịnh Đại Sĩ có khi cũng muốn hắc đi pha trà.

Ở hành lang có một lò lửa nhỏ, rất nhanh có thể đốt lên.

Thừa dịp lò lửa còn nóng, Trịnh Ngôn Khánh nhanh chóng dùng trà hong khô rồi nghiền nát. Không nên xem thường công phu nghiền trà này, cần phải có đủ khả năng kiên nhẫn, lực đạo phải đều, trà vụn cũng vừa đủ lực thì mới bảo trì được hương vị, nhớ ngày đó, Ngôn Khánh học nghiền trà mất trọn ba tháng.

Lúc Ngôn Khánh đem nồi nấu trà đặt lên lò lửa thì Trịnh Thế An đã về.

Vẻ mặt của ông không cao hứng cho lắm, có vẻ phiền muộn.

- Gia gia, gia gia hôm nay sao trở về sớm vậy?

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng tiến tới vấn an, ở thời đại này sống tới năm năm, hắn đã dần quen với thân phận của mình.

Ra về đáng yêu!

Lúc đầu hẳn không cảm thấy tự nhiên nhưng tập mãi cũng đã thành thói quen, lúc này cũng không còn xấu hổ nữa.

Trịnh Thế An cố gắng tươi cười nói:

- Ngôn Khánh, không vội, gia gia hôm nay cũng không cảm thấy khát.

Ngôn Khánh có thể cảm nhận được, tâm sự của Trịnh Thế An hôm nay vô cùng nặng nề.

Hắn vội vàng đi xuống hành lang, kéo tay Trịnh Thế An rồi nói:

- Gia gia, lão Vương bán nước lúc nãy nói, từ trong núi tìm được nước khe nhũ tuyến (nước khe núi mới ra), để lại cho Từ mẫu hai thùng, con đã lấy pha cho gia gia một chén trà... gia gia dùng một chén nha.

Người uống trà, đối với than lửa và nước uống cực kỳ chú ý.

Lúc này trà thánh Lạc Vũ còn chưa xuất hiện, thiên hạ đối với nước tốt cũng đánh giá, phân ra phẩm cấp, nước tốt nhất là nước ở trong khe núi nước suối xếp thứ hai, nước giếng thì kém cỏi nhất, mà trong nước khe thì nhũ tuyến là tốt nhất, người phú quý lúc uống trà thường dùng nước khe để xào nấu, bởi vậy hình thành ngành sản xuất đặc thù: người bán nước.

Ở gần Huỳnh Dương, nơi này là nơi sơn thủy tốt nhất.

Mà nhũ tuyến rất khó tìm, có đôi khi một gánh nhũ tuyến có giá trị nghìn vàng.

Trịnh Đại Sĩ thích uống trà, Trịnh Thế An cũng có chú ý, mỗi ngày sau khi lao lực uống một chén trà do Trịnh Ngôn Khánh pha là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Trịnh Ngôn Khánh, tâm tình của Trịnh Thế An trở nên hòa hoãn hơn rất nhiều lần.

Ông nhẹ nhàng ngồi xuống, nhìn Trịnh Ngôn Khánh nấu nước.

Đến khi nồi đồng xuất hiện bọt khí, Trịnh Ngôn Khánh lấy một ít muối bỏ vào trong đó, trong trà đạo, cái này gọi là kiểm tra độ sôi, độ sôi của nước sẽ ảnh hưởng đến vị của trà cho nên bọn họ rất chú ý.

- Gia gia, gia gia dường như rất mệt?

Trịnh Thế An đang dựa ở hành lang nghe thấy lời hỏi thăm của Ngôn Khánh thì trên mặt hiện ra vẻ thỏa mãn:

- Cũng may là không mệt lắm.

- Gia gia, hôm nay trong nhà có phải đã phát sinh chuyện gì không?

- Sao?

- Con thấy gia gia tâm tình không tốt... Từ mẫu nói, người có tâm tình không tốt tốt nhất nên tìm người trò chuyện, để giải phiền não.

Trịnh Ngôn Khánh giả bộ làm một tiểu đại nhân ngây thơ mà hỏi.

- Phiền nào?

Trịnh Thế An nhin không được mà cười nói:

- Con vừa mới lớn, nói cho con có lợi gì... mau tập trung đi, nước sôi rồi kìa.

Ngôn Khánh không hề hỏi thăm, ánh mắt nhìn nồi trà đồng.

Nhưng mà nụ cười kia của Trịnh Thế An cho thấy tâm tình của ông đã tốt hơn rất nhiều.

Từng luồng nước tuôn ra, sau đó Ngôn Khánh múc lấy một muôi nước, bỏ vào bình trà, trong chốc lát, mùi thơm trà trở nên nồng đậm, trong sân lan truyền, khiến cho Trịnh Thế An không nhịn được mà hít sâu một hơi, tâm tình càng thêm thư thái.

- Ngôn Khánh?

- Dạ?

Chỉ thấy lúc này, mùi hương của trà càng thêm nồng đậm.

- Con cảm thấy Lạc Dương thế nào?

Trịnh Thế An đột nhiên hỏi một câu khiến cho Trịnh Ngôn Khánh kinh ngạc.

Hắn đang pha trà, bàn tay run lên.

Muốn tới Lạc Dương sao?

Ngôn Khánh yên lặng, một lần nữa lấy một ly trà, đặt trước mặt Trịnh Thế An.

Đối với đứa cháu thu dưỡng này, Trịnh Thế An vô cùng hài lòng, tuy nhiên đôi khi vẫn cảm giác thấy tính tình của Ngôn Khánh quá mức trầm lạnh, không giống như những tiểu hài tử cùng tuổi, mỗi lần cùng hắn nói chuyện có cảm giác như nói chuyện với người đã lớn tuổi rồi vậy.

Đương nhiên Ngôn Khánh chỉ là người nghe, rất ít khi lên tiếng.

Thấy Ngôn Khánh lộ vẻ ngạc nhiên, Trịnh Thế An không nhịn cười được.

Dáng vẻ tươi cười lập tức biến mất, ông lập tức nói:

- Hôm nay lão gia nói cho ta biết, nhị lão gia sắp trở về rồi.

Nhị lão gia?

Trịnh Ngôn Khánh đối với xưng hô này cũng không có gì là kỳ lạ, trên thực tế trước kia An Viễn đường còn có một nhị lão gia.

Về phần lai lịch của nhị lão gia này, lại phải nói về tổ tiên của Trịnh Đại Sĩ.

Tổ tiên của Trịnh Đại Sĩ là Huỳnh Dương Trịnh Thị thất phòng, là con cháu của Trịnh Liên Sơn, Trịnh Liên Sơn dũng mãnh mà nổi tiếng thiên hạ, lúc đó trưởng tôn Trịnh Tiên Hộ cũng là người nổi tiếng, con trai Trịnh Tiên Hộ là Trịnh Vĩ khởi binh đánh Tây Ngụy, Trịnh thị tộc nhân hưởng ứng, có Trịnh Đình và Trịnh Vinh Nghiệp, tổ tiên bọn họ vốn là nô bộc của Liên Sơn, vì công lao mà được cho vào gia phả, trở thành Trịnh thị tộc nhân.

Trịnh Vinh Nghiệp về sau chết trận mà Trịnh Vĩ thi công thành danh toại.

Ông được giữ chức đại tướng, đô đốc mười lăm châu, khi đó cũng là lúc mà An Viễn đường hưng thịnh nhất, Trịnh Đình cũng được phong làm Vệ Úy Thiếu Khanh, sau khi chết còn được tưởng thưởng.

Nhị lão gia của Trịnh Thế An chính là con của Trịnh Đình, Trịnh Thường.

Ở An Viễn đường hắn cũng là người có thực quyền, cho nên nhiều năm không ở nhà nhưng Trịnh Ngôn Khánh cũng biết sự tồn tại của người này, tuy không bái kiến Trịnh Thường nhưng nghe tin tức Trịnh Thường trở về, Ngôn Khánh cũng không cảm thấy kỳ quái.

Người ta về nhà mình có gì đâu mà cổ quái.

- Lão gia nói, nhị lão gia bị Hán Vương thôi quan.

Ông lo lắng tâm tình của nhị lão gia không tốt cho nên chuẩn bị cho nhị lão gia tiếp quản chuyện trong An Viễn đường.

Ngôn Khánh đã hiểu ra.

Trịnh Thế An vì bị chuyển giao quyền lực nên đâm ra mất hứng, nghĩ lại cũng bình thường, từ trước đến nay, Trịnh Thế An lo liệu việc lớn nhỏ trong An Viễn đường, tuy có Trịnh Nhân Cơ và Thôi gia tiểu thư nhưng trên thực tế chỉ vèn vện dưới một người, thoáng chốc bị bắt giao quyền hành ra, trong lòng nhất định không thoải mái, mà ông không có cách phản đối Trịnh Đại Sĩ.

Thân làm nô tài thật đáng buồn, chỉ sợ không có cách nào chống chế vận mệnh của mình.

- Lão gia còn nói, đại công tử năm sau có khả năng đảm nhiệm chức Tào Duyệt ở Lạc Dương nên muốn ta tới đó giúp đỡ một chút.

Đại công tử dĩ nhiên là chỉ Trịnh Nhân Cơ.

Trịnh Ngôn Khánh nghi hoặc hỏi:

- Đại công tử không phải đang ở Trường An sao, tại sao lại tới Lạc Dương làm quan?

- Chức Tào Duyệt ở Lạc Dương này là chức vụ gì, là thăng quan hay giáng chức? Gia gia, nếu gia gia đi Lạc Dương thì con biết làm gì bây giờ?

Trịnh Thế An mỉm cười nói:

- Đại công tử dĩ nhiên là thăng quan rồi.

Lạc Dương thuộc tỉnh Hà Nam, chức Tào Duyệt cũng là chức vụ cao nhất ở địa phương, thuộc hàm quan ngũ phẩm, đại công tử không tới năm năm đã

từ bát phẩm Thông Sự Xá Nhân làm tới ngũ phẩm, tiền đồ rộng lớn... Về phần con, lão gia nói ta đi Lạc Dương trợ giúp đại công tử kỳ thật nguyên nhân cũng vì con.

- Con?

Trịnh Ngôn Khánh hơi kinh ngạc.

Hắn đến Trịnh gia năm năm, cũng không tiếp xúc nhiều với Trịnh Đại Sĩ, mấy tháng trước, Trịnh Đại Sĩ đột nhiên gọi hắn đi pha trà, hơn nữa mỗi lần pha trà, Trịnh Đại Sĩ cũng không hề đọc sách mà lại nhắm mắt dưỡng thần, không nói một câu với Trịnh Ngôn Khánh.

Tại sao lại có quan hệ với mình?

Tiểu thiếu gia đã lớn hơn trước, mấy năm nay bồn tẩu theo đại công tử, cũng không yên ổn.

Chờ thêm một năm nữa, đại công tử dàn xếp mọi chuyện ở Lạc Dương cũng nên mời tiên sinh cho tiểu thiếu gia, lão gia muốn tìm bạn học cho tiểu thiếu gia, ngắm lại vẫn thấy con là hợp nhất, còn nữa, thiếu phu nhân cũng đã có thai, cần phải chiếu cố.

Khó trách được hai tháng trước Trịnh Đại Sĩ lại kêu mình tới pha trà.

Nguyên lai không đơn thuần tìm mình tới pha trà mà còn để suy tính.

- Vậy Từ mẫu và Đóa Đóa thì sao?

- Chuyện này... ý của lão gia là để họ tự tìm chỗ ở.

Ngôn Khánh nghe xong nôn nóng:

- Làm sao có thể được, Đóa Đóa ở lại thì ai dạy con Hằng Long công?

Trịnh Thế An cười nói:

- Con yên tâm, ta đã nói qua với lão gia, lúc đó sẽ đem Từ mẫu bọn họ cùng đi, chỉ là tới Lạc Dương, bọn họ chỉ ở bên ngoài không thể ở bên trong làm việc, Ngôn Khánh con luyện cái Hằng Long Công kia thế nào?

- Dạ, cũng tạm được.

- Không nên tạm được, sau khi về Lạc Dương, ở trước mặt đại công tử không được để lộ sơ hở gì.

Trịnh Thế An trong chớp lát đã pha trà, còn Trịnh Ngôn Khánh cũng cảm thấy tâm tình thư thái hơn nhiều.

Hai người bọn họ trò chuyện chớp lát thì Từ mẫu cũng làm xong đồ ăn.

- Ngôn Khánh, chuyện này không được nói cho ai biết, kể cả Từ mẫu và Đóa Đóa, nhị lão gia khoản mười ngày nữa sẽ về, đến lúc đó chúng ta sẽ chuẩn bị khởi hành, chỉ là cũng thật kỳ quái, Hán Vương đang muốn tăng cường lực phòng ngự ở Thái Nguyên, mà nhị lão gia lại rất được Hán vương hài lòng.

Trịnh Thế An đứng dậy nói thêm một câu.

Câu nói kia lại khiến cho trong óc của Trịnh Ngôn Khánh hiện ra một ý niệm kỳ quái:

- Trịnh Thường lần này trở về liệu có mục đích nào khác không?

Bạn đang đọc truyện *Sốán Đường Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Mưa gió nổi lên

Trịnh Ngôn Khánh chưa từng nhìn thấy qua Trịnh Thường nhưng không phải là hắn không biết Trịnh Thường.

Ở An Viễn đường hẳn phải lưu ý mỗi người, đặc biệt là các đại nhân vật ở đây, kiếp trước trải qua hai mươi năm làm quan, sớm đã hình thành nên thói quen lưu tâm ở nơi hẳn, hôm nay hẳn chỉ là một tên nô bộc, tính mạng nằm trong tay của người khác, không nhìn mặt nói chuyện thì chắc chắn tai vạ sẽ đến nơi.

Cũng may là hẳn chỉ là một tiểu hài tử, ở An Viễn đường mọi người nói chuyện cũng không để ý lắm với hẳn.

Căn cứ vào tình hình, Trịnh Thường tính tình cũng không khác với Trịnh Đại Sĩ là bao, Trịnh Đại Sĩ tính tình hào sảng, mặc dù cẩn thận nhưng cũng không câu nệ tiểu tiết, mà Trịnh Thường thì tâm tư thâm trầm, không dễ dàng đoán được.

Nói cách khác, Trịnh Thường rất khó đoán.

Mấy tháng trước còn nói tiền đồ của mình rộng lớn, nay đã bỏ đi chức quan.

Nếu đổi là một người khác chưa chắc Trịnh Ngôn Khánh đã chú ý, nhưng Trịnh Thường thì không giống, hẳn chính là nhân vật số hai ở An Viễn đường, địa vị không hề thấp, ít nhất trước mắt, vận mệnh của Ngôn Khánh với An Viễn đường liên hệ một chỗ, cho nên không thể lưu ý, không biết vì sao, hẳn luôn cảm thấy chuyện này ảm náu bí mật không cho người khác biết.

Ăn cơm tối xong, Trịnh Thế An liền đi ngủ.

Dù sao tuổi của ông cũng đã không còn nhỏ, tình hình lại phức tạp, tâm tình không thoải mái, khó trách sinh ra một mối.

Mà Trịnh Ngôn Khánh thì ngồi ở sau vườn, ngẩng đầu nhìn ánh sao lấp lóe, trong lòng thâm suy tư đến chuyện của Trịnh Thường.

- Ngôn Khánh tại sao con còn chưa về phòng nghỉ ngơi?

Từ mẫu tiến tới bên cạnh của hẳn, trong tay lấy ra một chiếc áo khoác lên người nó, sau đó hòa nhã nói:

- Ngôn Khánh, tựa hồ con có tâm sự?

- Từ mẫu, nhị lão gia trở về rồi.

Từ mẫu nhìn Ngôn Khánh, ánh mắt nhu hòa hiền lành, giống như là con của mình vậy.

Ngôn Khánh biết rõ, Từ mẫu còn có một đứa con tuổi tác cũng không cách mình bao xa, nhưng hôm nay không biết hạ lạc ở đâu.

Từ mẫu nói:

- Chuyện này ta cũng nghe nói, nhị lão gia ở Thái Nguyên không được trọng dụng, trở về cũng là điều bình thường.

- Nhưng con cảm thấy hơi cổ quái.

- Cổ quái?

Từ mẫu nhin không được xoa đầu Ngôn Khánh mà nói:

- Con mới bao nhiêu tuổi, biết cái gì là cổ quái sao?

- Con...

Trịnh Ngôn Khánh nhin không được cười khổ trong lòng.

Vấn đề là ở chỗ này, hẳn hôm nay mới năm tuổi, chỉ cần lộ vẻ thành thực là sẽ làm người khác cảm thấy kỳ quái, điều này khiến cho Ngôn Khánh không thoải mái trong việc phát biểu cái nhìn của mình, có một số việc nói ra sẽ khiến người khác ngạc nhiên.

Nhưng không nói thì lại ghen ở cổ họng.

- Từ mẫu, chẳng lẽ không cảm thấy kỳ quái sao?

- Nhị lão gia mấy tháng trước còn báo tin ở Thái Nguyên vô cùng tốt, tại sao lại bị thôi chức quan?

Ánh mắt của Từ mẫu hiện ra một tia sáng khác thường mà nhìn Ngôn Khánh:

- Cổ nhân nói, gần vua như gần cọp.

- Tâm tính của đế vương, loại tiểu dân như chúng ta há có thể suy đoán? Nói không chừng Nhị lão gia nói sai, làm sai cho nên bị thôi chức, chuyện này vốn là chuyện bình thường, tiểu hài tử như con đừng nên nghĩ lung tung.

Từ mẫu nói xong liền đứng dậy.

- Đêm đã khuya, nghỉ ngơi sớm một chút đi, đừng nghĩ lung tung.
- Mấy tháng nữa là tới năm mới rồi... chỉ là ta cũng nghe người ta nói, nhị lão gia bảy năm rồi vẫn chưa trở lại...
- Năm mới năm mới!

Trịnh Thế An nói năm mới là sẽ tới Lạc Dương, Từ mẫu cũng đi cùng.

Ngôn Khánh đột nhiên nhớ tới, đây đây là năm Nhân Thọ thứ ba, một năm sau, Tùy Đế sẽ băng hà, Tùy Dương Đế sẽ đăng cơ.

Hán Vương Dương Lượng, Tùy Đế băng hà, Tùy Dương đế đăng cơ.

Đem ba người này xâu chuỗi, Trịnh Ngôn Khánh lập tức hiểu được.

Lúc Tùy Dương đế đăng cơ, Hán vương Dương Lượng đã tạo phản, nhưng sau đó rất nhanh bị Dương Nghiễm trấn áp, Dương Lượng là nguyên soái, cũng là tổng quản, trong tay cầm tinh binh phương bắc, thực lực hùng hậu, luận quân công, hẳn không hề thua kém so với Dương Nghiễm, luận danh vọng hẳn cũng không hề chênh lệch, thái tử Dương Dũng bị phế, chỉ sợ cũng khiến cho Dương Lượng cảm nhận chút sợ hãi.

Cho nên, đầu năm, Dương Lượng đã nói với Tùy Đế:

- Đột Quyết rất mạnh, lập tức lấy Thái Nguyên làm trọng trấn, chuẩn bị đối phó.

Lần này Trịnh Thế An cũng nói:

- Lần này Hán vương xem như nắm giữ quân tình nhue ở Tịnh Châu.

Ngôn Khánh lúc đó không để ý tới chuyện này nhưng trong lòng vẫn nhớ kỹ.

Nhưng hôm nay, Trịnh Thường trở về, hẳn buộc phải liên hệ.

Nếu như Trịnh Thường dụ tâm kín đáo, rất có thể mang tới tai họa ngập đầu cho An Viễn đường.

Trong nhất thời Ngôn Khánh tựa hồ đã minh bạch dụng ý thực sự lần này của Trịnh Thường.

Huỳnh Dương, chuẩn xác mà nói thì phải gọi là Huỳnh Châu.

Đây là một trọng trấn đã có trong lịch sử từ rất lâu.

Trải qua nhiều lần thay đổi, Huỳnh Dương lúc này đã ngày càng phát triển.

Dần dần nó đã trở thành một bình chương ở phía đông, cùng với Lạc Dương dựng nên thành một đại địa.

Trịnh Thường đúng hạn trở về.

Ngôn Khánh đối với chuyện này cũng vô lực cản trở.

Trịnh Thường đến Huỳnh Dương, Trịnh gia từ trên đến dưới đều ra cửa nghênh đón.

Mấy chục cỗ xe ngựa từ từ dừng lại ở trước cửa An Viễn đường, từng rương vật phẩm mang xuống khiến cho Trịnh Ngôn Khánh kinh hãi trong lòng.

Cái này không giống như là một người chán nản quay về mà giống như là một người áo gấm về nhà.

Trịnh Thường tuổi chừng bốn mươi, tướng mạo đường đường, thân thể có hơi thon gầy, ở dưới hàm là ba sợi râu đen, trên người của hắn thì mặc thanh sam, khoác một bộ cẩm bào, hiện rõ một khí chất hơn người. Tướng mạo so với Trịnh Đại Sĩ thì có phần còn phần chán hơn.

Sau lưng của Trịnh Thường là hai người.

Một béo một gầy.

Người béo ăn mặc theo kiểu kẻ sĩ, trên người luôn mang theo nụ cười khiến cho người khác phát sinh hảo cảm, mà nam tử gầy gò thì tuy không cao nhưng khiến cho người ta có một cảm giác cường tráng. Trịnh Đại Sĩ và Trịnh Thường bước vào cửa sau đó sóng vai tiến tới An Viễn đường. Mà người gầy lúc đi qua bên cạnh Ngôn Khánh khiến cho Trịnh Ngôn Khánh run lên, theo bản năng mà lùi về phía sau một bước, bởi vì hắn cảm nhận được một loại uy áp cường hãn.

Uy áp này là do khí huyết cường tráng mà sinh ra.

Khí huyết thật là cường đại.

Đóa Đóa từng nói qua, một người khí huyết tràn đầy có thể phát ra ngoài cơ thể, cho người ta cảm giác uy áp, người này ít nhất đã đạt tới trình độ ngũ phẩm võ sĩ, mà ngũ phẩm võ sĩ khí cốt đã hình thành, huyết khí tràn đầy.

Từ khi Trịnh Ngôn Khánh tập võ tới nay, lần đầu tiên nhìn thấy huyết khí mạnh mẽ như vậy.

Mà võ sĩ cơ bắp kia đi qua liếc nhìn Ngôn Khánh, lông mày hơi nhăn lại.

Hắn cũng cảm nhận được khí quyết chấn động trong cơ thể của Ngôn Khánh, nhưng nhìn cách ăn mặc của Ngôn Khánh thì giống như một gã sai vặt cho nên nảy sinh nghi hoặc. Bất quá nghĩ lại, Trịnh thị An Viễn đường có nhiều nơi dạy võ, một tên sai vặt học được cũng là điều bình thường... Thế gia đại tộc nơi nào chẳng có những người tâm phúc, truyền thụ một chút công pháp cũng không có gì là ngạc nhiên.

Tuy nhiên những người này không phải là những người đích truyền, tối đa cũng chỉ được truyền công pháp Trúc Cơ.

Ngôn Khánh hôm nay vừa vận ở giai đoạn Trúc Cơ cho nên võ sĩ cũng chỉ nhún mày, không để Ngôn Khánh vào trong lòng.

Ánh mắt thật sắc bén.

Phảng phất như hắn có thể nhìn thấu nội tâm của mình vậy, đây là ngũ phẩm võ sĩ sao?

Trong lòng Ngôn Khánh thâm cảm thán, nhưng trên khuôn mặt lại lộ vẻ bình tĩnh.

Hắn giả bộ như không có chuyện gì, nhìn đám người trên xe ngựa đem hòm đồ tháo xuống, từng bước từng bước tiến vào bên trong, cộng lại ít nhất có hơn một trăm cái hòm gỗ, nhìn đám người hầu khuôn vào cũng không hề thoải mái.

- Tuấn Cảnh đại ca, để ta giúp huynh.

Ngôn Khánh nói với một người hầu quen thuộc.

- Ngôn Khánh, người đừng rước lấy phiền phức, cái hòm này rất nặng đấy.

- Vận nhất trên người mà bị thương thì lão quân gia nhất định sẽ trách ta, đi qua bên đó đi, ở đây có chúng ta là đủ rồi.

- Tuấn Cảnh đại ca, ở trong đó là vật gì mà lại nặng như vậy?

Tuấn Cảnh thấy bốn phía không có ai liền khẽ nói:

- Vừa rồi ta khẽ nhìn vào một chiếc rương thì thấy đó đều là gấm tốt Tứ Xuyên, còn có vàng, ta đoán chừng nhị lão gia vì vậy mới bị thôi quan... người đừng cho người khác biết.

Một người bị bãi miễn chức quan như vậy lại có nhiều hàng hóa như vậy sao?

Thời nhà Tùy, trên thị trường dùng tiền để lưu thông phần lớn các mặt hàng.

Ngoài ra còn dùng tơ lụa để tính toán.

Nếu như ở bên trong một trăm cái dương này đều là hoàng kim và tơ lụa thì rốt cuộc là bao nhiêu tiền?

Trịnh Thường trở về theo cách này sao?

Chỉ sợ cho dù Hán Vương Dương Lượng hào phóng tới đâu cũng không cho phép hắn mang theo nhiều đồ như vậy, còn nữa hai người kia cũng không đơn giản, một ngũ phẩm võ sĩ, lại có thể là một quan lại tùy tùng bình thường được sao? Ngôn Khánh dĩ nhiên không thể tin được.

Về phần người mập kia có vẻ rất hòa thuận.

Nhưng Ngôn Khánh cảm nhận trong mắt của hắn lấp lóe thần thái âm trầm.

An Viễn đường tựa hồ như mưa gió sắp nổi lên.

Chương 10: Xem thường cổ nhân

Vượt qua sự dự kiến của Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh Thường sau khi trở về cũng không có biểu hiện gì quá sinh động.

Hắn cũng không nóng lòng tiếp nhận chuyện ở Trịnh gia, phần lớn thời gian dùng để nói chuyện phiếm với Trịnh Đại Sĩ, ngẫu nhiên ra ngoài cũng nhanh chóng trở về, thậm chí không hề tiếp xúc với người bên ngoài, tình huống này không giống như người chờ xử tội bị bãi quan trở về. Những người này làm sao có tâm tình nói năng hát hò, đây mới là điều bất thường.

Từng ngày trôi qua, không nhìn thấy sơ hở của Trịnh Thường, Ngôn Khánh lại cảm thấy sốt ruột trong lòng.

Đã bắt đầu tới mùa đông, tuyết từng mảng rơi xuống, Ngôn Khánh sắp tới ngày phải theo Trịnh Thế An tiến về Lạc Dương.

Ngôn Khánh hi vọng có thể trước khi tới Lạc Dương tìm cơ hội thích hợp đề tính Trịnh Đại Sĩ.

Phải biết rằng đứng sai đội ngũ là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Đặc biệt là thời cổ, động vào là cả nhà bị tịch thu gia sản, mặc dù là thế gia đại tộc cũng khó may mắn thoát khỏi...

Ví dụ rõ ràng nhất, hai mươi năm sau Khai Hoàng, thái tử Dương Dũng sau khi bị phế, người theo hắn là Thôi Quân Xước suýt nữa là bị mất tính mạng, nếu như không phải nhờ vợ của hắn là tôn thất thì khó bảo toàn được tính mạng.

Mặc dù như vậy cũng bị tịch biên gia sản, đuổi về quê quán Huỳnh Dương.

Thôi Quân Xước chính là Thôi thị tộc nhân ở Trịnh Châu, có bối cảnh thế gia vọng tộc, hơn nữa còn là tôn thất còn bị rơi vào kết quả như vậy, Thôi Quân Xước từ khi trở về Huỳnh Dương, Trịnh Thế An cũng phụng mệnh tới bãi kiến qua một lần, Ngôn Khánh cũng đi theo. Trịnh Thế An nói, Thôi Quân Xước điền sản ruộng đất đã bị sung công, nô bộc bị mang đi bán, chỉ có thể dựa vào tộc nhân cứu tế mà sống.

Có Thôi gia này làm ví dụ, Ngôn Khánh trong lòng rất lo lắng.

Vạn nhất Trịnh thường gặp sự cố, làm phiền hà tới Trịnh gia thì cũng thôi mà Trịnh Ngôn Khánh cũng bị liên quan.

Hắn hiện tại rất hưởng thụ sự sinh hoạt tại Trịnh gia.

Thân phận địa vị mặc dù không cao nhưng vô cùng tiêu dao, cũng không ai dám làm khó hắn.

Nếu như mà Trịnh gia gặp chuyện không may chỉ sợ cuộc sống sau này của hắn sẽ phải khổ sở.

Cho nên phải nhắc nhở Trịnh Đại Sĩ.

Trịnh Thường cả ngày co đầu rút cổ không đi ra ngoài, Trịnh Ngôn Khánh làm sao đi điều tra chứng cứ được.

Nghĩ tới những điều này, Trịnh Ngôn Khánh liền cảm thấy phiền toái.

- Tiểu Tú, người ngồi ở đây chờ gì vậy?

Đóa Đóa tiến tới trước cửa, thấy Ngôn Khánh ngồi ở trên bậc thềm liền cất tiếng hỏi thăm.

- À, không có gì.

Ngôn Khánh ngẩng đầu hắn phát hiện ra Đóa Đóa hôm nay không ăn mặc như bình thường, hôm nay nàng mặc một bộ trường bào màu trắng, trên đầu tóc búi lên, khuôn mặt lộ ra vẻ vui vẻ, vô cùng thanh tú, mang theo một khí chất đoan trang.

- Đóa Đóa, người vừa đi ra ngoài sao?

Cùng nhau luyện võ hai năm, Ngôn Khánh đã không còn gọi nàng là tỷ tỷ nữa.

Dù sao hắn cũng là người bốn mươi tuổi, gọi một tiểu nha đầu là tỷ tỷ thật không thoải mái, Đóa Đóa cũng không để ý, đối với việc Ngôn Khánh gọi thẳng kỳ danh cũng không hề bất mãn. Nghe Trịnh Ngôn Khánh hỏi thăm, Đóa Đóa do dự một chút rồi khẽ nói:

- Mẹ nói ta đi cùng mua một số thứ, ta cảm thấy không có gì vui nên về trước.

- À.

Ngôn Khánh thuận miệng nói một câu.

- Từ mẩu hai ngày nay đi ra ngoài hơi nhiều.

- À, hai ngày nay... sự tình hơi nhiều.

Trịnh Ngôn Khánh kinh ngạc ngẩng đầu:

- Ta chỉ tùy tiện hỏi mà thôi.

- Ta cũng tùy tiện trả lời.

Ngôn Khánh cảm thấy Đóa Đóa hôm nay tựa hồ khác thường, tựa hồ không bình thường, trước kia Đóa Đóa rất ít giải thích nhưng hôm nay thì thật quái dị. Bất quá Ngôn Khánh hiện tại cho rằng là chuyện của Trịnh Thường cho nên cũng không hỏi kỹ, hai tay của hắn ôm lấy đùi, làm ra một bộ dáng nặng nề.

- Tiểu Tú, hôm nay ngươi làm sao vậy?

- Đóa Đóa, chờ thêm một năm nữa chúng ta phải rời khỏi đây.

- A, đi tới đâu?

- Gia gia nói, nhị gia trở về, sau đó sẽ tiếp nhận sự vụ trong tay của ông ấy, đại công tử năm sau sẽ tiếp nhận chức Tào Duyệt ở Lạc Dương, bên người cần người giúp đỡ cho nên ý của đại lão gia là muốn chúng ta đi Lạc Dương, có thể chiếu cố người nhà của đại công tử.

- Lạc Dương?

Thân thể của Đóa Đóa khẽ run lên.

Kỳ thật, Trịnh Thế An muốn đi Lạc Dương đã không còn là chuyện bí mật gì nữa.

Từ khi Trịnh Đại Sĩ phân phó Trịnh Thường tiếp nhận An Viễn đường thì sự vụ về sau, mọi người cũng rõ.

Nhưng từ miệng của Ngôn Khánh nói, sắc mặt của Đóa Đóa vẫn biến đổi.

Nàng vội vàng cúi đầu xuống khẽ nói:

- Đi Lạc Dương cũng tốt... đây là chuyện tốt, ngại vì sao mà tâm sự nặng nề vậy?

- Ta cảm thấy đại lão gia đã tuyên bố để nhị lão gia tiếp nhận việc trong nhà.

Nhưng mà Nhị lão gia trở lại lâu như vậy mà vẫn mặc kệ không hỏi, gia gia mỗi ngày đều rất bận rộn nên ta lo lắng ông ấy...

- Tiểu Tú, ngại thật sự hiểu thuận.

Đóa Đóa khẽ tán thưởng, Ngôn Khánh cảm thấy bất ngờ.

Hắn không muốn nói cho Đóa Đóa biết, hắn cảm thấy Trịnh Thường có vấn đề nên tâm sự mới nặng nề.

Vạn nhất để lộ ra phong thanh, Trịnh Thường không chừng sẽ phái người tới giết hắn. Bên cạnh Trịnh Thường có vài võ sĩ, muốn giết hắn thật sự quá dễ dàng.

- Đúng rồi, hôm nay ta nhìn thấy Tiểu Diện Hồ.

Thấy Trịnh Ngôn Khánh không nói gì, Đóa Đóa đột nhiên xoay chuyển, nói một chuyện khiến Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy có hứng thú.

Tiểu Diện Hồ chính là tên võ sĩ mập mạp kia, theo Trịnh Thường nói thì hắn họ Vương tên Cảnh, người Dương Châu, được Trịnh Thường mua làm quân gia lúc ở Thái Nguyên, khuôn mặt lúc nào cũng mỉm cười như Phật đi lạc khiến cho người khác cảm thấy rất thân thiết. Thế nhưng Đóa Đóa lại cảm thấy rất không thích người này, nàng từng nói trên người Vương Cảnh có lệ khí.

Đối với tướng mạo cổ nhân, Ngôn Khánh không hiểu.

Nhưng theo kinh nghiệm mấy chục năm của hắn thì nhìn người đều có chỗ độc đáo.

Hắn lờ mờ cảm thấy, Vương Cảnh không đơn thuần là quân gia bình thường theo lời của Trịnh Thường... Tuy nhiên Trịnh Thường cùng Vương Cảnh hành động đều rất xuất sắc nhưng lúc bất tri bất giác, Trịnh Thường lại lộ vẻ khiếm tốn với hắn, mà không chỉ với Vương Cảnh, cả Bùi An cũng vậy.

Cho nên Ngôn Khánh gọi Vương Cảnh gọi là Tiểu Diện Hồ, còn Bùi An là Lãnh Diện Quý.

Nghe Đóa Đóa đột nhiên nhắc tới Vương Cảnh, Ngôn Khánh khẽ giật mình.

Hắn vô thức mở miệng hỏi:

- Người nhìn thấy hắn ở đâu?
- Ta thấy hắn ở Thủy Các.

Đóa Đóa trả lời.

Thủy Các ở Huỳnh Dương là một quán rượu trăm năm, cũng là một nơi tiêu tiền nhiều nhất ở Huỳnh Dương, người bình thường uống rượu đều không được tiếp, chỉ những người phú quý mới có thể bước vào.

Trịnh Ngôn Khánh đã nghe nói qua nhưng chưa từng bước vào.

Không phải hắn không muốn mà là không có tư cách?

Đóa Đóa nói tiếp:

- Tiểu Tử, người khẳng định không đoán được là Vương Cảnh ở cùng chỗ với ai đâu.
- Ai?
- Thôi Cảnh Mậu và Thôi Quân Xước.
- A!

Ngôn Khánh giật mình không thôi.

Thôi Cảnh Mậu chính là tộc trưởng của Thôi Thị.

Tuy Thôi Quân Xước đã không còn được trọng dụng nhưng Trịnh châu Thôi Thị vẫn không thể khinh thường.

Huỳnh đệ Thôi Quân Xước là Thôi Quân Túc, Thôi Quân Trụ hiện nay vẫn còn nhậm chức ở trong triều đình, Thôi Cảnh Mậu là tộc trưởng của Thôi Thị, rất ít xuất đầu lộ diện, chỉ là hắn đã tới An Viễn đường mấy lần, Đóa Đóa cũng đã từng gặp mặt.

Thế gia đại tộc, có sự kiêu ngạo của thế gia đại tộc.

Một phiệt đệ tử không thể kết giao với người bình thường, mặc dù Trịnh Thế An biểu thị cho An Viễn đường nhưng Thôi Cảnh Mậu vẫn chưa bao giờ để ý tới, Vương Cảnh chỉ là quản gia của Trịnh Thường, tới Huỳnh Dương cũng chưa lâu tại sao Thôi Cảnh Mậu lại mở tiệc chiêu đãi?

- Đóa Đóa, người không phải nhìn lầm chứ?

Đóa Đóa nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên:

- Ta làm sao nhìn lầm được, Thôi Cảnh Mậu có cái lông mày màu đỏ, ta nhìn thấy rõ ràng.
- Ta nói là Tiểu Diện Hồ...
- Cái này càng không có khả năng...

Đóa Đóa tựa hồ như hơi nóng nảy, khuôn mặt thanh tú trở nên đỏ bừng, nàng trừng to mắt nói:

- Thật sự ta không hề nhìn lầm, ta thấy Thôi Cảnh Mậu xuống xe, dẫn theo rất nhiều người, Tiểu Diện Hồ đi bên cạnh đi ra, sau đó người hầu của Thôi gia chắn ngang tầm mắt của ta, Tiểu Diện Hồ không thấy tăm hơi đâu nữa.

Aizzz...

Trịnh Ngôn Khánh hít sâu một hơi, vẻ mặt như nghĩ điều gì đó.

Chủ quan rồi, mình thật sự chủ quan rồi.

Mặc kệ thân phận và địa vị của Trịnh Ngôn Khánh hôm nay thế nào, nhưng trong lòng của hắn luôn có một cảm giác ưu việt của một kẻ xuyên việt.

Kinh nghiệm nhiều năm như vậy mà hắn lại không nhìn được cái đơn giản trước mắt.

Thoáng cái hiểu được Trịnh Thường trở về là nguy trang.

Nhưng lại không nhận ra người chính thức trụ trì không phải là Trịnh Thường mà là Vương Cảnh, nói không chừng còn có tên Bùi An kia.

Thế nhưng Trịnh Ngôn Khánh lại một mực chú ý lên trên người Trịnh Thường.

Sai lầm thật là sai lầm!

Ngôn Khánh có thể khẳng định, mục đích lần này Trịnh Thường quay về Huỳnh Dương tuyệt đối không phải là điều đơn giản, mà Vương Cảnh cùng Bùi An chỉ sợ cũng không phải là tên thật, hai người này là đại biểu thực sự của hán Vương, nói như vậy một loạt sự tình kỳ quái đã có thể rõ ràng. Trịnh Thường không bị bất quan mà mang theo một sứ mệnh bí mật.

Huỳnh Châu là một địa phương vô cùng trọng yếu.

Ngôn Khánh kiếp trước làm việc ở tỉnh lỵ cho nên đối với địa phương này vô cùng quen thuộc, Trịnh gia sở dĩ được gọi là gia tộc đệ nhất quyền thế chính là nhờ kinh sử gia truyền mấy trăm năm, còn có ưu thế chính là nắm trong tay phường nấu sắt, được xây dựng vào thời kỳ Tam Quốc do Trịnh Hồn khởi xướng.

Đòi sau nhắc tới Trịnh Hồn biết hẳn là một người xuất thân tiện hộ nhưng tinh thông việc tinh luyện kim loại.

Trên thực tế, Trịnh Hồn xuất phát từ Huỳnh Dương Trịnh thị, hẳn tinh thông việc tinh luyện kim loại không phải là giả, đồng thời còn là một cao thủ nội chính.

Hắn dốc sức tạo nên phường nấu sắt của Trịnh thị, sau mấy năm chiến loạn, trở thành bảo đảm lớn nhất cho Trịnh thị.

Nghe nói một đại sư về rèn ở Bắc Tề, muốn rèn một thanh đao còn phải nhờ Trịnh thị chỉ kỹ thuật nấu sắt.

Nghĩ đến đây, có thể nhận ra Hán Vương Dương Lượng phái Trịnh Thường về đây cũng là vì mục đích này.

Phường nấu sắt của Trịnh thị chính là sản nghiệp trên danh nghĩa của An Viễn đường.

- Tiểu Tử, ngươi tại sao không nói chuyện? Ngươi đang suy nghĩ gì sao?

Ngôn Khánh cả buổi không mở miệng. Đóa Đóa không khỏi có chút kỳ quái, vì vậy nàng liền cất tiếng hỏi.

- Đóa Đóa, chúng ta gặp phải phiền toái.

- Phiền toái gì?

- Ta cảm thấy, nhị lão gia lần này trở về chỉ sợ không có hảo ý... nếu như hắn gây ra tai họa thì chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.

Đóa Đóa biến sắc nhưng sau đó nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường.

- Đã như vậy ngươi mau đi nói cho đại lão gia nói ông ấy cẩn thận là được.

- Chúng ta nói mà không có chứng cứ rõ ràng sẽ không tốt, ngược lại sẽ bị loạn côn đánh chết.

Ngôn Khánh lắc đầu nói:

- Chúng ta cẩn thận vẫn tốt hơn.

Đóa Đóa nói:

- Vậy ngươi có chủ ý gì?

- Cái này...

Ngôn Khánh ôm chân trầm ngâm một lát rồi khẽ nói:

- Việc cấp bách, phải lấy cho được chứng cứ, đã có chứng cứ thì mới nhắc nhở được đại lão gia.

- Chứng cứ?

Đóa Đóa lộ vẻ khó khăn:

- Đi đâu tìm chứng cứ đây? Nhị lão gia cả ngày ở trong phòng, chỉ sợ không tìm được.

- Nhị lão gia không tìm ra nhưng nói không chừng bên Tiểu Diện Hồ có thể tìm ra manh mối.

Ngôn Khánh nghĩ tới đây, con người đảo một vòng đột nhiên nảy ra ý hay.

- Đóa Đóa, người có dám mạo hiểm không?

Bạn đang đọc truyện *Sóan Đường Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Cúng ông táo

Hành động của Ngôn Khánh cũng là bất đắc dĩ.

Kiếp trước làm quan, hắn biết rõ đạo lý cây có mọc thành rừng thì gió vẫn có thể thổi bật rễ, bao nhiêu người hăng hái đứng đầu bộc lộ tài năng về sau đều bị kết cục thể thảm, cho nên Ngôn Khánh sẽ không chủ động ra mặt mà sẽ đứng ở phía sau bức màn mà hành động.

Mấu chốt ở đây chính là ở chữ "thế" Ngôn Khánh hiểu là phải dựa thế.

Nhưng hiện tại hắn không có thế để mượn cũng không có người để dùng.

Cho dù là Trịnh Thế An cũng khó có thể nghe hắn nói vài câu, dù sao ông cũng phải để ý tới Trịnh Thường và Vương Cảnh Văn.

Dù sao thời đại này quan niệm tôn ti đã xâm nhập sâu vào trong nhân tâm, người bình thường làm sao có thể phạm thượng tiến hành.

Ở trong nội trạch An Viễn đường, có một tiểu viện u tĩnh.

Ở trong sân chỉ có một căn phòng nhỏ gạch xanh ngói đỏ, chính là chỗ nghỉ ngơi của Trịnh Đại Sĩ, phía sau phòng có một vườn hoa, hôm nay bị tuyết đọng bao trùm lộ ra khí tàn lụi. Một đóa hồng mai ở trong vườn tách ra, trắng như tuyết.

Thư phòng này tên là Hồng Lô, nguyên nhân chính là bởi vì cái mái ngói màu đỏ kia.

Trịnh Đại Sĩ ngồi trên thư phòng, nhìn Thế An pha trà.

Hắn mỉm cười nói:

- Thế An, pha trà đúng là tay nghề của người, nhưng so với Ngôn Khánh thì còn kém một chút.

Trịnh Thế An cười hắc hắc nói:

- Ngôn Khánh, hài tử này học mọi thứ đều rất nhanh cũng rất tốt chỉ là tính tình hơi lạnh lùng một chút không giống những hài tử bình thường... Tuy nhiên hắn rất hiểu chuyện cũng rất hiểu thuận, ha ha đa tạ lão gia đã cho lão nô một hài tử tốt.

- Cái này vốn là do người mà.

Trịnh Đại Sĩ nói đến đây đột nhiên nhớ ra một chuyện.

- Thế An, lai lịch của Từ Mẩu người đã điều tra rõ ràng chưa?

Trịnh Thế An chế nước sôi vào trà rồi nghiêm túc nói:

- Lão nô đã điều tra nhưng vẫn chưa ra manh mối.

Trịnh Đại Sĩ nở ra một nụ cười:

- Đã như vậy thì quên đi thôi.

Từ Mẩu đến Trịnh gia chúng ta đã năm năm rồi, biểu hiện vô cùng an phận, không có gì vượt quá khuôn khổ, chỉ cần bà ta không mang lòng làm loạn thì cũng không cần tra xét nữa.

Ta lại nghe nói, thánh nhân có ý dời đô về Lạc Dương nhưng đã bị mọi người khuyên can rồi.

Bất quá sau này Lạc Dương sẽ trở thành nơi trọng yếu, Nhân Cơ lần này nhậm chức ở Lạc Dương làm tào huyện, người cần phải giúp đỡ nó, Lạc Dương gì tộc quyền thế rất nhiều, quan lại vô số kể, từ thời bắc ngụy Hiếu Văn Đế đã có tới 38 họ 98 bộ ở đó, tình huống vô cùng phức tạp mà Nhân Cơ hành sự đôi khi vẫn còn bất cần.

Trịnh Thế An gật đầu nói:

- Lão gia yên tâm, lão nô nhất định sẽ tận lực.

Lúc chỉ còn mình với Trịnh Đại Sĩ, Thế An nói chuyện rất tùy tiện không giống như cung kính trước mặt mọi người.

Mà Trịnh Đại Sĩ cũng không để ý, tựa hồ đã trở thành thói quen.

- Ta nghe nói Ngôn Khánh rất thích viết chữ, thường xuyên dùng nhánh cây làm bút, đất cát làm giấy, vẽ tranh viết chữ thật là không dễ dàng.

Dù sao Hoành Nghị cũng đã đến lúc đi học, chờ sau khi nó về từ Lạc Dương để nó học với Ngôn Khánh cùng một chỗ.

Nhan Cơ từ Trường An mời Nhan Sur Cổ về chính là làm tiên sinh cho Hoành Nghị, vừa vặn lại để Ngôn Khánh làm bạn với Hoành Nghị.

Trịnh Thế An thấy vậy thì giật mình rồi mừng rỡ.

- Chính là cái người "giết gà cần gì dùng dao mổ trâu" Nhan Sur Cổ sao?

Trịnh Đại Sĩ gật đầu nói:

- Đúng là người này.

(Nhan Sur Cổ, danh nho thời bắc Tề, Nhan Sur Cổ do tả thượng thư Lý Cương tiến cử, đảm nhiệm chức An Dương huyện, lúc ấy phó thượng thư Dương Tổ thấy niên kỷ của hắn còn nhỏ thì cười hỏi hắn:

- An Dương kịch huyện, làm sao thái bình?

Ý là An Dương là nơi trọng yếu, người làm sao có thể cai quản?

Nhan Sur Cổ hồi đáp:

- Giết gà há cần gì phải dùng dao mổ trâu.

Chính là nói: Để ta cai trị nơi nhỏ bé này chính là giết gà dùng dao mổ trâu rồi.

Vì vậy về sau câu giết gà cần gì dùng dao mổ trâu đã trở thành một loại xưng hô của người cùng thời với Nhan Sur Cổ, về sau chiến tích của ông rất nổi bật, nhưng vì tính tình cương trực nên bị thôi quan ở tại Trường An, không ngờ Nhân Cơ có thể mời ông tới tận Lạc Dương.

Môn phiệt thế gia vọng tộc, đối với nhân sĩ có sức hấp dẫn vô cùng lớn.

Trịnh Thế An cũng đã nghe danh khí của Nhan Sur Cổ cho nên đối với việc Ngôn Khánh có thể làm môn hạ của người này dĩ nhiên vô cùng cao hứng.

Điều này cho thấy Trịnh gia bắt đầu coi trọng Ngôn Khánh, hơn nữa còn sắp xếp Trịnh Hoành Nghị bên cạnh nó, dĩ nhiên là vô cùng tin tưởng.

- Lão nô thay Ngôn Khánh đa tạ lão gia.

- Thế An, người từ nhỏ đã theo ta, nhạo một cái đã năm mươi năm, ta với người tuy là chủ tớ nhưng thực như huynh đệ, Ngôn Khánh tuy không phải là con ruột của người nhưng thông minh hơn người ta cũng rất ưa thích, loại lời khách khí này về sau người đừng nói với ta.

Trịnh Thế An cảm kích, lệ tuôn đầy mặt.

- Ngôn Khánh gần đây bận rộn gì vậy?

- Hắn sao, còn không phải ngày ngày tập võ hoặc là viết chữ vẽ tranh hay sao?

Trịnh Thế An nói đến đây thì dừng lại một chút giống như suy nghĩ điều gì đó.

Trịnh Đại Sĩ cười nói:

- Thế An, có lời gì thì người cứ việc nói thẳng không cần phải ấp a ấp úng, đó không phải là phong cách của người.

- Ngôn Khánh có lúc có vẻ hơi cổ quái.

- Sao?

- Lão gia, ngài nghe xong đừng nóng giận, ta cũng biết hẳn không nên nói như vậy nhưng ngẫm lại cũng có chút đạo lý. Ngôn Khánh nói, nhị lão gia đôi khi đối với Vương Cảnh Văn và Bùi An quá mức phóng ứng, hai người kia cũng quá không biết tôn ti rồi.

Trịnh Đại Sĩ khẽ giật mình, đôi mắt không tự chủ được mà nhắm lại.

- Ngôn Khánh thực sự nói như vậy sao?

Trịnh Thế An càng hoảng sợ vội giải thích:

- Tiểu hài tử nói hươu nói vượn, không biết che đậy miệng, lão gia đừng trách tội nó.

Trịnh Đại Sĩ nói:

- Ta cũng không trách tội hẳn đâu, hơn nữa ta cũng biết, trong lòng ngươi chỉ sợ cũng nghĩ như vậy.

- Lão nô không dám.

Trịnh Thế An vội vàng phủ phục xuống mặt đất, luôn miệng nói có tội.

Trịnh Đại cười nói:

- Ta sẽ không trách tội, Thế An, ngươi không cần phải lo lắng, chỉ là có chút việc ngươi không rõ, trở về giáo huấn Ngôn Khánh cho tốt, chớ để nó nói lung tung, miễn mang tới tai họa, tốt rồi ngươi lui xuống trước đi.

Trịnh Thế An từ từ rời khỏi, trong lòng vẫn cảm thấy bất an.

Đợi sau khi hẳn lui xong, hai mắt của Trịnh Đại Sĩ bỗng trợn lên, khóe miệng nở ra một nụ cười vui vẻ cổ quái.

Không ngờ tiểu gia hòa này lại có nhãn lực như thế.

Nói như vậy nó đáng giá dạy dỗ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong chớp mắt đã tới tháng chạp.

Thiên khí thay đổi làm thời tiết càng thêm rét lạnh, nhưng năm sắp hết, mọi người càng trở nên bận rộn hơn, ngày 23 tháng chạp, chính là ngày cúng ông táo.

Cúng ông táo chính là một trong năm lễ cúng lớn của Trung Quốc.

Trịnh gia là gia tộc lớn, đối với chuyện này dĩ nhiên là vô cùng coi trọng.

Cho nên từ sáng sớm, toàn bộ An Viễn Đường đã bận rộn, nghi thức cúng ông táo diễn ra ở chạng vạng tối, đòi hỏi xuất động cả gia tộc, An Viễn đường trên dưới hơn trăm người, dưới sự dẫn đầu của Trịnh Đại Sĩ bắt đầu nghi thức tế tự.

Trịnh Ngôn Khánh cũng tham gia tế tự, hơn nữa còn là nhân vật đảm nhiệm trọng yếu.

Khi Trịnh Đại Sĩ đi bái lễ, nhất định phải có một đứa bé đi theo, đứa bé này niên kỷ cũng có giới hạn, qua tám tuổi không thể đảm đương nhiệm vụ này, Trịnh Ngôn Khánh mới chỉ có năm tuổi, cộng tuổi mẹ là vừa vặn sáu tuổi.

Nói cách khác hẳn cũng là một nhân vật phụ thế.

Đối với người bình thường mà nói, làm phụ tế cho Trịnh gia tuyệt đối là vinh quang, cái này cho thấy Trịnh gia đã nhìn trúng mình.

Ngôn Khánh lúc này mặc một bộ quần áo hoa mỹ, trong ngực ôm một con gà trống.

Cái này mọi người gọi là Lò Mã.

Đợi sau khi tế tự hoàn tất ông táo sẽ cười lò mã về trời.

Ngôn Khánh lúc này ôm gà trống, ngồi sau lưng Trịnh Đại Sĩ, thần sắc trang trọng.

Mà Trịnh Đại Sĩ đầu tiên đọc tế văn, sau đó khấu đầu bái thiên địa, khấn cầu năm sau mưa thuận gió hòa, hạnh phúc an khang.

Tế văn từ tảo, phi thường hoa mỹ.

Hơn nữa âm vận như nhạc luật, ngâm tụng đi ra vô cùng êm tai.

Ngôn Khánh nghe nhâm xướng này, cảm thấy êm tai so với những ca khúc bình thường gấp trăm lần.

Trịnh Đại Sĩ sau khi hoàn tất Ngôn Khánh liền ôm gà trống đi ra phía trước.

Chỉ thấy sắc mặt của Trịnh Đại Sĩ trang trọng, một tay nắm chặt cái cổ gà trống, hướng về phía trên tế đàn đưa ba lượt, sau đó cầm một chén nước lạnh đổ lên trên đầu gà trống, Ngôn Khánh cảm nhận được con gà trống đang rất hoảng sợ.

- Ông táo đã tiếp nhận, ông táo đã tiếp nhận.

Gà trống hoảng sợ, đại biểu cho Ông táo đã tiếp nhận Lò Mã này.

Ngôn Khánh trước khi tham gia nghi thức đã được Trịnh Thế An dặn dò nên vội vàng lớn tiếng hô lên.

Theo quan sát, Trịnh Đại Sĩ từ tế đàn cầm lấy một con chủy thủ, nhẹ nhàng chém lên trên cổ gà trống một phát.

Máu phun lên trên người của Ngôn Khánh, nhưng Ngôn Khánh vẫn không có bất kỳ cử động nào.

Ngôn Khánh đem đầu của gà trống ném vào trong đại hỏa, chỉ thấy khói đặc cuộn cuộn, hỏa diễm trùng thiên.

- Ông táo thăng thiên rồi.

Đây là lời nói của Ngôn Khánh.

Theo thanh âm non nót vang lên, tất cả mọi người ở An Viễn Đường đều phủ phục xuống mặt đất, lớn tiếng ngâm tụng, tế văn này mọi người đã sớm thuộc, thời gian ngâm tụng đến khi lửa tàn mới thôi.

Trong nhất thời cả An Viễn đường, tràn ngập khí tức nghiêm túc và trang trọng.

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Giết người

Khi tất cả mọi người đang ngâm tụng tế văn thì một bóng đen hết sức nhỏ và gầy yên lặng đi vào trong biệt viện của An Viễn đường.

Chỉ thấy nàng thả người một cái nhảy xuống, không một tiếng động rơi xuống đất.

Nàng nhẹ chân đi tới trước một căn phòng, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, chỉ nghe két một tiếng, cánh cửa không khóa đã được hé mở, bóng đen lách mình một cái, tay kia đóng cửa phòng lại, nàng từ trong người lấy đá lửa ra, nhẹ nhàng bật lên, trong chớp lát ánh lửa đã tràn ngập.

Gian phòng này diện tích không quá lớn nhưng phương tiện đầy đủ gần hết, đồ dùng trong nhà cũng nhiều vô cùng.

Một cái giường cao cỡ nửa người, đệm chăn chỉnh tề, gần cửa sổ có một án thư nhưng trống rỗng.

Bóng đen gãi gãi đầu, tựa hồ như hơi ảo não.

- Tiểu Tú chết tiết, tự mình đi nào động lại muốn ta làm kẻ trộm.

Cái phòng của tên Tiểu Diện Hồ này, tại sao lại vắng vẻ như vậy? Chứng cứ, chứng cứ, Tiểu Diện Hồ sẽ đem chứng cứ cất ở đâu đây.

Nàng lăm bằm, đem căn phòng tìm quanh mấy lần nhưng không thấy, sau đó tức giận ngồi lên trên giường.

- Tiểu Tú nói, Tiểu Diện Hồ tiếp xúc nhiều người như vậy chắc chắn phải để lại một cái gì đó ở đây, hắn không thể nào mang tất cả ở trong người, nhưng căn phòng này rộng như vậy thì hắn cất ở đâu đây, Đóa Đóa, người phải suy nghĩ thật kỹ, nhất định phải tìm ra nếu không sẽ bị Tiểu Tú xem thường mắt.

Nàng dùng tay vỗ lên đệm chần muốn đứng dậy.

Thân hình nàng run lên, đột nhiên nàng quay người nhấc tấm đệm lên mở ra.

Bên trong cái gì cũng không có.

Không đúng, vừa rồi rõ ràng mình đã chạm vào đồ vật gì đó cứng rắn, tại sao hiện tại lại không có gì.

Nàng xoay người lại, không ngừng lục lọi tấm đệm, hơn nửa ngày trời cuối cùng lấy ra từ trong người một thanh chủy thủ, xé rách một mảng chần lấy từ trong đó ra một quyển sách.

Nhất định là vật này...

Nàng nhẹ nhàng cười cười.

- Cuối cùng cũng tìm ra được, Tiểu Tú còn có thể nói ta ngu ngốc được hay sao.

Đúng lúc này một bước chân nhẹ nhàng truyền tới, nàng vội vàng lách người núp vào trong chỗ tối.

Nàng vừa ẩn người chợt nghe âm một tiếng, cửa phòng đã bị đẩy ra.

Theo đó một nam nhân cường tráng bước vào trong gian phòng, phát ra một tiếng cười lạnh:

- Bằng hữu xuất hiện đi.

Nam tử kia trầm giọng nói:

- Ta biết rõ ngươi đang ở trong phòng, chỉ cần ngươi mang thứ đó giao ra đây thì ta sẽ coi như tất cả mọi chuyện đều chưa xảy ra.

Theo ánh sáng do ánh trăng chiếu vào phòng có thể nhận ra nam nhân kia chính là hộ vệ của Trịnh Thường, Bùi An.

Trên khuôn mặt lạnh của hắn khẽ nở ra một nụ cười, sau đó hắn lấy từ trong tay ra một thanh tiểu hoành đao.

Tiểu hoành đao dài không quá nửa thước, thân đao nhét vào trong vỏ.

Một đao nơi tay, Bùi An toát ra sát khí tràn ngập.

- Ngươi nếu như không đi ra thì đừng trách ta động thủ vô tình.

Lời nói còn chưa dứt thì thân hình của Bùi An đã chuyển động, choang một tiếng vang lên, hoành đao đã ra khỏi vỏ, mang theo đao khí ngập trời, bỏ về phía người đang ẩn nấp trong bóng tối, đao khí kia rít gào, người trong bóng tối cũng biết hành tung của mình đã bị bại lộ vội vàng lăn tròn xuống mặt đất, tránh thoát khỏi hoành đao.

Rồi sau đó theo chiều lý ngư đá đỉnh mà đứng dậy.

Chủy thủ hoành ngang trước ngực, trên mặt nàng toát ra vẻ lo lắng.

Vốn khuôn mặt của nàng vẫn che khuất nhưng đao khí của Bùi An quá hung mãnh, tuy nàng tránh né đi nhưng vẫn bị rớt chiếc khăn xuống mặt đất, ánh trăng chiếu vào, nàng đúng là Đóa Đóa.

- Không ngờ, ở An Viễn đường cũng có một tiểu nha đầu biết Luyện Khí Dịch Cốt, nơi này đúng là ngọa hổ tàng long, ta xem thường Trịnh Đại Sĩ rồi.

Bùi An cũng rất giật mình, hắn không ngờ rằng trong phòng này lại có một con nhóc.

Hắn chưa từng gặp Đóa Đóa, một phần nguyên nhân vì hắn không có tâm tư để vào An Viễn đường, chỉ cần để ý tới Trịnh Thường là đủ, một phương diện khác chính là do Ngôn Khánh tận lực tránh cho Đóa Đóa và Bùi An gặp mặt nhau, dù sao Đóa Đóa cũng chỉ là một nữ hài, cho dù luyện võ nghệ cũng không thể chống lại Bùi An.

Cho nên Bùi An không biết Đóa Đóa nhưng Đóa Đóa biết Bùi An.

Đã sớm nghe nói qua, Bùi An là một cao thủ.

Thật không ngờ lại có thể gặp nhau dưới tình huống này, Đóa Đóa cảm thấy hơi lo lắng.

Nàng và Ngôn Khánh đã ước hẹn, thừa dịp cúng ông táo, nàng sẽ lên vào trong phòng của Vương Cảnh Văn mà tìm kiếm chứng cứ, bởi vì bình thường rất hiếm cơ hội, vất vả lắm mới có nghi thức cúng ông táo, tất cả mọi người đều tham dự, không ngờ Bùi An lại trở về. Trong lòng nàng lúc này, tìm đập tình thích, Đóa Đóa cảm nhận thấy lòng bàn tay của mình đã ướt đầm mồ hôi.

Nàng bất quá chỉ là một võ sinh mới luyện Luyện Khí Dịch Cốt, muốn thoát ra khỏi dĩ nhiên là không có khả năng.

Bùi An khẽ giật mình sau đó liền thư giãn.

- Nha đầu đem thứ đó giao ra cho ta, ta có thể cho ngươi chết bớt đau đớn hơn

Nói xong hắn bước tới phía trước một bước, múa đao lên.

Trong mắt Bùi An lúc này, Đóa Đóa có chạy lên trời.

Hắn vào nhà đã nhìn thấy chần nệm bị người ta mở ra, dĩ nhiên hiểu rõ bí mật kia đã bị phát hiện, bất kể nàng là ai cũng chỉ có con đường chết.

- Ta ta...

Đóa Đóa làm ra một vẻ sợ hãi rồi ậm ừ nói:

- Tiền bối, nếu như ta giao ra, có thể buông tha cho ta được không?

- Ha ha, ngươi đã đến đây rồi, ta há có thể cho ngươi sống sót rời khỏi đây?

- Ta là người của Trịnh gia, ngươi giết ta không sợ...

Bùi An nhin cười không được, khuôn mặt tràn đầy trào phúng.

- Tiểu nha đầu, quần áo của ngươi cho thấy bất quá ngươi chỉ là hạ nhân của Trịnh gia mà thôi.

Ta cho dù giết ngươi chỉ cần tuyên bố với bên ngoài ngươi ăn cắp đồ của ta, vậy ai sẽ vì ngươi mà ra mặt đây.

Cho dù là Trịnh Đại Sĩ cũng không bảo vệ ngươi được.....

- Bất quá thật đáng tiếc, nếu như ta sớm nhìn thấy ngươi sẽ thu ngươi làm người hầu, chỉ là ngươi không có cơ hội như vậy.... Muốn chết!

Bùi An đang từ từ nói, không ngờ đúng lúc đó Đóa Đóa đã lấy chủy thủ làm phi đao, ném về phía Bùi An.

Đóa Đóa biết rõ, thanh chủy thủ này không làm gì được Bùi An, nàng chỉ muốn kéo dài thời gian để chạy đi mà thôi. An Viễn đường cỏ mọc san sát, bên ngoài lại đang tề tỵ, chỉ cần thoát ra tới đó, Bùi An muốn truy đuổi cũng phải cố kỵ.

Tuy nhiên, Đóa Đóa vẫn là một võ sinh, chênh lệnh với võ sĩ rất lớn.

Nàng ném phi đao, chẳng những không làm bị thương Bùi An mà một chút tác dụng cũng không có, Bùi An chỉ hơi nghiêng người là có thể tránh thoát được, trong chớp lát đã lao tới sau lưng của Đóa Đóa, nắm lấy áo của Đóa Đóa mà xé ra. Chỉ nghe xoạt một tiếng, áo của Đóa Đóa đã bị xé rách, lộ ra cái lưng trắng nõn.

Tuy Đóa Đóa còn nhỏ tuổi nhưng từ nhỏ đã luyện võ, huyết khí tăng lên, so với nữ hài bình thường thì trưởng thành hơn. Bị Bùi An xô ngã xuống mặt đất, cái áo bị xé rách, cuốn sách nhỏ cũng rơi xuống mặt đất, lộ ra nhũ hoa trước ngực.

Ánh mắt của Bùi An lập tức sáng lên.

- Tiểu nha đầu này, đây là do ngươi tự tìm lấy, hắc hắc, không ngờ ở An Viễn đường lại còn giấu một cực phẩm như vậy, nhìn ngươi xem ra vẫn còn là xử nữ, chết như vậy cũng đáng tiếc, không bằng để ta thành toàn cho ngươi.

Thời kỳ Ngụy Tấn, ngoại trừ những người có khí khái cũng có rất nhiều người xấu xí.

Môn phiệt thế gia vọng tộc, khó tránh khỏi phát sinh một số ham mê đặc biệt.

Có người thích uống rượu, có người lại thích những hài đồng, đặc biệt là ấu nữ.

Bùi An có khuynh hướng thích chà đạp ấu nữ.

Đóa Đóa tuy còn nhỏ, nhưng khuôn mặt đã xinh đẹp tuyệt trần, nàng mang theo vẻ sợ hãi nhìn khuôn mặt thú tính của Bùi An. Hắn cười hắc hắc rồi cúi nót dây lưng của Đóa Đóa.

- Ngươi, rút đi, rút đi.

Đóa Đóa cũng biết, chuyện lớn không tốt.

Vừa rồi bị Bùi An đẩy ngã, nàng như muốn bị gãy xương, cơ thể chỉ có thể gãy dựa, hai tay nàng che ngực lại, thanh âm khóc lóc nói:

- Người dám đụng vào ta, ta sẽ không bỏ qua cho người.

- Hắc hắc, ta đây muốn nhìn xem người làm sao để không buông tha cho ta.

Bùi An nói xong cuối cùng không kìm được thú tính, đưa người đè lên Đóa Đóa.

An Viễn đường, tiếng chuông vang lên, đại biểu cho tiệc cúng ông táo đã kết thúc.

Nghi thức kết thúc dĩ nhiên còn có một phen ca múa náo nhiệt, tiếng thét của Đóa Đóa lại bị tiếng chuông át mất.

Đúng lúc này một thân ảnh nho nhỏ nhảy vào phòng.

Hắn khẽ nhặt thanh chùy thủ dưới mặt đất, nhẹ nhàng tới sau lưng của Bùi An.

Mà Bùi An đang ở trên giường, đè lên trên người Đóa Đóa mà xé rách quần áo của nàng.

Hắn vừa xé rách vừa cười dâm đãng, áo của nàng sớm đã bị hắn cởi ra, chỉ còn chiếc quần, đúng lúc đó thân thể của hắn chấn động, một tay đánh về phía sau, chạm vào một thân thể gầy nhỏ.

Thanh chùy thủ sáng loáng đã đâm vào trong hậu tâm của hắn.

Bùi An mở to mắt quay người nhìn lại.

Chỉ thấy Trịnh Ngôn Khánh đã phun ra máu tươi, gãy dựa đứng lên, một tay thì ôm ngực, hai con mắt đỏ rực nhìn hắn.

Là tên tiểu tạp dịch này?

Bùi An tuyệt đối không ngờ rằng mình lại bị đâm bởi tên tiểu tạp dịch này.

Hắn trừng mắt nhìn Ngôn Khánh rồi nói:

- Tiểu tạp chủng, ta giết người!

Trịnh Ngôn Khánh lộ ra vẻ tươi cười:

- Lão tạp chủng, muốn giết ta sao... Đóa Đóa động thủ.

Đóa Đóa hiện tại đang ở sau lưng của Bùi An.

Khuôn mặt thanh tú của Đóa Đóa vẫn còn mang theo một vệt nước mắt, tuy nhiên sát cơ của nàng lại dạt dào, nàng cầm lấy thanh chùy thủ, nhỏ về phía sau, máu tươi phun lên trên ngực nàng, chảy xuống trên bộ ngực trắng nõn.

Khí lực toàn thân của nàng tựa hồ như theo dòng máu kia mà cạn kiệt.

Bùi An mở to hai mắt mà nhìn, tựa hồ vẫn không tin rằng mình lại chết ở trong tay của hai tiểu hài tử này.

Trịnh Ngôn Khánh nhặt tiểu hoành đao của Bùi An dưới mặt đất, thả người tiến lên, hung hăng đâm vào ngực của hắn.

- Súc Sinh.

Ngôn Khánh cắn chặt răng, rít lên hai tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Sốan Đường Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Mẹ con Từ mẫu

- Ngôn Khánh, lão gia cho gọi cậu vào nói chuyện.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng đứng dậy, cẩn thận đi vào bên trong hậu đường.

Tuy hắn thường xuyên nói với mình không nên xem thường cổ nhân, nhưng đôi lúc hắn vẫn cảm thấy mình ưu việt hơn họ.

Ngôn Khánh không hiểu sự ưu việt này tới từ đâu.

Là tại vì am hiểu hướng đi lịch sử ư? Kỳ thật Ngôn Khánh biết rõ đây bất quá chẳng qua là do lịch sử hào phóng ghi lại mà thôi.

Trong đó ghi rõ chi tiết tỉ mỉ nhưng thời gian trôi qua có rất nhiều chuyện đã bị chôn vùi.

Cho nên lúc đi vào trong hậu đường, trong tích tắc Ngôn Khánh đã triệt để từ bỏ cái cảm giác ưu việt kia.

Hắn đã không còn cái thân phận quản lý thị trường nữa, trí tuệ chính trị kiếp trước vẫn không nên khoe khoang.

- Đại lão gia.

Trịnh Ngôn Khánh tiến vào nhỏ giọng mở miệng.

Trịnh Đại Sĩ buông bản danh sách trong tay xuống mà dò xét Ngôn Khánh.

Tuy thần sắc nghiêm trang nhưng trong mắt của ông vẫn toát ra vẻ thương thức, dù sao trong mắt của Trịnh Đại Sĩ, Ngôn Khánh là một tiểu hài tử mà có thể khám phá ra nhiều chuyện như vậy cho thấy nó không phải là người tầm thường.

Hơn nữa, Ngôn Khánh làm như vậy không thể nghi ngờ là xuất phát từ sự trung thành với Trịnh gia.

Một người vừa trung thành vừa thông minh như vậy dĩ nhiên là có lợi với Trịnh gia, mà mấu chốt là niên kỷ của Ngôn Khánh, hắn mới nhỏ như vậy đã có đảm lược và trí tuệ như thế, lớn lên sẽ trở nên thế nào đây?

Trịnh Đại Sĩ đã già rồi, mà Trịnh Nhân Cơ cũng không còn trẻ.

Trương lao An Viễn đường, dĩ nhiên là do Trịnh Hoành Nghị chấp chương, có thể có một người giúp đỡ đối với Trịnh Hoành Nghị chắc chắn là một cánh tay đắc lực.

Nghĩ tới đây, Trịnh Đại Sĩ từ khuôn mặt nghiêm trang nở ra một nụ cười thân thiện, tuy nhiên trong chớp mắt lại trở nên thâm lãnh, ông ho khan một tiếng rồi nói:

- Ngôn Khánh, ngươi đứng lên mà nói.

Trịnh Ngôn Khánh đứng dậy, khoanh tay cúi đầu.

Trịnh Đại Sĩ nói:

- Ngôn Khánh, ngươi biết tội của ngươi không?

- Ngôn Khánh biết tội.

- Ngươi thật lớn mật, dám ăn cắp đồ lại còn giết người. theo hoàng luật, ngươi khó thoát khỏi cái chết.

Trong lòng Ngôn Khánh liên rung động, nhưng hắn lập tức lĩnh hội hàm nghĩa trong đó.

Dựa theo hoàng luật, thật sự mình sẽ phải chết, nhưng đây là An Viễn đường, người chấp chương tính mạng hắn là Trịnh Đại Sĩ, chỉ cần Trịnh Đại Sĩ không giết hắn thì mọi việc đều không có gì, còn Trịnh Đại Sĩ muốn giết hắn thì hoàng luật cũng không thể bảo vệ tính mạng của hắn.

Kiếp trước từng có một vị quan nói một câu đại nghịch bất đạo, nhưng đã trở thành thoại ngữ:

- Cái gì gọi là luật pháp, chỉ là đối với người thường mà thôi.

Vì lời này, tên quan kia đã bị cắt chức, có thể trên thực tế, câu nói của hắn đã có đạo lý.

Từ xưa đến nay, đặc quyền giai cấp thủy chung tồn tại, ở đâu cũng thế.

Thời đại này, Trịnh gia tự nhiên thuộc giai cấp đặc quyền, tuy không so được với những tập đoàn thực lực hùng hậu nhưng vinh quang mấy trăm năm tuyệt đối tiểu dân không thể so sánh.

Trịnh Ngôn Khánh toát ra vẻ sợ hãi, nhưng trong mắt lại hiện ra một vẻ quật cường khó hiểu.

- Gia gia ta đã nói với ta, không có Trịnh gia sẽ không có mạng của Ngôn Khánh.

- Ngôn Khánh mặc dù không tốt nhưng cũng là muốn giải nạn cho lão gia, có người muốn gây bất lợi với lão gia, bất lợi với Trịnh gia, Ngôn Khánh cho dù bị chặt đầu cũng phải ngăn cản.

- A?

Trịnh Đại Sĩ cười nói:

- Vậy người làm sao biết ai muốn gây bất lợi với Trịnh gia.

- Gia gia nói, nhị lão bá bị bãi miễn chức quan thế nhưng lúc trở lại lại không mang theo gia quyến, cái này thật bất thường. Ngôn Khánh còn phát hiện, Vương quân gia đôi khi còn lộ ra vẻ không biết tôn ti, mà nhị lão gia lại không nỡ câu oán hận, cho nên trong lòng cảm thấy kỳ quái, vài ngày trước, Ngôn Khánh ngẫu nhiên nhìn thấy Vương quân gia ra bên ngoài nhìn sông...

Cho nên Ngôn Khánh cảm thấy có gì đó không bình thường.

Hơn nữa gia gia gần đây cảm xúc cũng không tốt lắm cho nên Ngôn Khánh nghĩ ngợi phải chia sẻ ưu sầu với gia gia.

Ngôn Khánh chỉ muốn thừa dịp đi vào trong phòng Vương quân gia tìm ra manh mối thế nhưng lại không ngờ bị Bùi An phát hiện cho nên... lão gia, Ngôn Khánh nguyện ý dùng mạng đền mạng, kính xin lão gia chớ trách gia gia, chuyện này gia gia từ đầu tới cuối đều không biết, đều là do Ngôn Khánh to gan lớn mật, tự tiện chủ trương, thỉnh lão gia trách phạt...

Những lời này nói ra đều được Trịnh Đại Sĩ âm thầm gật đầu.

Biết trung nghĩa, biết hiếu đạo, thật là khó thấy, nhất là có đảm lược.

Trong nhất thời, Trịnh Đại Sĩ có ý muốn bồi tài Ngôn Khánh.

Trịnh Thế An sau khi sắp xếp xong cho Vương Cảnh Văn thì quay lại nghe lệnh.

Nghe Ngôn Khánh nói những lời này, ông cảm kích vô cùng.

- Lão gia, Ngôn Khánh còn nhỏ, không hiểu chuyện, kính xin lão gia tha cho nó...

- gia gia.

Trịnh Ngôn Khánh lúc trước nói những lời kia đều không thành khẩn/.

Nhưng nhìn thấy Trịnh Thế An cầu khẩn cho mình như vậy, trong lòng của nó lập tức trở nên kích động.

Hắn biết rõ, Trịnh Thế An cùng hắn không hề có huyết mạch liên quan.

Nhưng giờ khắc này, Ngôn Khánh lại cảm thấy cảm động.

Trịnh Thế An tựa hồ không thấy, chỉ cuống quýt dập đầu.

Trịnh Đại Sĩ thờ dài, đi tới trước mặt Trịnh Thế An mà diu hần đứng lên.

- Thế An, ta cũng không muốn trách phạt Ngôn Khánh, nó cũng là nghĩ cho trịnh gia, nó còn nhỏ đã biết hiếu để trung nghĩa như thế... Thế An, người là một người tốt, ta Trịnh Đại Sĩ làm sao có thể trách phạt người.

Trịnh Thế An nghe thấy những lời này thì vui mừng nói:

- Lão gia, người thật không trách tội Ngôn Khánh?

- Không trách tội.

Trịnh Đại Sĩ nói xong liền quay đầu nhìn về phía Ngôn Khánh:

- Bất quá Ngôn Khánh người phải nói thật với ta.

- Những lời Ngôn Khánh nói là thật, tuyệt đối không giả dối.

- Thật sao? Trịnh Đại Sĩ cười lạnh một tiếng:

- Người nói người giết Bùi An, nhưng lúc trước người vẫn một mực theo ta cúng ông táo, làm sao có cơ hội, Bùi An có bản lĩnh thế nào, ta biết rõ, người là một đứa bé có thể giết hần sao, ta không tin.

Nói cho ta biết, trừ ngươi ra còn có ai giúp ngươi?

Ngôn Khánh giật mình:

- Lão gia, không có người giúp con, thật sự là con giết Bùi An.

Trịnh Đại Sĩ cười lạnh không ngớt đi tới bên thi thể của Bùi An.

Ông lật qua lật lại thi thể của Bùi An rồi nói tiếp:

- Bùi An có hai vết thương trí mạng, một ở sau lưng, một ở trước ngực, hơn nữa lại là hai vũ khí bất đồng, nhưng theo miệng vết thương mà nhìn thì có một vết trí mạng chính thức ở sau lưng. Có người thừa dịp Bùi An không lưu ý dùng đoản kiếm hoặc chủy thủ đâm vào cấm ở phía sau lưng Bùi An. Với bản lĩnh của Bùi An, có thể lập tức phong bế huyết mạch, chỉ cần trì liệu kịp thời cũng không phải không có cơ hội sống sót.

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên biến đổi sắc mặt.

Trịnh Đại Sĩ nói tiếp:

- Nếu như một kiếm này là do ngươi thì Bùi An có thể lập tức làm ngươi bị thương.

Nói xong Trịnh Đại Sĩ mô phỏng lại tình hình lúc đó:

- Tình huống lúc đó, ngươi căn bản không có cơ hội rút hung khí, cho nên khẳng định còn có một người nữa, rút hung khí ra khiến cho huyết khí của Bùi An tiêu tán, rồi sau đó ngươi từ phía trước dùng tiểu hoành đao đâm vào ngực của hắn, khiến cho Bùi An triệt để tắt thở.

Trịnh Đại Sĩ miêu tả so với cảnh tượng lúc đó không khác nhau nhiều.

Ngôn Khánh cúi đầu âm thầm kinh hãi.

Cầm thanh tiểu hoành đao dính máu, Trịnh Đại Sĩ nhìn thi thể của Bùi An rồi nhìn qua Trịnh Ngôn Khánh.

- Bùi An sau khi chết có người dùng cây đao này chém hắn mười bảy đao, về sau ngươi lại dùng cây đao này chém hơn mười đao.

Ngôn Khánh, ngươi khó hiểu là tại sao ta nhìn ra đúng không?

Ha ha, tổ tiên ta năm đó là thất phẩm tông sư, ta tuy không bằng được tổ tiên, lại tuổi già sức yếu nhưng kiến thức vẫn có, ngươi chém hơn mười đao nhưng không dùng sức nhiều, còn người kia chém mười bảy đao, dùng hết sức mình, đem xương cốt của Bùi An chấn vỡ. Thế nào, đến nước này ngươi còn không nói ra, ai là người đồng lõa?

Có đạo là, gừng càng già càng cay.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không biết, ở trong đó khác biệt chỗ nào, nhưng nghe Trịnh Đại Sĩ nói xong cũng không biết nói gì hơn.

- Ngươi vẫn không chịu mở miệng hay sao?

Trịnh Đại Sĩ hơi nổi giận, ngữ khí liền trở nên nghiêm khắc.

Trịnh Thế An muốn cầu tình nhưng bị Trịnh Đại Sĩ trừng mắt lời nói ra tới miệng lại nuốt vào, chỉ có thể ôm Trịnh Ngôn Khánh mà nhẹ giọng khuyên:

- Ngôn Khánh, ta biết ngươi là người nghĩa khí, nhưng đến thời điểm này rồi, ngươi cũng đừng nên quật cường nữa.

Trịnh Ngôn Khánh vẫn như cũ, một lời cũng không nói.

Trịnh Đại Sĩ mở mắt ra, lại tán thưởng Trịnh Ngôn Khánh thêm vài phần.

Hắn há có thể không đoán ra đồng bọn của Trịnh Ngôn Khánh là ai sao, sở dĩ làm như vậy một phần muốn kiểm tra phẩm tính của Trịnh Ngôn Khánh, một phần nhân cơ hội này muốn biết lai lịch chân thực của mẹ con Từ mẫu, dù sao để lại hai người không biết thân phận ở An Viễn đường, mặc dù là hai nữ nhân nhưng cũng khiến người ta không yên tâm.

Mặc dù không thể lấy được đáp án từ trong miệng Trịnh Ngôn Khánh nhưng Trịnh Đại Sĩ vẫn rất hài lòng.

Tiểu gia hỏa này còn nhỏ đã biết nghĩa khí như vậy, một người như vậy tuyệt đối không dễ dàng phản bội.

Đang nói chuyện từ bên ngoài bỗng đi vào mấy người mặc trang phục võ sĩ.

Trong đó có một người Trịnh Ngôn Khánh nhận ra chính là Trịnh Vinh Nghiệp, năm đó Trịnh Đại Sĩ theo phụ thân Trịnh Vĩ khởi binh, về sau phụ thân của ông chết trên chiến trường, chỉ để lại một người cháu này.

Thuộc bàng chi của An Viễn đường, thuở nhỏ tập võ, hôm nay đã đạt tới tiêu chuẩn ngũ phẩm võ sĩ, cũng coi như là một cao thủ.

Hắn đi tới bên cạnh Trịnh Đại Sĩ, khẽ nói vào tai ông vài câu.

- Đi rồi sao?

Trịnh Đại Sĩ khẽ giật mình, hai mày nhú chặt.

- Tiểu chất phục mệnh tiến tới nhưng người đã không còn.

Chỉ để lại phong thư này, tiểu chất không dám trì hoãn lập tức quay lại bẩm cáo.

Trịnh Đại Sĩ gật đầu cũng không nóng lòng mở thư ra mà nhìn Trịnh Ngôn Khánh rồi nói khẽ:

- Mẹ con Từ Mẫu đã đi rồi.

- A...

Trịnh Ngôn Khánh lấp bắp kinh hãi rồi ngẩng đầu lên.

Hắn lập tức hiểu ra, Trịnh Đại Sĩ đã sớm đoán được đồng bọn của hắn là Đóa Đóa chỉ là muốn hắn thừa nhận mà thôi.

Trịnh Đại Sĩ mở phong thư này ra, trên đó có viết mấy dòng chữ nhỏ xinh đẹp.

Nhìn bức thư này, Trịnh Đại Sĩ liền hơi biến sắc mặt.

Hơn nửa ngày hắn hít vào một hơi thật sâu, kêu người mang tới một ngọn nến rồi đốt cháy.

Một lát sau, hắn cắn răng một cái rồi trầm giọng nói:

- Ngươi lập tức đi Huỳnh Châu Lưu Thủ phủ tìm thập tam thúc của ngươi, nói rằng trong nhà Từ Di mẹ con đã thừa dịp cúng ông táo mà lấy đi hai gánh tơ lụa mà chạy thoát, lập tức ra công văn, đuổi bắt mẹ con này.

Từ Di là tên của Từ Mẫu, thiết giả người khác không biết được.

Trịnh Ngôn Khánh lập tức minh bạch lập tức nghĩ thầm: Chỉ sợ trong thư, Từ mẫu đã nói ra lai lịch của mình khiến cho Trịnh Đại Sĩ biến sắc mà muốn bắt về.

- Thế An, đem Ngôn Khánh mang về, từ hôm nay trở đi, không cho phép bước ra sân nửa bước, cho đến năm sau trở về Lạc Dương.

Đây cũng là một loại trừng phạt nhưng trên cơ bản là không đáng kể.

Trịnh Ngôn Khánh đi theo Trịnh Thế An ra khỏi hậu đường, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy trống rỗng.

Là bị thương tổn thương hoặc là....

Hắn cũng không rõ ràng.

Từ Mẫu đi rồi, Đóa Đóa cũng đi rồi.

Bọn họ vì sao, trong lòng Ngôn Khánh rất rõ ràng.

Từ mẫu không phải là người bình thường, là người rất có trí tuệ, Đóa Đóa sau khi trở về Từ mẫu nhất định hỏi thăm và suy đoán ra.

Tuy nhiên lại khiến cho Ngôn Khánh cảm thấy mất mát.

Li biệt.

Về sau còn có thể gặp lại Đóa Đóa, còn được nghe thanh âm giòn giã kia không?

Chương 14: Rời Huỳnh Dương

Trịnh Ngọn Khánh dựa vào tường, yên lặng nhìn tấm cửa sổ dán giấy lòng tràn ngập suy nghĩ.

Một đêm trăm tưa, hán tựa hồ đã đoán ra sự ảo diệu ở trong đó, Hán Vương mời chào Quan Đông thế gia vọng tộc là để chuẩn bị cho tương lai.

Dương Kiên đã bị phế, Thục Vương thanh tú đã bị nhốt, mà tất cả chuyện này đều là do Dương Nghiễm thoái vị, có trời mới biết có đến phiên Dương Lượng hay không, đặc biệt là từ khi Độc Cô hoàng hậu rời đi, Dương Lượng sợ hãi.

Điểm này Dương Kiên chưa chắc hiểu rõ.

Nhưng Dương Kiên không biết không có nghĩa là Dương Nghiễm, Dương Tổ không biết.

Dương Kiên thân thể không lớn bằng lúc trước, Dương Nghiễm đăng cơ chỉ là vấn đề thời gian, hán sau khi lên ngôi chỉ cần biểu hiện với người bên ngoài thực lực của hán, không đơn thuần là hành quân đánh trận, chủ yếu là thể hiện uy nghiêm của một đế vương. Dương Lượng lúc này không nghĩ ngờ là một cơ hội tốt cho Dương Nghiễm, chuyện Trang Công khắc đoạn Dương Nghiễm không có khả năng không biết.

Thời kỳ xuân thu, Trịnh Trang Công có một huynh đệ tên là Chung Thúc Đoạn, đối với vương vị của Trang Công, vô cùng thêm muốn.

Trang Công biết dã tâm của Chung Thúc Đoạn không thêm ngăn cản mà còn buông cho hán làm, khiến cho dã tâm của hán không ngừng bành trướng.

Nếu ngay từ đầu, Chung Thúc Đoạn có ý thì sự buông bỏ của Trang Công khiến cho dã tâm của hán ngày càng trở nên rõ ràng, mới xuất hiện cướp vương vị, làm cho Trang công mới có thể một lần hành động đánh tan.

Trịnh Ngọn Khánh cảm thấy, hành động của Dương Nghiễm và Dương Lượng cùng với Trang Công và Thúc Đoạn sao mà giống nhau.

Dương Nghiễm hôm nay chỉ sợ muốn noi theo Trang Công, tương lai thu thập Dương Lượng, mà trong lịch sử, Dương Lượng tay cầm quân tinh nhuệ, thủ hạ nãnh tướng như mây, mưu sĩ vô số, thực lực hùng hậu, trong thời gian ngắn đã bị Dương Nghiễm đánh tan.

Là Dương Lượng vô năng?

Phải biết rằng Dương Lượng không phải là người mới tham gia vào hành quân đánh trận, trong năm Nhân Thọ, nhà Tùy mấy lần dùng binh với Đột Quyết, Dương Lượng cũng tham dự vào trong đó, đảm nhiệm chức tổng quản hành quân, cái này liên quan đến chiến thuật, hạng người vô năng há có thể lãnh binh.

Cho nên giải thích duy nhất chính là Dương Lượng tăng cường quân bị Thái Nguyên.

Tâm cơ thật sâu, thủ đoạn thật tàn ác.

Ngọn Khánh mặc dù chưa gặp Dương Nghiễm nhưng đã cảm nhận được thủ đoạn của hán.

Trịnh Đại Sĩ tham gia vào phe của Dương Nghiễm đã biết mục đích của Trịnh Thường, lại một mắt nhắm một mắt mở, chỉ sợ cũng là được Dương Nghiễm chỉ thị, mình mạo muội hành động, lại suýt nữa làm hỏng chuyện của Dương Nghiễm, nếu như vậy khi Dương Nghiễm đăng cơ sẽ không bỏ qua cho nhà của Trịnh Đại Sĩ, mình hảo tâm lại làm ra một chuyện xấu.

Suy nghĩ cẩn thận về sau, Trịnh Ngọn Khánh không khỏi cảm thấy mình may mắn.

Đồng thời trong lòng lại có chút thương cảm, đối với sự rời đi của Đóa Đóa lại sinh ra một phần lo lắng.

Lại nói tiếp, Ngọn Khánh cùng với tuổi của Đóa Đóa kém cũng không nhiều lắm, hán còn nhỏ như vậy nhưng có linh hồn tới bốn mươi năm, không ngờ có thể lo lắng với Đóa Đóa. Trịnh Ngọn Khánh cũng cảm thấy rất quái dị.

Nghĩ đến những điều này Ngọn Khánh bắt đầu cảm thấy đau đầu, vì vậy liền ngã xuống giường, chìm vào giấc ngủ say.

Một ngày cứ như vậy mà trôi qua.

Kỳ thật trong lòng Ngọn Khánh vô cùng rõ ràng, Trịnh Đại Sĩ cảm tức hán không thể nói là trừng phạt, tuy hiện nay, luật pháp nghiêm minh hơn trước rất nhiều, nhưng nô bộc thì không có địa vị quá cao.

Trịnh Đại Sĩ nếu như muốn trừng phạt Ngọn Khánh thì có đủ loại biện pháp, thậm chí muốn tính mạng của hán cũng được.

Trịnh Ngôn Khánh mạo muội làm lộ ra chuyện này rất có thể sẽ phá hủy Trịnh Đại Sĩ, thậm chí làm cho kế hoạch bị hỏng, cho nên Trịnh Đại Sĩ nhất định phải tìm cách làm cho yên ổn, cảm tức Ngôn Khánh, tránh cho hắn gây chuyện thị phi.

Ngôn Khánh ngược lại cảm thấy bình thường, chỉ là giao thừa trước mắt sắp tới, không được tham dự cũng hơi tiếc nuối.

Giao thừa từ sau khi nguy tấn nam bắc triều trên cơ bản đã trở thành phong tục.

Liên hoan trừ tà đón giao thừa hàng năm là lễ nghi không thể thiếu, đặc biệt là nghi thức trừ tà càng long trọng.

Lúc này mọi người không có pháo cho nên dùng ôn đan và hương liệu đốt lên để thay cho pháo.

Giống như Trịnh gia là một thế gia vọng tộc cũng sẽ chất gỗ trầm hương mà đốt lên, lúc này cảnh tượng vô cùng rực rỡ, chỉ tiếc Ngôn Khánh không được nhìn thấy.

Giao thừa qua đi chính là năm mới.

Năm mới cần phải tế tổ, lần này Trịnh Đại Sĩ không làm chủ, người làm chủ chính là Trịnh Thiện Nguyên, mở tổ miếu làm đại diện ở Huỳnh Dương.

Nếu như tộc nhân của Trịnh Thị không tham gia nghi thức thì sẽ bị khu trục ra khỏi gia tộc.

Cho nên ngày hôm nay, Trịnh gia từ trên xuống dưới tất cả mọi người đều mặc quần áo hoa mỹ bắt đầu tham dự.

Mà Trịnh Ngôn Khánh vào lúc sáng sớm đã theo Trịnh Thế An tới huỳnh dương.

Trịnh Nhân Cơ phái người đưa tin, không cách nào tham gia nghi thức tế tổ được, đã sớm khởi hành tới Lạc Dương, công việc ở đây cần phải giải quyết thỏa đáng.

Vì vậy Trịnh Đại Sĩ cũng không để cho Trịnh Thế An tham dự tế tổ đại diện.

Giao thừa chấm dứt, Trịnh Thế An mang theo Trịnh Ngôn Khánh đi về phía rặng đông rồi khỏi Huỳnh Châu.

Đi theo còn có hai mươi võ sĩ của Trịnh gia, cùng với hơn mười chiếc xe ngựa.

Trịnh Ngôn Khánh nhìn trong xe, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thành cổ Huỳnh Dương phía xa xa càng ngày càng nhỏ, trong lòng không hiểu tại sao sinh ra một nỗi buồn vô cớ, lần này rời đi, không biết khi nào mới có thể quay trở lại đây.

Trong ký ức của hắn, Huỳnh Dương dần dần biến mất.

- Ngôn Khánh, đang suy nghĩ gì vậy?

Trịnh Ngôn Khánh đang muốn hỏi Trịnh Thế An, nhưng vừa tới miệng thì bỗng nuốt lại.

- Gia gia, về sau con còn có thể gặp Đóa Đóa được không?

Trải qua chuyện này, Ngôn Khánh hiểu ra nhiều điều, cổ nhân không hề ngu ngốc, suy nghĩ kín đáo, tầm nhìn rất xa.

Có nhiều chuyện một đứa bé như hắn không thể ngăn cản.

Mọi chuyện không phải hắn xuất đầu, trời có sắp xuống thì đã có Trịnh Đại Sĩ chống đỡ, chưa tới phiên hắn lo, lời vừa tới miệng hắn cảm thấy không hợp nên lái sang chuyện này.

Trịnh Thế An cười cười:

- Nếu có duyên nhất định sẽ gặp lại, chỉ là Đóa Đóa xuất thân không phải tầm thường.

Ngôn Khánh cũng biết lai lịch của mẹ con Từ Mẫu bất thường nhưng lại không biết lai lịch cụ thể.

Hắn nhìn không được cất tiếng hỏi.

- Gia gia, lai lịch của Đóa Đóa là như thế nào.

Trịnh Thế An lắc đầu nói:

- Cái này ta không rõ lắm, người cũng thấy đấy, ngày đó đại lão gia xem thư xong hừ liền, đại lão gia cẩn thận như vậy cho thấy lai lịch của Đóa Đóa nhất định không phải tầm thường, Ngôn Khánh, tương kiến không bằng... quên đi, có lẽ không nhìn thấy Đóa Đóa đối với người, đối với nàng đối với Trịnh gia gia tộc lại còn tốt hơn.

Ngôn Khánh trầm mặc.

Hắn không phải không hiểu lời nói của Trịnh Thế An nhưng trong đầu bất giác không tự chủ lại nhớ tới má lúm đồng tiền của Đóa Đóa.

Tương kiến không bằng quên đi sao?

Nếu như mình thật sự là một tiểu hài tử cái gì cũng không hiểu thì cũng thôi... nhưng thực sự mình có thể quên sao?

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Trương Trọng Kiên

Thời gian qua xuân, tiết trời thoáng mát, lúc này ở một số cánh đồng vẫn còn đọng lại tuyết, nhưng đã có những nông dân bận rộn ở đó rồi.

Trịnh Ngôn Khánh biết rõ đây không phải là lúc trồng trọt.

Sau Kinh Trập(5 hoặc 6-3) đó mới là lúc thời tiết tốt nhất để trồng trọt, bắt quá Trịnh Ngôn Khánh lại nhìn thấy một số người nông dân đi lại trên đồng ruộng, tựa hồ như đo đạc cái gì, khi thì ngừng chân ở dưới đồng, cầm một nắm đất lên mà khề ngừ.

- Gia gia, bọn họ đang làm gì vậy?

Trịnh Thế An ở ngoài xe khẽ nói:

- Họ đang phân điền.

- Phân điền?

Trịnh Thế An giải thích:

- Hàng năm trước khi nông canh, tất cả mọi người đều phải tiến hành phân chia ruộng đồng, theo theo mức dinh dưỡng mà quyết định trồng trọt, nếu như là vùng đất đó cằn cỗi, không thích hợp trồng trọt thì để nhân rồi, tiến hành tĩn dưỡng cho nó, đợi năm sau đủ chất dinh dưỡng sẽ tiến hành gieo hạt, năm nào cũng vậy, cũng phải lưu lại một phần ruộng đồng để tĩn dưỡng.

- A?

Trịnh Ngôn Khánh nghe vậy thì khẽ gật đầu.

Kiếp trước hắn làm việc liên quan tới nông nghiệp nên đối với nông nghiệp cũng hơi hiểu rõ.

Chỉ là khi đó mọi người không có quan niệm bảo dưỡng như vậy.

Nhớ có một lần, Trịnh Ngôn Khánh xuống nông thôn khảo sát, một lão nông dân nói một câu rất có triết lý:

- Cày bừa vụ xuân thu hoạch vụ thu, đây là do ông trời quy định, hiện tại thì ngược lại, một năm thu hoạch mấy lần, dốc sức liều mạng bón phân hóa học, nhìn thì có vẻ thu hoạch được nhiều, nhưng thực tế càng ngày khiến cho đất đai càng trở nên nhợt nhạt, lão tổ tông để lại đất cho chúng ta mấy nghìn năm, chỉ sợ mấy năm nữa lại không dùng được.

Khoa học làm ruộng?

Trịnh Ngôn Khánh nhìn cuộc khảo sát ruộng đồng của nông dân kia trong lòng sinh ra một suy nghĩ cổ quái.

Cũng không biết, đến tột cùng ai mới là phân khoa học.

Ngôn Khánh lắc đầu, lại ngồi trong xe mà dưỡng thần.

Vì đêm qua là giao thừa, cho nên cả Trịnh Thế An và Trịnh Ngôn Khánh đều ngủ không được ngon giấc.

Chiếc xe ngựa chạy băng băng, trong xe Ngôn Khánh đã ngủ, lúc hần tỉnh lại thì trăng sáng đã chiếu cao trên trời, mọi người đã tìm nơi nghỉ ngơi dừng lại. Hơn mười chiếc xe quây tròn lại, tạo thành một nơi nghỉ ngơi, phía trước có mấy đồng lửa hừng hực, mọi người tốp năm tốp ba vây quanh đó, nghênh cổ hát nghênh ngang hoặc la lối om sòm, vô cùng náo nhiệt.

Trịnh Thế An ngồi bên cạnh đồng lửa đang nói chuyện với một gã võ sĩ.

Gã võ sĩ này trên là Trịnh Vi Thiện, hần cũng không phải là tộc nhân của Trịnh Đại Sĩ, hần xuất thân từ Trịnh thị thất phòng, con của vợ lẽ, địa vị cũng không cao, mặc dù đã qua ba mươi, nhưng thân phận thấp hơn Trịnh Nhân Cơ rất nhiều.

Trịnh Vi Thiện tên là Vi Thiện nhưng lại là một nhân vật rất tâm ngoan thủ lạt.

Rất nhiều chuyện, Trịnh Đại Sĩ không muốn ra mặt đều được Trịnh Vi Thiện âm thầm làm thay, hơn nữa đều làm rất êm đẹp gọn gàng. Cho nên Trịnh Đại Sĩ đối với Trịnh Vi Thiện vô cùng tin tưởng, lần này Trịnh Nhân Cơ tới Lạc Dương nhậm chức, Trịnh Đại Sĩ phái hai người Trịnh Thế An và Trịnh Vi Thiện, có thể nói là vô cùng coi trọng. Dù sao Lạc Dương không thể so với Huỳnh Châu, đó là nơi địa phương quan lại quý tộc tập trung nhiều, nếu như không có người phụ tá thỏa đáng thì Trịnh Nhân Cơ khó mà đứng vững ở đó được.

Trịnh Thế An là một trong ngũ đại phụ tá của Trịnh gia, trung thành tận tâm và khéo léo.

Trịnh Vi Thiện võ công không tầm thường lại ngoan tâm thủ lạt, trầm lạnh ôn trọng, một văn một võ có thể giúp đỡ Trịnh Nhân Cơ rất nhiều.

Thêm một đám phụ tá của Trịnh Nhân Cơ từ Trường An tới, chắc chắn sẽ không thành vấn đề.

Trịnh Ngôn Khánh đi tới, không nói một tiếng rồi ngồi bên cạnh Trịnh Thế An.

- Tỉnh ngủ rồi sao?

- Vâng.

Trịnh Ngôn Khánh nhẹ giọng hỏi:

- Gia gia, đây là nơi nào?

- Phía trước là Dương sơn.

Trịnh Vi Thiện trầm giọng nói, đừng nhìn Trịnh Ngôn Khánh chỉ là con của Trịnh Thế An, với địa vị của Trịnh Thế An tại Trịnh gia, tất cả mọi người đều không dám khinh thường Trịnh Ngôn Khánh, hơn nữa Trịnh Vi Thiện cũng biết, Trịnh Đại Sĩ vô cùng coi trọng Trịnh Ngôn Khánh, lần này để Ngôn Khánh đi Lạc Dương chính là để làm bạn với Trịnh Hoành Nghị. Nói cách khác, tương lai khi Trịnh Hoành Nghị chấp chương An Viễn đường, địa vị của Trịnh Ngôn Khánh nhất định sẽ không hề chênh lệch so với Trịnh Thế An, không thể đắc tội.

Trải qua biết bao nhiêu năm ở An Viễn đường, kinh nghiệm của Trịnh Vi Thiện không hề ít.

Từ nhỏ hần là con của vợ lẽ, đều bị mọi người khinh thường, mãi sau khi vào An Viễn đường, hần mới được hãnh diện.

Trịnh Vi Thiện nói:

- Vượt qua Dương núi là Yên Sư, lão quân gia, chúng ta có nên ở Yên Sư nghỉ ngơi một ngày hay là tiếp tục tiến về Lạc Dương?

Trịnh Ngôn Khánh nghe xong thì nhin không được nhìn về phía Trịnh Thế An.

Trịnh Thế An nghĩ nghĩ rồi nói với Trịnh Vi Thiện:

- Đại công lúc trước gửi thư của nó hần có một hảo hữu ở Yên Sư là Từ Cái, hần vốn là người hồ, trong nhà vô cùng giàu có vàng đồng đúc, người này thích làm việc thiện, tính tình bẩm sinh vô cùng hào sảng, đại công muốn ta khi đi qua Yên Sư thì bái phỏng một cái thuận tiện mang một người đi Lạc Dương... Như vậy đi, hừng đông tới Yên Sư chúng ta ở lại nửa ngày, đoàn xe cũng không cần vào thành Vi Thiện liệt kê một số đồ vật phái người tới đó mua là được. Yên Sư cách Lạc Dương không xa, nhất định không thể gây chuyện.

Trịnh Vi Thiện gật đầu:

- Vậy thì cứ xử lý theo lời của lão quân gia.

Từ Cái?

Trịnh Ngôn Khánh nghe tên này thì cảm thấy quen tai, tựa hồ như đã từng nghe qua nhưng không nhớ được lai lịch.

- Gia gia, Từ Cái này cũng là vọng tộc sao?

- À, không phải.

Trịnh Thế An nói:

- Hẳn là một thương gia giàu có, có một số sinh ý lui tới chỗ chúng ta, người này kinh doanh gỗ, nhưng nói lý ra cũng làm một số sinh ý bị cấm cho nên quan hệ với đại công vô cùng mật thiết.

Buôn bán đồ cấm?

Đầu năm nay đồ cấm buôn bán rất nhiều, trong đó chủ yếu là sắt và muối.

Trịnh gia trong tay chế tạo sắt, dĩ nhiên là phải vãng lai với người này, chỉ là Trịnh Ngón Khánh vẫn không nhớ nổi Từ Cái là nhân vật nào, Trịnh Thế An không nói hẳn cũng không hỏi, hẳn cầm một chiếc bánh chưng mà nuốt xuống bụng.

Đúng lúc này từ phía xa xa truyền tới một hồi vó ngựa.

Trịnh Vi Thiện lập tức đứng dậy thuận tay cầm lấy một cây hoành đao dài hơn một thước.

Hắn đứng trước đám võ sĩ mà nghiêm nghị quát:

- Phía trước là ai, nếu không xưng tên họ thì đừng trách chúng ta vô lễ.

- Chớ bắn tên, chớ bắn tên.

Trong bóng tối truyền tới một thanh âm thanh nhã:

- Chúng ta chỉ là người đi đường, muốn đi qua đây thôi.

Mấy chục người từ trong bóng tối đi tới.

Đi đầu là một trang hán khôi ngũ tuần tú, chỉ là vô cùng cổ quái, mắt xanh râu quai nón, xương gò má cao ngất, sắc mặt trắng bệch.

Ở phía dưới của hắn là một con hắc mã, bên sườn có dắt một thanh hoành đao.

Cách đoàn xe còn bốn năm mươi thước hắn xoay người xuống ngựa, đem hoành đao giao cho người bên cạnh.

- Tại hạ là Trương Trọng Kiên, người Dương Châu, bán hàng qua đây, nếu như quấy rầy thì xin tha lỗi.

Trịnh Thế An nghe thấy thì giật mình, đứng tới bên cạnh Trịnh Vi Thiện mà hỏi:

- Trương Quý Linh Dương Châu phú là gì của các hạ?

- À, đó là gia phụ.

Trương Trọng Kiên cũng sững sờ, sắc mặt cung kính nói:

- Xin hỏi tiền bối là ai?

- À, hóa ra là tiểu nhi của Trương Quý Linh, nghe nói trước kia người đi xa, tại sao lại ở đây?

- Năm trước văn bối về nhà, lúc đó Việt Quốc Công có đưa một ít tơ lụa về, vừa vận trong nhà không có người nêu văn bối được mệnh áp giải hàng hóa về Trường An.

- Thì ra là vậy.

Trịnh Thế An quay đầu nói với Trịnh Vi Thiện:

- Đề cho bọn họ cắm trại, nếu bọn họ cần gì thì cho họ là được.

Sau đó ông nói với Trương Trọng Kiên:

- Chúng ta là người của Huỳnh Châu An Viễn đường, ta tên là Trịnh Thế An, từng có quan hệ với lệnh tôn của các ngươi, các ngươi có thể cắm trại, nếu như các ngươi làm bậy bạ, lão phu sẽ không khách sáo.

Có câu nói, ý muốn hại người không thể có nhưng phải có tâm phòng bị người.

Mặc dù Trịnh Thế An biết lai lịch của đối phương nhưng cũng không thể không coi chừng.

Bảo đường hiệu bản thân chính là uy hiếp đối phương.

Bất quá dù vậy, Trương Trọng Kiên cũng vô cùng cảm kích.

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Đồ Như Hối

Dương Châu Trương gia được gọi là Dương Châu phú dĩ nhiên cũng có chút của cải, hơn nữa lần này đi đưa hàng cho Dương Tổ nhất định không ít.

Trương Trọng Kiên ở bên kia cắm trại, Trịnh Thế An thì mang Trịnh Ngôn Khánh trở lại đồng lúa.

- Gia gia, Trương Quý Linh là ai vậy?

- À, Trương Quý Linh vốn là người của tộc nhân Trương gia tại Ngô Huyện, cũng xuất thân từ vọng tộc.

Chỉ là trước kia hắn trở mặt với gia tộc, trong cơn tức giận rời khỏi Ngô Huyện, tự lập môn hộ, người này có tài quản lý tài sản, trong hơn mười năm gần gũi đã trở thành Dương Châu phú, năm đó là năm Thái Bình Trán, Trương Quý Linh lập được công nên Trương An cũng có nhiều nhà quyền quý lui tới, cũng từng cùng nhà chúng ta làm một số việc buôn bán... Trương Trọng Kiên này ta đã từng nghe nói qua, mẫu thân của hắn là một người hồ, được Trương Quý Linh thu làm thiếp, sinh ra Trương Trọng Kiên, nghe nói lúc sinh hạ ra Trương Tam lang này, vì tướng mạo xấu xí nên suýt bị Trương Quý Linh giết chết, về sau được cao nhân mang đi, học được một thân hảo công phu... ha ha hôm nay nhìn thấy quả nhiên có hơi xấu xí đúng là vẫn còn một chút huyết thống không tinh khiết.

Trịnh Vi Thiện ở bên cạnh cười nói:

- Lão quân gia quả nhiên kiến thức uyên bác, nếu không có lão quân gia ở đây, ta còn không biết được Trương Quý Linh là người thế nào.

- Đi ra ngoài, mắt liếc nhìn được một chút.

Trịnh gia mấy trăm năm không biết có bao nhiêu người nhòm ngó vào, cho nên chúng ta cũng phải cơ linh một chút, chớ vì lúc vô ý mà đắc tội với người ngoài, gây chuyện thị phi sẽ không tốt cho lão gia.

Trịnh Thế An tuy nói với Trịnh Vi Thiện nhưng Trịnh Ngôn Khánh biết rõ đây là đang dạy bảo hắn.

Trong mắt Trịnh Thế An, Trịnh Ngôn Khánh về sau sẽ tiếp nhận chức vị của hắn cho nên có một số chuyện cần dạy bảo từ nhỏ.

Thêm Trịnh Ngôn Khánh một lần đã gây ra tai họa cho nên Trịnh Thế An càng thêm chú ý.

- Lão quân gia, Trương Trọng Kiên ở bên ngoài cầu kiến.

Một người cất tiếng thông bẩm, lông mày của Trịnh Thế An liền nhíu lại.

Ông đã lớn tuổi một đường bốn ba cũng mệt mỏi rồi, không muốn để ý tới Trương Trọng Kiên, nhưng nghĩ tới cha của Trương Trọng Kiên, Trịnh Thế An không khỏi e ngại, Trương Quý Linh không có gì đáng sợ nhưng những quyền quý sau lưng của ông ta thì không ít. Cho nên không nên vì một chút chuyện nhỏ mà đắc tội với Trương Quý Linh, vạn nhất Trương Quý Linh gây phiền toái thì Trịnh gia tuy nhiên không sợ nhưng cũng là một tròng thị phi. Hơn nữa An Viễn đường cũng đầu phục Dương Nghiễm, cùng với Trương Quý Linh ở cùng một trận tuyến.

- Ngôn Khánh theo ta nghênh đón một chút.

Trịnh Thế An nghĩ tới đây liền bắt đầu đi đứng lên nói với Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh lên tiếng rời khỏi nơi cắm trại, chỉ nghe thấy Trương Trọng Kiên ở cách đó mấy bước xa mặc áo bào, khí độ bất phàm.

- Đã quấy rầy lão đại rồi.

Trương Trọng Kiên khí độ phóng khoáng nhưng tao nhã, nếu không có tướng mạo không đẹp thì lại là một người tốt.

Sau đó hắn gợn mấy hộp thức ăn lên còn có mười vò rượu.

- Tiểu chất từng nghe gia phụ nhắc tới tính danh của lão đại, nghe nói lão đại là phụ tá đắc lực của Trịnh tướng quân.
- Trương kiến không bằng vô tình gặp được, tiểu chất làm mấy cái Cổ Lâu còn có mấy bình Ô Trình làm lễ yết kiến.

Cổ Lâu là tên một loại bánh hồ, thời Tùy Đường là một món ăn.

Cách làm cụ thể là cắt một cân thịt dê phân bố vào giữa bột bánh, sau đó rắc hồ tiêu và gia vị lên. Đặt ở trên lửa nướng nhiều lần, đợi đến khi thịt dê chín thì sẽ lấy ăn, loại hồ bánh này, so với bánh nướng kẹp thịt sau này thì cũng có phần tương tự.

Ngôn Khánh lúc ở Huỳnh Dương từng nếm qua món này, mùi vị đúng là không tệ.

Về phần Ô Trình chính là một loại rượu vàng nổi danh, nghe nói Dương Nghiễm lúc ở Giang Đô rất thích loại rượu này, Xem ra quan hệ giữa Trương Quý Linh và Dương Nghiễm không phải tầm thường.

Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy rất bội phục Trịnh Thế An.

Nếu như Trịnh Thế An lười biếng nửa phần chỉ sợ không chừng sẽ gây mâu thuẫn giữa Trịnh gia và Trương Quý Linh.

Theo lời của Trịnh Thế An thì Trịnh gia không sợ Trương Quý Linh nhưng gây phiền phức cũng không phải là một chuyện tốt.

Hơn nữa nhìn Trương Trọng Kiên râu quai nón kia Trịnh Ngôn Khánh cũng cảm thấy hơi quen mắt.

Sau lưng Trương Trọng Kiên còn có hai nam nhân, một người mặc áo vải thô, niên kỷ ba bốn mươi, rất có tư thái phong độ, một người thì sắc mặt ngăm đen, tuổi ước chừng hơn hai mươi.

Trương Trọng Kiên giới thiệu mà nói:

- Hai người này chính là hảo hữu kết bạn trên đường.

Một người là Tôn Tư Mạc tiên sinh, tiểu huynh đệ này là Đỗ Như Hối, cháu của Công bộ thượng thư Đỗ Đại Nhân.

- A...

Trịnh Thế An không kìm được mà kinh hãi lắp bắp, lập tức bước lên hành lễ.

Đỗ Như Hối thì cũng thôi, nhưng Tôn Tư Mạc ông đã nghe qua đại danh.

Nghe nói vị Tôn tiên sinh này từ nhỏ đã bắt đầu đọc sách, có thể một ngày tụng nghìn quyển, đến năm hai mươi

tuổi đã có thể nói về lão trang, luật phật gia, được gọi là "thánh đồng"

Tùy Văn đế đã từng muốn thu Tôn Tư Mạc làm phụ chính nhưng bị hấn cự tuyệt, người này có con đường tốt để làm quan nhưng lại không màng danh lợi, ưa thích luyện khí dưỡng hình, về sau học đạo tại núi thái bạch, chuyên nghiên cứu về thuật trường sinh, y thuật rất cao minh.

Cho nên, thế nhân khi nhắc tới Tôn Tư Mạc đều rất khâm phục.

Rất nhiều thế gia vọng tộc, tranh nhau muốn làm thân với Tôn Tư Mạc nhưng những người hấn tiếp xúc rất ít.

Tôn Tư Mạc không có xuất thân môn phiệt, cũng không làm quan, rất nhiều người tìm hấn cũng là vì tôn kính.

Trịnh Thế An thân là quân gia của An Viễn đường, đối với Tôn Tư Mạc dĩ nhiên rất cung kính.

Về phần Đỗ Như Hối, tuy tổ phụ làm công bộ thượng thư nhưng nói thật Trịnh Thế An không chú ý quá lớn.

Trịnh Thế An không chú ý không có nghĩa Trịnh Ngôn Khánh không chú ý.

Đại danh của Tôn Tư Mạc hấn tự nhiên đã nghe qua, tuy nhiên danh tự của Đỗ Như Hối có thể nói là vang dội với Trịnh Ngôn Khánh.

Phòng mưu Đỗ đoạn, đây chính là hai vị danh thần thời Trinh Quán.

Một người là Phòng Huyền Linh, một người là Đỗ Như Hối, Trịnh Ngôn Khánh hít sâu một hơi, thấy Trịnh Thế An tỏ vẻ lãnh đạm, hấn liền khề kéo áo Trịnh Thế An sau đó nhìn Đỗ Như Hối, lại nhìn Trịnh Thế An một cái.

Trịnh Thế An hiểu rõ, Trịnh Ngôn Khánh đang nhắc nhở ông không nên coi một bên nặng một bên nhẹ.

Thật sự hấn không chú ý tới Đỗ Như Hối, nhưng tôn nhi đã tỏ vẻ vậy, Trịnh Thế An cũng không nên quá phận.

sau khi yết kiến Tôn Tư Mạc xong, ông hướng về phía Đỗ Như Hối mà chấp tay nói:

- Đổ công tại hạ đã nghe qua đại danh.

Đổ Như Hối lông mày nhíu lại thanh âm lạnh lùng nói:

- Như Hối bất quá chỉ là một kẻ thư sinh, không có công danh, Trịnh quân gia nghe tên của ta ở đây?

Rõ ràng Đổ Như Hối cũng cảm nhận thấy Trịnh Thế An khinh thị, trong lòng hơi bất mãn.

So với Đổ đoạn Đổ Như Hối về sau, lúc này Đổ Như Hối còn thời thiếu niên khí thịnh, không có vẻ cay độc quả quyết như lúc sau. Trịnh Thế An sắc mặt hơi biến đổi lộ ra vẻ xấu hổ, vốn ông nói một câu khách sáo, nếu không có Ngôn Khánh ra mặt thì chưa chắc ông đã lý tới Đổ Như Hối.

Trịnh Ngôn Khánh thấy gia gia mặt mặt liền vội vàng mở miệng:

- Đại công nhà ta từng nhắc tới Đổ tiên sinh trong tín thư, nói tiên sinh đọc thuộc kinh sử, tương lai nhất định tiền đồ rộng lớn.

- Trịnh Đại Công biết ta?

Đổ Như Hối khẽ giật mình, lãnh ý lập tức tiêu tan.

Trịnh Nhân Cơ không phải là nhân vật nổi danh đặc biệt nhưng là người của Trịnh gia tộc, hơn nữa là đích truyền của An Viễn đường Trịnh gia, thân phận dĩ nhiên khác thường. Đổ Như Hối mặc dù kiêu ngạo, nghe nói Trịnh Nhân Cơ tán thưởng hẳn, hẳn không khỏi hơi tự đắc.

Trịnh Thế An kinh ngạc nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Đại công khi nào thì nhắc tới người này.

Chỉ là ông cũng không tiện mở miệng hỏi thăm, chỉ hơi gật đầu mà cười.

Trịnh Ngôn Khánh cất tiếng nói tiếp:

- Đổ tiên sinh có biết Nhan Sư Cổ, Nhan tiên sinh?

Người nói là Nhan Trứ, Nhan đại ca sao?

Nhan Trứ là tên chữ của Nhan Sư Cổ. Trịnh Ngôn Khánh thở ra một hơi, chỉ cần hai người bọn họ nhận ra nhau là tốt rồi.

- Nhan tiên sinh muốn theo Đại Công nhà chúng ta tới Lạc Dương, từng nhắc tới Đổ tiên sinh.

Đối với chuyện kinh sử Đổ tiên sinh nghiên cứu rất ngời mộ.

- A, Nhan đại ca thực sự nói thế sao?

Đổ Như Hối vô cùng vui vẻ nói:

- Như Hối mặc dù hơi thông kinh sử nhưng mọi người nói như vậy khiến cho ta phải hổ thẹn, Đổ mô khổ đọc mười năm, thân không có công danh, không học kinh luân, chỉ là một kẻ hủ nho, không coi là gì, không coi là gì.

Người kính ta một xích, ta kính người một trượng.

Đổ Như Hối chính là loại người như vậy.

Ngôn Khánh lập tức nói:

- Học kinh sử thế nào thì xưng làm hủ nho? Thật tình dùng người làm gương, có thể biết xấu biết tốt, dùng sử làm gương có thể biết hưng thay, Đổ tiên sinh hôm nay coi nhẹ mình rồi, mặc dù hôm nay không nổi danh nhưng sau này nhất định sẽ hơn người.

Dùng người làm gương, có thể biết xấu tốt, dùng sử làm gương, có thể biết hưng thay.

Lời nói này chính là của Đường Thái Tông Lý Thế Dân, không ngờ lại phát ra từ miệng của Ngôn Khánh.

Đổ Như Hối nghe vậy thì hai mắt không khỏi sáng ngời.

- Tiểu huynh đệ nói rất hay, dùng sử làm gương, có thể biết hưng thay.

- Trịnh quân gia, xin hỏi vị tiểu huynh đệ này?

Trịnh Thế An nói:

- Đây chính là Tôn nhi.

Trọng giọng nói tràn đầy tự hào, trong lòng lại cảm thấy kỳ quái, Ngôn Khánh đối với thanh niên này nói cái gì chỉ là những lời kia nhất định có nội hàm, hắc hắc, đó chính là tôn nhi của Trịnh Thế An ta đó.

Không chỉ có Đỗ Như Hối cảm thấy hứng thú mà ngay cả Tôn Tư Mạc và Trương Trọng Kiên cũng nhìn Trịnh Ngôn Khánh bằng con mắt khác người.

Một tiểu oa nhi lại có thể nói những điều như vậy, thật không đơn giản, thật không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Sốán Đường Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Lòng ta cũng giống lòng người

Trải qua khúc nhạc dạo đầu, hào khí của song phương lập tức trở nên biến đổi, Trịnh Thế An mời bọn người Trương Trọng Kiên vào doanh uống rượu, Trương Trọng Kiên, Tôn Tư Mạc và Đỗ Như Hối bọn họ cũng không khách khí.

Mọi người thoải mái chère chén mãi tới đêm khuya.

Trương Trọng Kiên bọn họ cáo từ rồi đi, Trịnh Thế An thì vào trong xe lay tỉnh Trịnh Ngôn Khánh đã tỉnh ngủ.

- Gia gia làm gì vậy?

- Ngôn Khánh, hôm nay con nói những lời như vậy với Đỗ Như Hối, tại sao con lại phải bịa đặt như vậy? Đại Công có nhắc tới hấn đâu, hơn nữa Nhan Cô Sư tiên sinh đều chưa từng gặp mặt qua, làm sao biết đánh giá của Nhan tiên sinh?

Trịnh Ngôn Khánh đang mơ màng liền nhẹ giọng một câu:

- Không ai mãi hèn mọn, hấn hôm nay tuy bình thường nhưng sau này ai biết sẽ thăng chức rất nhanh.

Trịnh Thế An khẽ giật mình không hỏi tới nữa.

Ngôn Khánh gục lên trên đùi của ông mà chìm vào giấc ngủ say, thế nhưng trong lòng của Trịnh Thế An lại tràn đầy cảm xúc, phức tạp nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Không ai mãi hèn mọn.

Ngôn Khánh ơi Ngôn Khánh, con nói Đỗ Như Hối hay là còn nói chính con?

Trong nhất thời Trịnh Thế An cảm thấy có một dự cảm mờ mịt, trong lòng ông trầm nghĩ, tiểu oa nhi trước đầu gối này của mình, chỉ sợ không đi theo con đường mà ông sắp xếp, có lẽ, Ngôn Khánh sẽ có một tiền đồ rất lớn.

Không được, hấn hôm nay vẫn chỉ có xuất thân một tiện hộ, vì tiền đồ của hấn cần phải tận lực giải quyết.

Trịnh Thế An nghĩ tới đây liền rơi vào trầm tư.

Sáng sớm buông xuống, chân trời nổi lên một vòng ngân sắc ánh sáng.

Hai nơi cắm trại đều đã tắt lửa, mọi người đều đang chìm trong mộng đẹp.

Đúng lúc này một hồi vó ngựa truyền tới.

Theo đó có một tiếng chuông đồng vang lên, làm cho Trịnh Thế An và Ngôn Khánh bừng tỉnh.

- Vi Thiện đã xảy ra chuyện gì?

Ở ngoài thùng xe, Trịnh Vi Thiện hỏi đáp:

- Không rõ lắm, ở bên ngoài Trương Trọng Kiên phát ra tiếng chiêng.

Lời còn chưa dứt thì nghe thấy tiếng Trương Trọng Kiên hô lớn:

- Là ai, nếu không dừng ngựa thì sẽ bắn tên.

- Khoan động thủ khoan động thủ.

Ngựa hí dài, sau đó một người lớn tiếng nói:

- Xin hỏi đây là nơi cắm trại của An Viễn đường Trịnh thị?

Tim chúng ta sao?

Trịnh Thế An kéo tay Trịnh Ngôn Khánh ra khỏi thùng xe, đứng ở càng xe nhìn lên chỉ thấy hơn mười con chiến mã, một kỵ sĩ mặc bạch y tết tóc quăn khăn vuông trong tay cầm đao kiếm sáng loáng.

Trịnh Thế An không tìm được mà nhú mày lại, ý bảo Trịnh Vi Thiện trả lời.

- Ta chính là Trịnh Vi Thiện của An Viễn đường, xin hỏi bằng hữu là ai?

Lập tức bạch y kỵ sĩ quay đầu ngựa, nhìn đoàn xe Trịnh gia mà nói:

- Xin hỏi Trịnh Ngôn Khánh Trịnh công có ở bên trong?

Tim Ngôn Khánh sao?

Lần này không chỉ Trịnh Thế An mà Trịnh Ngôn Khánh cũng cảm thấy kỳ quái.

Hắn không biết những bạch y nhân này, từ bé tới giờ hắn chưa từng ra khỏi Huỳnh Dương, tại sao những người này lại biết hắn.

Bất quá nghe khẩu khí thì có vẻ đối phương không có ác ý.

Vì vậy Ngôn Khánh tiến lên một bước mà nói:

- Ta chính là Trịnh Ngôn Khánh các vị là ai?

Lập tức kỵ sĩ nhìn qua Trịnh Ngôn Khánh đáp yên bước tới, đám người Trịnh Vi Thiện lập tức lộ vẻ cảnh giác, bên kia Trương Trọng Kiên Tôn Tư Mạc bọn họ cũng chạy tới nghi hoặc nhìn bạch y kỵ sĩ.

- Tiểu thư nhà ta có vật muốn trao cho Ngôn Khánh công.

- Trao cho ta?

Bạch y kỵ sĩ gạt đầu, lấy từ trong người ra một bọc nhỏ đưa tới tay Trịnh Ngôn Khánh.

Trong chiếc bọc có một thanh chủy thủ xanh biếc, chính là vô bao chủy thủ, Ngôn Khánh nhận ra đây là lục châu chủy thủ mà Đóa Đóa mang theo người.

Hắn nhìn không được mà kinh hãi, vội vàng nhẹ giọng hỏi kỵ sĩ kia:

- Đóa Đóa, nàng không có chuyện gì chứ, nàng có nói gì không?

- Tiểu thư mạnh khỏe, chỉ là hôm nay không có cơ hội tốt để lộ diện.

- Tại hạ còn có chuyện, Ngôn Khánh công từ, xin cáo từ.

- Khoan đã.

Trịnh Ngôn Khánh cầm lấy cánh tay của bạch y kỵ sĩ kia.

Nhưng cánh tay của bạch y kỵ sĩ kia lại trơn như da cá, quý dị thoát khỏi tay của Trịnh Ngôn Khánh.

- Ngôn Khánh công còn có chuyện gì sao?

Trịnh Ngôn Khánh xoay người, Trịnh Thế An đã sai người đốt lên một bó đuốc đi tới trước mặt của hắn, trong ánh lửa cháy chỉ thấy chằng chịt những chữ nhỏ xinh đẹp: Âm Nhiên giả, vị tất nhi dĩ hĩ, huống tảo ngộ hê tuyệt quốc, phục yển tống hê thiên lý, hoặc xuân đài hê thủy sinh, sạ thu phong hê tạm

khỏi, thị đi hành đoạn tràng, bách cảm thê trắc.

Đây là bài Đuy Biệt Di Hỉ một bài Đùng phú do danh sĩ Giang Yên nổi danh ở nam triều làm, Trịnh Ngôn Khánh đọc thấy hai gò má run rẩy, trong lòng không khỏi thương cảm, sau đó nhìn lộn tóc xanh bên cạnh, chính là do Đóa Đóa cắt lấy.

- Gia gia có bút không?

Trịnh Thế An trong lòng kỳ quái, Ngôn Khánh chẳng lẽ biết chữ?

Trước kia nhìn hần vẽ tranh chỉ cho là tiểu hài tử vẽ bậy nên Trịnh Thế An cũng không để ý.

Đây chính là một bài Đùng phú, một đứa bé như nó có thể hiểu được sao? Trịnh Thế An nhìn thẳng Trịnh Ngôn Khánh, càng lúc càng cảm thấy kỳ quái, chỉ là Ngôn Khánh đòi giấy bút dĩ nhiên ông cũng không từ chối.

Đỗ Như Hối ở bên cạnh mở miệng nói:

- Ta ở đây có bút, Ngôn Khánh đệ muốn gì vậy?

Hần lấy từ trong bọc ra giấy bút.

Sau đó lấy ra một nghiên mực nữa, bày tất cả lên xe tò mò nhìn Ngôn Khánh.

Không chỉ Đỗ Như Hối giật mình mà Tôn Tư Mạc và Trương Trọng Kiên cũng hiếu kỳ.

Bọn họ không biết Đóa Đóa là ai nhưng có thể đoán được nội tình, Đóa Đóa dùng bài Đùng Phú để tỏ thương cảm, chẳng lẽ Trịnh Ngôn Khánh có thể hiểu được sao? Nếu vậy thì tên tiểu tử này đúng là không đơn giản.

Trịnh Ngôn Khánh lại không ngờ bọn họ lại nghĩ nhiều như vậy.

Tay cầm lộn tóc xanh giống như cảm nhận được cơ thể của Đóa Đóa, một bài Đùng phú đã thể hiện hết cảm giác đau khổ của Đóa Đóa lúc ly biệt.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, Ngôn Khánh biết rõ Đóa Đóa trong lòng có mình.

Hai người ở cùng một chỗ nói cười vui đùa, nhưng sau khi chia li, một câu "Âm Nhiên giả, duy biệt nhi dĩ hĩ" đã nói hết tâm ý trong đó.

Luyện ái là luyện ái.

Trẻ con yêu thích trẻ con...

Ngôn Khánh trầm ngâm một lúc sau đó viết lên tờ giấy.

Ta ở đầu Trường Giang, nàng ở cuối Trường giang, hàng ngày tuy không thấy nhau nhưng đều uống chung nước Trường Giang.

Nước bao giờ ngừng chảy, hận này khi nào thôi, chỉ nguyện lòng nàng như lòng ta, không phụ ý tương tư...

Những câu này chẳng qua cao hứng mà thốt lên, hợp với ca từ, như một bài hát.

Rất nhiều người xem đây chỉ là những bài dân ca, không đáng mở rộng, nhưng bất luận là hình thức nghệ thuật nào, chỉ cần xuất hiện là có không gian sinh tồn, đương nhiên trong giới những người am hiểu văn thơ đây chỉ là một con đường nhỏ.

Nhưng vấn đề là Ngôn Khánh bao nhiêu tuổi?

Ta ở đầu Trường Giang, nàng ở cuối Trường giang, hàng ngày tuy không thấy nhau nhưng đều uống chung nước Trường Giang. Kỳ thật Đóa Đóa và Ngôn Khánh không phải cũng hô hấp chung một bầu trời sao, nhưng lại cách xa nghìn dặm.

Bạn đang đọc truyện *Sốán Đường Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Đóa Đóa

Trên thực tế, Đỗ Như Hối và Tôn Tư Mạc không quá chú ý nội dung nhưng ngòi bút của Ngôn Khánh chính là đi theo đường chữ Triện, tuy dùng bút lông mà bút pháp hùng hồn, nét bút tràn ngập khí thế, bút lực mạnh mẽ, tuy còn hơi non nớt nhưng đủ khiến ba người kinh hãi. Trương Trọng Kiên còn tốt, Tôn Tư Mạc và Đỗ Như Hối nhìn Ngôn Khánh như là quái vật.

Đây là kiểu chữ chưa bao giờ xuất hiện, mặc dù không thanh mỹ huyền diệu như Ngụy Tấn nhưng lại lộ ra vẻ hào hùng khí thế.

Cái này từ một đứa bé sao?

Nó có thể xuất hiện từ một tiểu hài tử sao chứ?

- Kính xin đem bức thư này chuyển giao cho Đóa Đóa.

Trịnh Ngôn Khánh không để ý tới ánh mắt của mọi người, lấy bức thư còn chưa ráo mực đưa cho bạch y kị sĩ.

Bạch y kị sĩ kinh ngạc tiếp nhận thư rồi nhét vào trong ngực, chấp tay nói:

- Ngôn Khánh công tử bảo trọng.

Hắn nói xong liền quay đầu lên ngựa, ra roi mà chạy đi.

Nhìn bạch y kị sĩ cất bước, Trịnh Ngôn Khánh bỗng nhiên cảm thấy trống trải.

Ngôn Khánh?

Đúng lúc Ngôn Khánh còn đang trầm ngâm thì Đỗ Như Hối đã tới trước mặt hắn cầm lấy cánh tay của hắn.

- A?

- Vừa rồi đệ viết thế nào vậy?

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình rồi chợt tỉnh ngộ, thầm kêu không tốt, hắn vừa rồi chính là dùng thể chữ Nhan thư pháp, mà hiện tại Nhan Thực Khanh tiên sinh người sáng lập ra vẫn chưa xuất thế, nói cách khác hắn là người đầu tiên dùng Nhan thư pháp này. Ngôn Khánh nhất thời không biết phải trả lời thế nào cho phải.

- Như Hối, ngươi làm sao vậy, sao lại làm cho hài tử này sợ hãi.

Nhìn thấy ánh mắt cuồng nhiệt của Đỗ Như Hối, Trịnh Ngôn Khánh căng thẳng không biết làm sao, đúng lúc này Tôn Tư Mạc nhện không được bước tới ngăn cản Đỗ Như Hối, sau đó ngồi xổm xuống hỏi Trịnh Ngôn Khánh:

- Ngôn Khánh, nói cho ta biết, vừa rồi cậu viết theo kiểu gì vậy, là ai dạy cho cậu?

Tôn Tư Mạc đánh chết cũng không tin, một kiểu viết như vậy Ngôn Khánh lại là người đầu tiên sử dụng.

Hắn nghĩ Trịnh Ngôn Khánh xuất thân từ Trịnh gia, biết đọc sách viết chữ cũng không có gì là lạ, hắn làm bài dân ca kia, Tôn Tư Mạc cũng không quá để ý, nhưng Ngôn Khánh sử dụng kiểu viết kia, ông vô cùng kỳ quái, rốt cuộc nó từ đâu tới?

Ở bên cạnh, Trịnh Thế An nhăn mày lại mà trầm giọng nói:

- Tôn tiên sinh, Tôn nhi vẫn chưa đi học, không có ai dạy nó.

Trịnh Ngôn Khánh nghe vậy thì biết không hay, trong lòng khẽ kêu một tiếng: Hồng mắt!

Quả nhiên, Tôn Tư Mạc vốn bình tĩnh nghe Trịnh Thế An nói vậy thì kích động:

- Trịnh quân gia, ông nói là không có ai dạy cho Ngôn Khánh viết?

- Ngôn Khánh hiện tại mới bảy tuổi, vẫn chưa đi học, lần này tới Lạc Dương chính là muốn bái Nhan tiên sinh làm môn hạ.

- Điều này làm sao có thể?

Tôn Tư Mạc kinh hô một tiếng.

Trịnh Thế An nói:

- Hài tử này từ nhỏ đã thích viết, lần trước ở Huỳnh Dương vì sợ lãng phí giấy mực nên nó luyện tập trên mặt cát, lão hủ cũng không rõ lắm, hắn rốt cuộc

là làm gì, Ngôn Khánh chẳng lẽ là con luyện chữ?

- Vâng đúng vậy.

Trịnh Ngôn Khánh kiên trì mà gặt đầu thừa nhận.

Trịnh Thế An không giỏi nói chuyện, cho nên hắn không có cách từ chối, hắn ở An Viễn đường sinh hoạt quen thuộc không qua mắt được Trịnh Thế An, lúc này nếu nói dối sẽ bị Trịnh Thế An nhìn thấu.

- Nhưng ta không biết ai dạy người viết chữ?

Ngôn Khánh suy nghĩ một lúc rồi trả lời:

- Từ mẫu dạy con viết chữ, về sau con giúp đại lão gia quét dọn phòng thì thấy một bảng mẫu chữ, sau đó bắt chước luyện theo. Hai năm trước, con theo Đóa Đóa tập võ, có một lần thấy Đóa Đóa luyện võ, vì vậy dung nhập một chút kiếm ý vào trong đó, chỉ là không biết có đúng không.

Tôn Tư Mạc lấy làm kỳ quái mà nói:

- Nếu không phải là thần đồng thì khó mà làm được.

Nếu đây không phải là thần đồng thì ai có thể làm tốt hơn hai chữ thần đồng đây? Về phần Trương Trọng Kiên cũng lập lòe dị sắc trên khuôn mặt.

Hắn liên tục khen:

- Đúng là thần đồng, đúng là thần đồng.

Khó trách bút pháp của Ngôn Khánh vô cùng kiên cường, giống như giương cung múa kiếm.

Trương Trọng Kiên tán thưởng, khiến cho Trịnh Ngôn Khánh đỏ mặt tới mang tai.

Đỗ Như Hối kéo tay Ngôn Khánh mà nói:

- Ngôn Khánh, không bằng đệ ở cạnh ta, dạy ta thư pháp đó?

- Như Hối sao có thể vô lễ như thế?

Tôn Tư Mạc vội vàng trách cứ trầm giọng nói:

- Diệu Văn như thế, mọi người cùng thưởng thức, người há có thể một mình độc chiếm?

- Đúng thế mọi người cùng thưởng thức.

Trương Trọng Kiên cũng liên tục gặt đầu tỏ vẻ đồng ý.

Trịnh Ngôn Khánh gãi gãi đầu cười khổ nói:

- Tiểu tử chỉ là trong lúc nhất thời có cảm xúc mà viết ra loại văn tự này mà thôi.

Chỉ sợ lúc này bắt viết lại không thể được như vậy.

Tôn Tư Mạc nói:

- Ngôn Khánh đã như vậy thì không bằng chúng ta đồng hành được không? Không thể nói trước lúc nào có cảm xúc đúng không?

Thoạt nhìn ba người này nếu như không lấy được mẫu chữ thì không thể bỏ qua.

Ngôn Khánh có ý từ chối nhưng không biết cự tuyệt thế nào.

- Ngôn Khánh, Tôn tiên sinh đã mở miệng thì người chớ ngại mà hãy đáp ứng

Trịnh Thế An biết rõ, đây chính là cơ hội tốt để Ngôn Khánh dương danh lập vạn.

Ba người này tuy nói đều là bạch thân nhưng địa vị đều không nhỏ, Trương Trọng Kiên là con của Trương Quý Linh, có quan hệ mật thiết với quyền quý Trường An, Tôn Tư Mạc có thanh danh tốt đẹp, mà Dương Kiên đối với hắn cũng vô cùng tôn kính, về phần Đỗ Như Hối, tuy nói là vô danh khí nhưng đầu gì cũng là dòng dõi quan lại, không chừng có thể giúp đỡ Trịnh Ngôn Khánh.

Tóm lại ba người này không thể đắc tội.

Trịnh Ngõn Khánh bắt đắ dĩ phải gấ đầu đồng ý.

Tõn Tư Mạc ba người lập tức mừng rồ, đối với Trịnh Thố An cũg trở nên thân mật không ít.

Trương Trọng Kiên muốn đi Trường An, Đỗ Như Hối thì muốn về quên quán ở Quan Trung, Tõn Tư Mạc thì muốn tới núi Nga Mi một chuyến, vừa văn ban người đều phải qua Lạc Dương, coi như cùng đường với Trịnh Thố An. Lúc này bọn họ dứt khoát đem đoàn xe nhập vào nhau.

Lúc này sắc trời đã sáng mọi người thu thập hành lý mà lên đường khởi hành.

Trịnh Ngõn Khánh ngồi ở trong xe, suy nghĩ đối sách.

Đoàn xe vượt qua Dương sơn thì nghe thấy một hồi loáng thoáng tiếng kèn cùng theo đó là một tiếng cổ nhạc.

- Dừng xe.

Trịnh Ngõn Khánh nghiêng tai lắng nghe đột nhiên biến sắc.

Hắn hô to một tiếng, ra khỏi xe, đứng trên cang xe nhìn ra phía xa xa.

Tiếng ca quanh quẩn trong núi không thôi.

Ta ở đầu Trường Giang, ngươi ở cuối Trường Giang, ngày ngày không thấy nhau, nhưng uống chung nước Trường Giang.

Nước bao giờ ngừng chảy, hận này khi nào thôi, Chỉ nguyện lòng ngươi cũng như lòng ta, không phụ tương tư ý.

Trịnh Ngõn Khánh muốn nhảy xuống xe nhưng bị Trịnh Thố An nắm chặt tay:

- Ngõn Khánh, ngươi bây giờ không thể đi qua.

- Gia gia.

Trịnh Thố An sắc mặt tối sầm nghiêm nghị quát:

- Còn không nghe theo.

Đoàn xe từ trong tiếng ca mà chạy lên phía trước.

Trịnh Ngõn Khánh cắn chặt răng, hai tay đấm ngực, nhìn bóng người lơ mờ phía đỉnh núi, chấp tay vái chào.

Hắn tin rằng Đóa Đóa nhất định có thể nhìn thấy.

Chỉ nguyện lòng ngươi cũng như lòng ta, không phụ tương tư ý.

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Lục Châu

Ngồi ở trong xe, Trịnh Thố An về mặt lộ ra nghiêm túc nói:

- Ngõn Khánh, gia gia mặc kệ con sau này có tiền đồ thế nào, nhưng nhớ kỹ không thể nói cho bất kỳ ai chuyện của Đóa Đóa, nếu không sẽ dẫn tới đại họa thiên địa.

- Tại sao?

Trịnh Ngõn Khánh hơi kháng cự.

Trịnh Thố An thờ dãi nghiêm mặt nói:

- Trước kia, ta chỉ cho rằng mẹ con Từ Mẫu là quý tộc rui ro, cho nên cũng không để ý, nhưng mà hiện tại thì xem ra không phải thế, lão gia nhìn thấy phong thư lập tức hủy đi, không cho bất kỳ ai biết, ta cũng chưa bao giờ nhìn thấy qua lão gia cẩn thận như vậy, ngày hôm nay người đưa tin luôn miệng nói tiêu thư, cho nên cho thấy Từ Di không phải là gia tộc lụi bại, quả thật...

Quả thật điều gì?

Trịnh Thế An không nói ra.

Nhưng Ngôn Khánh biết lời của hắn có ý:

- Từ Mẫu cùng Đóa Đóa nhất định là người mưu nghịch.

Lúc còn hài nhi, hắn đã từng nghe lén Từ mẫu và Đóa Đóa nói chuyện với nhau, lúc ấy Từ Mẫu đề cập đến đương triều Thượng Trụ quốc, Tổng Công quốc, Võ hầu đại tướng quân, nhưng Trịnh Ngôn Khánh mơ hồ suy đoán, Từ Mẫu khẳng định có quan hệ với những người mưu nghịch.

Hiện tại Trịnh Thế An ở bên cạnh xác nhận, hắn lại có một tư vị khác.

Ngôn Khánh khẽ cúi đầu xuống, một lát sau cất tiếng nói:

- Gia gia, người yên tâm đi.

Hắn không đáp ứng mà cũng không phản đối Trịnh Thế An, mà Trịnh Thế An lại đương nhiên cho rằng Ngôn Khánh đã đáp ứng.

Vì vậy ông cũng không nói nhiều nữa, lập tức xoay chuyển, đem câu chuyển chuyển tới chữ viết của Ngôn Khánh.

Trịnh Thế An về chữ viết cũng không nhiều lắm, nhưng ông hiểu biết rộng rãi.

Trịnh Ngôn Khánh cùng ông nói chuyện với nhau, lại cẩn thận từng li từng tí, tránh để lộ sơ hở, cũng may, Trịnh Thế An còn nhiều hưng phấn cũng không hỏi quá nhiều, nói chuyện một lúc, Trịnh Thế An đã mệt mỏi.

Dù sao đã già, tinh lực đã không chịu nổi.

Hắn tựa vào thùng xe mà ngủ rất ngon, mà Trịnh Ngôn Khánh nhìn ra ngoài, tâm tư đã bay tới chín tầng mây.

Vào lúc giữa trưa, đoàn xe tới bên ngoài thành Yên Sur.

Trịnh Thế An ra lệnh cho Trịnh Vi Thiện lập thành một vòng tròn làm chỗ cắm trại, sau đó cùng với Trịnh Vi Thiện đi vào trong thành, Trịnh Vi Thiện muốn mua một chút vật phẩm mà Trịnh Thế An lại phụng mệnh đi bái phỏng một phú hào bản địa, lúc gần đi, ông lại để Ngôn Khánh ở lại, không cho hắn rời khỏi nơi cắm trại.

Trịnh Thế An vừa cất bước đi, Đỗ Như Hối lại kéo Tôn Tư Mạc tới cửa.

- Ngôn Khánh, bạn chuyện gì vậy?

Trịnh Ngôn Khánh đang nghịch thanh chủ thủ, liền ngẩng đầu lên nói:

- Không có chuyện gì, ở chỗ này có chút chuyện mà thôi.

Đỗ Như Hối cười như muốn híp cả mắt rồi nói:

- Ngươi muốn tìm tiểu tình nhân kia?

- A!

Khuôn mặt của Trịnh Ngôn Khánh lập tức trở nên đỏ bừng.

Tôn Tư Mạc tức giận quát trách nói:

- Tên tiểu tử này, tại sao lại không biết che đậy miệng? Ngôn Khánh chỉ sợ đang suy nghĩ về cách viết chữ kia.

Nói xong ánh mắt không tự giác nhìn thanh chủ thủ lục châu trong tay của Trịnh Ngôn Khánh.

Tôn Tư Mạc giật mình rồi ngạc nhiên hỏi:

- Ngôn Khánh, thứ trong tay ngươi cầm là lục châu sao?

- Vâng.

Ngôn Khánh gật gật đầu.

- Nó thật sự gọi là lục châu, Tôn tiên sinh ông nhận ra nó sao? Nó rất nổi danh sao?

Tôn Tư Mạc nói:

- Ta từng nghe qua thanh thần binh này, chính là do Thái Khang Tây Tấn Thạch Sùng tốn hao rất nhiều cự kim, mời người chế tạo giỏi mà tạo thành. Thạch Sùng có một ái thiếp tên là Lục Châu, về sau Lục Châu té lầu mà chết, Thạch Sùng cũng bị loạn binh giết chết, thanh lục châu này sau đó mất tích, không ngờ nó lại là chùy thủ của huynh đệ.

Trịnh Ngôn Khánh thật không ngờ thanh Lục Châu này lại có câu chuyện như vậy.

Tôn Tư Mạc nói:

- Nếu thật là lục châu, huynh đệ nhất định phải giữ kỹ, tuy nó không phải là thần binh lợi khí gì nhưng vô cùng quý báu, nếu như người ta biết được thì sẽ có nhiều chuyện xảy ra, cho nên nhất định không được để lộ ra ngoài.

- Đa tạ Tôn tiên sinh nhắc nhở.

Trịnh Ngôn Khánh gật gật đầu đem Lục châu kia cất đi.

Đỗ Như Hối khó dần nổi mà cất tiếng:

- Ngôn Khánh, bên ngoài thời tiết khá tốt, sao chúng ta không đi ra ngoài một chút, ở chỗ này thật là bức bối.

- Thế nhưng gia gia không cho đệ ra ngoài.

- Trịnh quả gia không cho đệ một mình đi ra ngoài, bây giờ đệ đi cùng chúng ta, làm sao ông ta có thể trách cứ?

Tôn Tư Mạc mỉm cười, gật đầu không nói gì.

Đúng vậy, có Tôn Tư Mạc chống lưng, sau này nhất định không có vấn đề gì.

Hơn nữa chỉ là ra ngoài một lúc mà thôi, ở trong xe thật là bức bối, ra ngoài hít thở đúng là không tệ.

Nói đến đây Ngôn Khánh liền đứng dậy.

- Tôn tiên sinh, Đỗ tiên sinh, Trương đại ca không đi sao?

- Hẳn ta?

Đỗ Như Hối cười nói:

- Trọng Kiên làm sao có thể rời rã với đệ được, hẳn vừa cắm trại xong đã đi vào thành, nghe nói là gặp một người bạn, chuyện của hắn chúng ta không muốn hỏi đến. Dù sao chỗ này đi dạo cũng không xa.

Lại nói tiếp, tại Yên Sư này cũng có một số nơi để đi.

Ở đây cách Đông Hán thái học phủ không xa, năm đó Trịnh Thị tổ tiên Trịnh Huyền tiên sinh đã học qua ở đây, đệ là người nhà Trịnh thị, cũng nên tới đó một phen... Tôn tiên sinh, tiên sinh cảm thấy chủ ý này của ta thế nào?

Tôn Tư Mạc nhẹ nhàng gật đầu:

- Như Hối nói cũng có đạo lý!

Tôn Tư Mạc đã nói như vậy rồi, Trịnh Ngôn Khánh cũng không thể có ý kiến.

Ba người cùng đi ra khỏi nơi cắm trại, Tôn Tư Mạc kéo tay của hắn, Đỗ Như Hối ở bên cạnh cười đùa, hướng về phía thái học trường mà đi tới.

Đầu xuân thời tiết khí trời thay đổi liên tục.

Đi ra khỏi nơi cắm trại, mặt trời đang rực rỡ chiếu từ trên cao. Đi một lúc, bầu trời đã có mưa phùn.

Mưa hơi lạnh buốt, rơi vào trên mặt, khiến cho người ta cảm nhận được chút không khí mùa đông.

Cũng may Đỗ Như Hối đã sớm có chuẩn bị, lúc đi ra ngoài đã mang theo hai cây dù, cùng Tôn Tư Mạc phân ra, ba người dùng hai cái dù, thật cũng có chút ảnh hưởng đến thú chơi.

Ở ven đường, dương liễu xanh mượt, mưa theo gió mà rơi xuống, có vài phần tình thơ ý họa.

Trong mưa đập thanh, có chút tư vị.

Đỗ Như Hối tựa hồ rất thích không khí như vậy liền nói với Tôn Tư Mạc.

Tôn Tư Mạc cũng hơi gật đầu.

Đông Hán trường thái học, xây dựng trong năm năm, sau lại xây dựng thêm.

Năm Kiến Vũ thứ 27 trường thái học dài hơn mười trượng, rộng ba trượng, nhân số học sinh hiện tại đã nhiều hơn ba vạn người, quy mô rất lớn.

Thời Tào Ngụy, trường Thái Học lại hưng thịnh.

Năm chính thủy thứ hai, tức là năm 241 công nguyên, trường thái học có rất nhiều thể loại chữ và sách, trong đó kê cả thượng thư, xuân thu, chu dịch, Công Dương truyện và các loại kinh điển đều được in ấn phục vụ học tập.

Thời Tây Tấn về sau, sùng hán ngụy quy chế xây dựng trường học, năm 276 thành lập quốc học, Tấn Huệ Đế có quy định, phạm qua ngũ phẩm đều có thể nhập quốc học, lục phẩm thi học ở trường thái học.

Chỉ tiếc, 300 năm trôi qua, từ trường thái học Đông Hán ngày xưa nay đã hóa thành phế tích.

- Ngôn Khánh từng viết chữ, chắc cũng biết Thái Trung Lang ở nơi này, chỉ tiếc thạch bình kia sau chiến loạn đã bị phá hủy, chỉ có thể tưởng nhớ ở nơi này.

Đỗ Như Hối cảm khái vô hạn, đối với lời nói của Ngôn Khánh lại phối hợp nói.

- Như Hối, cuộc đời có chí hướng gì?

Tôn Tư Mạc đột nhiên hỏi.

- Cuộc đời ta không có nhiều chí hướng, chỉ mong một ngày kia có thể gom góp bốn mươi sáu khối thạch kinh.

- Sao?

Tôn Tư Mạc nhăn mày lại, mà Trịnh Ngôn Khánh cũng có phần kinh ngạc.

Hắn tuyệt đối không ngờ rằng trung thần nổi tiếng Đỗ Như Hối lại chỉ muốn gom góp bốn mươi sáu khối hi bình thạch kinh.

Với suy nghĩ của Ngôn Khánh, lời của Đỗ Như Hối hẳn phải là lời hùng hồn, trị quốc thái bình thiên hạ lý tưởng.

Hay là Đỗ Như Hối này không phải là Đỗ Như Hối kia?

Nhưng suy nghĩ một lúc, Ngôn Khánh cũng có lý giải.

Hiện nay Tùy Văn đế chủ chính, Đại Tùy vẫn còn hưng thịnh.

Trong nước mặc dù không thể nói là quốc thái dân an nhưng cũng không có sơ suất quá lớn, còn đối với bên ngoài, Tùy Văn đế dùng tư thái cương nghị, Đột Quyết và các dân tộc người hồ hai năm chinh phạt đều thất bại.

Chỉ sợ lúc này đại đa số người đều không có tư tưởng đại nghịch bất đạo.

Cái gọi là thời thế tạo anh hùng, loạn thế tạo sự nghiệp.

Đỗ Như Hối thân là dòng dõi quan lại, tổ phụ là công bộ thượng thư, phụ thân là xương châu trường sử, cũng là tứ phẩm quan viên, hiển quý trong triều, tư tưởng giác ngộ chưa nói tới nhưng chắc chắn không có ý phản loạn.

Chương 20: Phiền toái đã đến

Tôn Tư Mạc muốn nói ra suy nghĩ nhưng rồi lại thôi.

Hắn nhìn Trịnh Ngôn Khánh nhưng lại thấy niên kỷ của Ngôn Khánh còn quá nhỏ, cho nên cũng không hỏi thăm, thật ra lại khiến cho Ngôn Khánh cảm thấy thất vọng.

- Đi không xa nữa chính là linh đài Đông Hán, sao không tiến về trước mà đánh giá.

Đỗ Như Hối vội vàng gạt đầu tỏ vẻ tán thành.

Đông Hán linh đài, là nơi xảy ra hiện tượng thiên văn ở Đông Hán, nổi tiếng với khoa học thiên văn. Thời Tây Tấn, linh đài do Tư Mã thị sử dụng, chỉ là hôm nay cũng giống như trường thái học đã tàn lụi.

Trịnh Ngôn Khánh kiếp trước từng đi qua di chỉ này, nói thật hứng thú khôn nhiều.

Nhưng Tôn Tư Mạc đã nói ra, hơn nữa Đỗ Như Hối cũng tỏ vẻ đồng ý hẳn dĩ nhiên là không cự tuyệt. Trong lòng Ngôn Khánh trầm nghĩ, nhã hứng của cô nhân thật là sâu, sau đó rời khỏi theo Tôn Tư Mạc. Đứng vào lúc này, Đỗ Như Hối ở sau lưng kêu a lên một tiếng, chỉ thấy Tôn Tư Mạc buông cánh tay của Ngôn Khánh ra, Trịnh Ngôn Khánh cũng không nhìn thấy Tôn Tư Mạc đi động thể nào chỉ thấy Tôn Tư Mạc đã xuất hiện ở bên cạnh Đỗ Như Hối mà nâng đỡ tay hắn lên.

- Dưới chân lầy lội nên cẩn thận một chút.

Tôn Tư Mạc nói xong liền nhớ tới Trịnh Ngôn Khánh.

Hai mắt của Trịnh Ngôn Khánh mở to ra, Tôn Tư Mạc này cũng là cao thủ hay sao?

Hắn luyện tập Hàng Long công đến nay, tai thính mắt tinh so với thường nhân thì thị lực tốt hơn rất nhiều, vừa rồi lại không nhìn rõ Tôn Tư Mạc làm sao có thể tới bên cạnh Đỗ Như Hối, chẳng lẽ Dương Vương là tuyệt thế cao thủ trong truyền thuyết?

Ngắm lại cũng không có gì kỳ quái.

Tôn Tư Mạc đời sau mặc dù là Dương vương nhưng ở một phương diện khác hẳn vẫn là đạo sĩ.

Hắn dùng thuật trường sinh, luyện khí dưỡng hình, có một thân công phu cũng không có gì kỳ quái. Tựa hồ cảm nhận thấy tâm tư của Ngôn Khánh, Tôn Tư Mạc khẽ mỉm cười nói:

- Ta đối với thuật chém giết, cũng không tinh, nhưng từ trước học đạo tới nay, tu tập cũng được nửa năm rồi, cũng có thể cầm nắm đùa giỡn, Ngôn Khánh đã tập võ nghệ, ta có thể dạy cái thuật đùa giỡn này cho cậu, mặc dù không thể trường sinh bất lão nhưng cũng có thể tăng cường cơ thể tăng khí lực, có hiệu quả lớn.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được thì mừng thầm.

Đóa Đóa sau khi rời khỏi, cũng chưa có người chỉ đạo hắn luyện công.

Tuy Tôn Tư Mạc không có sở trường chém giết, nhưng có thể học được đạo thuật của ông thì cũng là một chuyện tốt.

Lúc này, Đỗ Như Hối cũng đã đứng vững thân hình, trong miệng khẽ nói:

- Vừa rồi hình như bị cái gì đó ngăn cản.

Nói xong hắn cúi đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trong đồng gạch ngói tàn lụi kia lộ ra một miếng bia đá.

- Tôn tiên sinh, ôm xem đây có phải là một tấm bia đá không?

Tôn Tư Mạc kéo Trịnh Ngôn Khánh qua đó nhìn:

- Có vẻ giống, Như Hối, ngươi không phải cho rằng...

- Nói không chừng, nói không chừng...

Đỗ Như Hối hai mắt sáng quắc, đôi mắt trở nên rùng rục.

Trịnh Ngôn Khánh ngay từ đầu không minh bạch hàm nghĩa giữa hấn và Tôn Tư Mạc nhưng nhìn bộ dạng của Đỗ Như Hối thì đã hiểu ra.

Người này yêu thích mẫu khắc chữ, chỉ sợ rằng khối đen sì này nhìn như bia đá lại là đồ vật như vậy, là bia đá còn sót lại từ thời Hán Ngụy? Nếu thật như vậy chỉ sợ tấm bia này đã ba bốn trăm năm, muốn lấy ra chỉ sợ không phải là điều dễ dàng.

- Đáng tiếc, nếu như lấy ra thì sẽ gặp không ít phiền toái.

Đỗ Như Hối đi ba vòng quanh tấm bia đá rồi tự nhủ:

- Người kia khí lực rất lớn, nhất định có thể lôi tấm bia đá ra.

Trịnh Ngôn Khánh không nhịn cười được, Tôn Tư Mạc cũng lắc đầu liên tục.

- Lấy ra cũng không khó, nhưng vấn đề là tấm bia đá này quá lớn, người làm sao mà mang về được?

Tôn Tư Mạc ở bên cạnh mở miệng nói:

- Ta cũng nói trước, ta không thể làm khổ lực cho người được, tiểu huynh đệ này cũng vậy... Nếu người tự mình mang về thì ta sẽ giúp người nạy tấm bia đá này lên.

Đỗ Như Hối sáng ngời hai con mắt:

- Không thành vấn đề.

- Vậy người trước hết ở thanh lý đá vụn đi.

Tôn Tư Mạc nói xong kéo Trịnh Ngôn Khánh qua bên cạnh, Đỗ Như Hối không nhiều lời lập tức vứt bỏ dù trúc ở bên cạnh, ngồi xổm xuống mà xử lý đồng đá vụn, hấn mặc một chiếc áo màu xanh đen, bần đĩnh đầy lên, nhìn bộ dạng vô cùng chật vật.

- Người này thật là...

- Tôn tiên sinh, ông cùng với Đỗ đại ca rất quen thuộc nhau sao?

Tôn Tư Mạc lắc đầu:

- Ta cùng với hấn gặp nhau ở Hành Sơn, lúc đó hấn đang vây quanh một tấm bia mà đào, nếu như không phải tấm bia đó quá lớn, ta đoán chừng hấn đã đưa lên lưng mà vác xuống núi.

Về sau chúng ta tình cờ gặp Trương tam lang tiện đường tới.

Ngôn Khánh nói:

- Đỗ đại ca xem bộ dạng thì đúng là rất thích mẫu chữ này.

- Đâu chỉ là yêu thích, phải nói là si mê....

Ta thấy hấn so với Âu Dương Tuấn cùng với Trí Vĩnh còn si mê hơn vài phần, chỉ là niên kỷ của hấn còn nhỏ, mê muội như vậy chỉ sợ ảnh hưởng đến ý chí.

Ngôn Khánh biết rõ ý trong lời nói của Tôn Tư Mạc nhưng không nghị luận.

Lúc này Đỗ Như Hối đã lớn tiếng gọi nói là đã thanh lý những đá vụn xong rồi, Tôn Tư Mạc lớn tiếng sau đó đem chiếc dù giao cho Trịnh Ngôn Khánh rồi bước lên phía trước, vén vạt áo lên, một tay kéo tấm bia đá, hai chân trườn xuống dùng sức cánh tay, chỉ thấy bùn cát vẩy ra, tấm bia đá cứ như thế mà được kéo ra.

Trịnh Ngôn Khánh không để ý tới tấm bia đá kia mà kinh ngạc nhìn Tôn Tư Mạc.

Đây là Dược vương trong truyền thuyết sao? Nhìn dáng vẻ yếu ớt không hề cường tráng không ngờ lại có thần lực như thế.

Mà Đỗ Như Hối thì lộ vẻ mừng rỡ bỏ nhào qua, dùng tay khề xoa bỏ lớp bùn cát trên tấm bia đá, cũng không để ý mưa đang rơi lất phất mà hí hửng, cẩn thận phân biệt. Một lát sau, đột nhiên Đỗ Như Hối hét lên một tiếng mừng rỡ, khoa chân múa tay vui sướng.

- Tam Lâm Ích Ung bia, quả nhiên là Tam Lâm Ích Ung bia.

Tấm bia đá này vô cùng lớn, ước chừng hơn ba thước, rộng hơn một thước.

Trịnh Ngõn Khánh ước chừng tấm bia đá này ít nhất cũng phải nặng một nghìn cân, nghĩ tới đây hắn vô cùng khiếp sợ thần lực của Tôn Tư Mạc. Ngõn Khánh trong lòng lưu luyến, đây chính là tuyệt thế cao thủ trong truyền thuyết sao, đúng là thần lực thế gian hiếm thấy.

Mà Tôn Tư Mạc cũng hơi giật mình.

Không thể nào, tên này không thể nào may mắn như vậy chứ, tùy tiện ngã một phát lại có thể có được một khối Tam Lâm Ích Ung bia.

Tam Lâm Ích Ung bia(bia có ba mươi dòng, mỗi dòng 55 chữ, lưng bia bốn mươi bốn dòng, ghi lại Tấn Vũ đế Tư Mã Viêm cùng với Tấn Huệ đế Tư Mã Trung trước sau hội kiến trường thái học để lại dấu vết, tổng cộng hơn 1500 chữ)

Trịnh Ngõn Khánh đối với tấm bia đá này cũng hơi ấn tượng.

Vì tấm bia đá này sau này được Lạc Dương kim thôn trấn khai quật, được sưu tầm ở trong viện bảo tàng Lạc Dương.

Ngõn Khánh kiếp trước ở giữa hai thành phố, đã từng học tập trao đổi nên thấy tấm bia đá này.

Hắn tuyệt đối không ngờ một lần ngẫu nhiên đi đạp thanh du ngoạn lại có thể nhìn thấy tấm ung bia này sớm 1400 năm.

- Thật sự là Tam Lâm Ích Ung bia?

- Đúng thế, đúng thế, ta đã thấy thác văn của nó, tuyệt đối là không sai.

Tuy tấm bia này bị bao phủ bởi bùn nước, nhưng những nơi lộ ra chữ viết rất rõ ràng.

Tôn Tư Mạc cười khỏ nói:

- Như Hối, ngươi không phải là muốn đem nó đi sao?

Đỗ Như Hối ghé vào tấm bia đá, tròng mắt nói:

- Tại sao không thể, đây là do ta phát hiện, nó là của ta đó.

- Nhưng đồ vật này, ít nhất cũng phải hơn hai nghìn cân, ngươi làm sao mang đi được?

- A, cái này sao?

Đỗ Như Hối đảo con mắt rồi nói:

- Rất đơn giản, dù sao cũng có tên đại hò kia ở đây, để cho hắn nghĩ biện pháp chở về giúp ta là được.

Tôn Tư Mạc lắc đầu liên tục:

- Trương tam lang chưa chắc đã đồng ý.

- Ta mặc kệ, ta mặc kệ.

Đỗ Như Hối giống như một đứa trẻ con:

- Dù sao ta cũng phải mang nó về.

Hơn nữa thứ này đã khai quật rồi, nếu như không bảo vệ thích đáng thì sẽ bị hư hại, ta mang nó về nhà, bảo vệ chẳng phải là một chuyện tốt, như vậy đi chúng ta tìm tên đại hò kia thương lượng một chút.

- Ngươi đó quả thật sắp điên rồi.

Tôn Tư Mạc cũng không tránh được, quay đầu nhìn Trịnh Ngõn Khánh nói:

- Ngõn Khánh, chúng ta trở về tìm người, để tên điên này ở lại đây là được.

Trịnh Ngõn Khánh không có ý kiến liền gật đầu đáp ứng.

Có lẽ thật sự mình nghĩ sai rồi.

Đỗ Như Hối trước mắt không có nửa phần phong thái mà Trịnh Ngõn Khánh tưởng tượng, thậm chí cho người khác cảm giác hắn thật phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Sóc Đường Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Từ Thế Tích

Trở lại nơi cắm trại, Trịnh Thế An và Trương Trọng Kiên vẫn chưa về, Trịnh Ngôn Khánh tìm mấy chục người và một cái xe ngựa, đứng thấy tuổi của hần nhỏ, có mặt mũi của Trịnh Thế An, người của Trịnh gia đối với hần cái gì cũng nghe theo. Mà Trương Trọng Kiên bên kia cũng đơn giản, Tôn Tư Mạc phân phó xong, Trương gia không ai dám tuân theo, có khi thanh danh biểu thị cho địa vị, thanh danh của Tôn Tư Mạc làm cho người ta không dám khinh thường.

Ngôn Khánh thay đổi quần áo chạy tới xe của Tôn Tư Mạc.

Đối với lời dẫn đạo thuật của Tôn Tư Mạc, Trịnh Ngôn Khánh vô cùng cảm thấy hứng thú, mà Tôn Tư Mạc cũng không hề sĩ diện, sau khi để Ngôn Khánh ngồi xuống, tùy tiện lấy trong hành lý ra một cuốn thẻ tre và một trường lụa sau đó trải lên xe.

Mười năm trước, ta ở núi Thái Bạch tình cờ tìm thấy một cái hang động, ở bên trong có rất nhiều đồ dùng và dẫn đạo dưỡng sinh.

Cái vải lụa này chính là bản dập dẫn đạo, có tất cả 108 động tác, bây giờ truyền thụ cho ngươi.

Nghe chuyện này có vẻ vô cùng huyền ảo.

Trịnh Ngôn Khánh cúi đầu nhìn mà âm thầm khẽ gật đầu.

Đối với thuật dưỡng sinh của cô nhân hần cũng đã từng nghe nói qua.

Đời sau khi mọi người từng khai quật văn vật tại Mã vương, lúc ấy có một nhà xuất bản xuất bản ra một bản đồ như vậy, Trịnh Ngôn Khánh từng mua một bản, chỉ là do nguyên nhân công tác mà hần không có thời gian cẩn thận xem xét, đừng nói là luyện tập bất cứ thứ gì trong sách.

Hôm nay nghe Dược vương nói, Ngôn Khánh mới biết rằng cái dẫn đạo thuật này không phải là giả.

Thành tiên, Trịnh Ngôn Khánh không suy nghĩ điều đó, nhưng căn cứ vào lời nói của Tôn Tư Mạc thì dẫn đạo thuật này có thể cường kiện gân cốt, nuôi dưỡng chân lực, che dấu khí huyết bất lực, nhìn như người bình thường. Nếu như luyện đến mức hóa hầu, hai cánh tay có thể có sức nghìn cân, thân nhẹ như chim, tai thính mắt tinh, tóm lại đây là một công pháp khó lường.

Tôn Tư Mạc yêu thích kỳ hoàng chi thuật cho nên coi đây là Thần nông bách thảo kinh.

Tuy hần ngoài miệng tuy nói không hiểu thuật chém giết, nhưng đi khắp nơi vài năm, dĩ nhiên cũng biết vài thuật phòng thân.

- Kỳ thật, cái này chỉ là thuật phòng thân, đem đưa giỡn cùng dẫn đạo thuật dung hợp chung một chỗ, chỉ là trò xiếc nhỏ mà thôi, ngươi nếu như muốn học thì dạy cho ngươi cũng không có vấn đề gì.

- Ta muốn học.

Trịnh Ngôn Khánh liên tục gật đầu, nhưng sau đó lại xoay chuyển lời nói:

- Tôn tiên sinh, không phải ngài muốn nhập xuyên sao?

- Ta muốn nhập xuyên nhưng cũng không cần phải vội, dù sao thuật phòng thân này cũng không khó, ta ở Lạc Dương mấy ngày sau đó lại nhập xuyên.

Trịnh Ngôn Khánh nhăn mày lại trong lòng hơi nghi hoặc.

- Tôn tiên sinh, ngài nhập xuyên làm gì?

- Ta nhập xuyên...

Tôn Tư Mạc cười cười khẽ nói:

- Hồng trần quá hỗn loạn, không thích hợp cho tu đạo nên chuẩn bị nhập xuyên, đi qua Nga Mi mà cầu đạo thôi.

- Cầu đạo?

Trịnh Ngôn Khánh nghi hoặc nhìn Tôn Tư Mạc lộ vẻ khó tin. Vì trong mắt của Tôn Tư Mạc hẳn đọc được vẻ khổ tâm. Nghĩ tới đây Ngôn Khánh cũng biết rằng không nên truy hỏi tiếp.

Lúc này bên ngoài xe truyền tới một hồi âm thanh, Như Hối đã mang tấm bia đá bảo bối kia quay về.

Tôn Tư Mạc để cho Ngôn Khánh đem tấm thẻ tra cùng vài lựa cất kỹ, hai người cùng nhau rời khỏi xe.

Đỗ Như Hối mng theo về ngây ngô tươi cười, thậm chí không chịu rời chiếc xe chở bia đá. Về sau vẫn là Tôn Tư Mạc cưỡng ép lời hắn đi thay y phục.

Ngôn Khánh ở bên cạnh nhìn trong lòng cảm thấy buồn cười.

Tuy nói thêm một tảng đá là phiền toái, nhưng nhìn vẻ của Đỗ Như Hối đã lưu lại một chuyện về mình, cũng là chuyện tốt.

Hắn đan chuẩn bị quay lại xe của mình thì Trịnh Vi Thiện đã trở về.

- Ngôn Khánh, Trịnh quán gia muốn cậu vào thành một lúc, đến Dương quán rượu tìm ông ấy.

- Vâng.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình.

- Gia gia không phải nói là cần nghỉ ngơi nửa ngày sao, tại sao lại muốn mình tới Dương quán rượu.

- Ha ha, nhất định là vị đại hào kia tại Dương quán rượu mời khách, Trịnh quán gia khôn từ chối được phải đáp ứng, lão quán gia còn nói, nếu thuật tiện thì mời Tôn tiên sinh tới dự tiệc. À ta thấy hay là cậu đi mời Tôn tiên sinh đi.

Trịnh Vi Thiện cũng biết, với địa vị của mình, Tôn Tư Mạc chưa chắc đã nể mặt.

Đừng nói là hắn, cho dù là Trịnh Thế An tự mình mời cũng khó có thể mời được Tôn Tư Mạc, đừng nhìn Tôn Tư Mạc là bạch nhân, thanh danh của hắn rất hiển hách, địa vị ngay cả hoàng đế cũng có thể cự tuyệt, há có thể là người mà Trịnh Thế An muốn mời là mời được sao/ Ngược lại Trịnh Ngôn Khánh, nói không chừng lại mời được Tôn Tư Mạc.

Trịnh Ngôn Khánh gật gật đầu, hắn nhìn ngày giờ cũng biết là thời gian cũng đã hơi muộn rồi.

Vì vậy hắn chạy đi tìm Tôn Tư Mạc nói một lần, Tôn Tư Mạc lập tức thoải mái đáp ứng.

- Ta cũng đi.

Đỗ Như Hối đã thay một tấm áo bào màu trắng nghe thấy vậy cũng muốn tham gia náo nhiệt.

Tôn Tư Mạc cười nói:

- Người không sợ bảo bối kia của người sẽ bị người ta đánh cắp hay sao?

- Ha ha, Tam Lâm Ích Ung bia này trong mắt của ta là bảo vật nhưng trong mắt người khác chỉ sợ không đáng là gì, hơn nữa đặt trong doanh địa này, nếu như bị lấy cắp ta đi tìm Trương tam lang đòi còn sợ nó chạy mất hay sao?

Tôn Tư Mạc lắc đầu liên tục.

Thị trấn Yên sư cũng không lớn.

Nhưng đây là biên giới với Lạc Dương, mà mấy năm nay triều đình đối với Lạc Dương vô cùng chú ý, thậm chí còn có ý định dời đô.

Khai Hoàng về sau, quan trung nhiều lần bị thiên tai.

Tùy Văn đế khai hoàng mười năm, ba lần suất lĩnh văn võ bá quan thực tại tại Lạc dương, cũng khiến cho địa vị của Lạc Dương ngày càng trở nên tăng vọt, Yên Sư là đường đi từ Quan Đông tới Lạc Dương khách vắng lại không dứt cho nên càng trở nên phồn hoa.

Dương tửu quán là tửu quán tốt nhất ở Yên Sư.

Nhưng so với Huỳnh Dương thì khác, Dương tửu quán là tửu quán dành cho tất cả mọi người.

Chỉ cần có tiền là có thể dùng mỹ thực ở trong tửu lâu, nghe ca múa, nếu cảm thấy thú vị có thể tìm mấy nữ nhân làm bạn, dù sao chuyện này cũng không tính là gì.

Trịnh Ngôn Khánh bọn họ lúc tới Dương tửu quán, quán rượu bên ngoài đã ngựa xe như nước.

Ngoài cửa gã sai vặt bước lên trước hỏi han tình huống, sau đó lập tức dẫn bọn Trịnh Ngôn Khánh vào bên trong.

Cái gọi là quán rượu kỳ thật chính là một chỗ ở lớn.

Tiền viện có một lương đình, hai bên là đài lâu, phần lớn để chiêu đãi khách nhân bình thường.

Xuyên qua phòng chính là tới hậu viện, như một tòa lâm viện, nước chảy quanh hòn non bộ, khúc khuỷu, hai bên còn có đèn lồng, chiếu toàn bộ ánh sáng ra.

Cách sắp xếp ánh sáng này cũng giống như đời sau.

Nghe nói hòn giả sơn cũng bị chạm rỗng, có đầu ở trong đó, đem lửa vào trong đó mà đốt, cứ một canh giờ lại có người mang tới bỏ sung.

Trịnh Ngôn Khánh âm thầm sợ hãi và thán phục, ông chủ Dương tửu quán này thật là sáng tạo.

Hậu viện có hơn mười cái phòng, chuyên dùng để cho hào khách sử dụng, đám người Trịnh Thế An đã tới, ở bên ngoài phòng chờ đợi, Ngôn Khánh cũng biết, Trịnh Thế An không phải chờ mình mà là chờ Tôn Tư Mạc.

Bên cạnh Trịnh Thế An còn có một già một trẻ.

Lão già tuổi bốn mươi, vô cùng cường tráng, tướng mạo đường đường.

- Tôn tiên sinh, vị này là một hảo hữu của đại công nhà ta, gọi là Từ Cái.

Trịnh Thế An trước tiên hành lễ, sau đó giới thiệu cho cả hai, Tôn Tư Mạc khẽ gật đầu cười không nói gì.

Cái này gọi là dè dặt.

Đứng nhìn Tôn Tư Mạc đối với Trịnh Ngôn Khánh ôn hòa, đây chẳng qua là đối với Ngôn Khánh mà thôi, ngay cả Trịnh Thế An chưa chắc hẳn đã dùng nhan sắc như vậy chứ đừng nói là một thương gia giàu có. Tùy Văn đế mặc dù cô vũ thương nhân nhưng địa vị thương nhân không cao như trước, Tôn Tư Mạc hôm nay tới dự tiệc nói toạc ra vẫn là nể mặt Trịnh Ngôn Khánh nếu không hẳn chắc chắn sẽ không tới, ở cùng bàn với quân gia và thương nhân, đúng là đã giảm thân phận.

- Nghe đại danh của Tôn tiên sinh hôm nay mới thấy, thật sự là vinh hạnh.

Từ Cái tiến lên hành lễ, không lộ ra vẻ gì khác lạ.

Sau lưng Từ Cái còn có một thiếu niên mười tuổi, lông mày xanh đẹp, vô cùng điềm đạm nho nhã.

-- Đây là khuyển tử Thế Tích... Thế Tích còn không mau bái kiến Tôn Tiên sinh.

- Tôn Tiên Sinh, Từ Thế Tích bái kiến.

Trịnh Ngôn Khánh ở sau lưng Tôn Tư Mạc, ở cùng một chỗ với Đỗ Như Hối, ngay từ đầu hẳn không lưu ý tới thanh niên kia nhưng nghe Từ Cái giới thiệu thì hẳn khẽ giật mình, trong lòng hít một hơi thật sâu, ánh mắt ngưng tụ.

Thiếu niên này chính là Từ Thế Tích sao?

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Vịnh Ngỗng

Cái tên Từ Thế Tích này có vẻ lạ lẫm, nhưng nếu như nhắc tới Lý Tích hoặc Từ Mậu Công thì là đại danh rồi, Tùy Đường diễn nghĩa, Từ Mậu công là một đạo sĩ, giả thần giả quỷ, túc trí đa mưu, là một trong ngũ cương trại quân sư.

Mà chân thật lịch sử, Từ Thế Tích ở thời kỳ sơ đường là một nhà quân sự vô cùng nổi tiếng, cùng với nhân vật Lý Tịnh đại danh鼎鼎 lập chiến công

hiển hành. Từ Thế Tích là người vô cùng được Lý Uyên yêu thích, sau khi nhập đường được đổi tên thành Lý Thế Tích, về sau bởi vì cảm kị mà đổi thành Lý Tích, đứng vào hàng tam công.

Khó trách lúc Trịnh Thế An nhắc tới tên Từ Cái, Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy hơi quen tai.

Đúng thế, đúng thế.

Từ Cái này, không phải là cha của Từ Thế Tích hay sao?

- Ngôn Khánh, Ngôn Khánh.

Đỗ Như Hối khẽ đẩy Trịnh Ngôn Khánh một cái, Ngôn Khánh liền tỉnh ngộ lại.

Lúc này Trịnh Thế An cũng giới thiệu hẳn.

- Đây là đứa nhỏ Ngôn Khánh, ngày sau cùng với tiểu công đi học, lúc đó sẽ ở cùng với Từ công một chỗ, mong rằng sẽ được chiếu cố nhiều hơn.

Từ Thế Tích tiến lên một bước, hơi chấp tay.

Mà Trịnh Ngôn Khánh cũng vội vàng hoàn lễ, bái kiến Từ Thế Tích.

- Tiệc rượu đã chuẩn bị tốt chúng ta ngồi vào rồi nói tiếp, Tôn tiên sinh, trước hết mời ngài.

Từ Cái nghiêng người, nhường ra một con đường.

Đỗ Như Hối mặc dù cũng là bạch thân nhưng cũng là dòng dõi nhà quan, Từ Cái dĩ nhiên cũng không hề lười biếng, hai người Trịnh Thế An tức thì ở phía sau, trong chốc lát tạo thành một giai tầng, danh sĩ đi đầu, thứ hai chính là tiểu thương và người hầu. Về phần Ngôn Khánh và Thế Tích rơi xuống đằng sau, sóng vai mà vào.

Từ Thế Tích so với Ngôn Khánh thì hơn bốn tuổi.

Đi bên cạnh hẳn, dựa vào cử chỉ có thể thấy Từ Thế Tích là người tập võ.

Đối với chuyện này Trịnh Ngôn Khánh cũng không cảm thấy kỳ quái. Năm Khai Hoàng, thượng võ hưng thịnh, Từ Thế Tích là người thuộc phú hào, chỉ cần nguyện ý thì tập võ cũng không phải là điều khó, hẳn chỉ nghĩ mãi không rõ, Trịnh Nhân Cơ tại sao phải thu lưu Từ Thế Tích?

Từ Thế Tích cùng Trịnh gia quan hệ, trong sử sách cũng không ghi nhiều.

Trịnh Ngôn Khánh hiếu kỳ nhìn Từ Thế Tích, mà Từ Thế Tích cũng cao thấp dò xét hẳn.

Hai ánh mắt nhìn nhau, hai người khẽ cười cười nhưng không nói chuyện với nhau.

Đi vào trong lầu, mọi người phân biệt ngồi xuống, Tôn Tư Mạc và Đỗ Như Hối được sắp xếp ở vị trí chủ vị, Từ Cái, Trịnh Thế An thì phân biệt ngồi ở hai bên.

- Ngôn Khánh tới ngồi cạnh ta đi.

Tôn Tư Mạc hướng về phía Trịnh Ngôn Khánh mà khoát tay, sau đó nhìn về phía Từ Thế Tích:

- Còn vị huynh đệ này cũng tới ngồi ở đây đi.

Từ Cái kinh ngạc vạn phần, hướng về phía Trịnh Ngôn Khánh mà nhìn thoáng qua.

Nói thật hẳn không quá mức để ý tới Trịnh Ngôn Khánh.

Dù sao Trịnh Ngôn Khánh cũng chỉ là con của Trịnh Thế An, Từ Cái không quá mức để ý.

Nhưng hiện tại thì khác, Tôn Tư Mạc cũng gọi Từ Thế Tích, nhưng rõ ràng là nể mặt Trịnh Ngôn Khánh.

Tiểu hài này có đức độ gì mà để Tôn Tư Mạc đối đãi khác thường vậy?

Trịnh Ngôn Khánh vui vẻ đi về phía trước, ngồi cạnh Tôn Tư Mạc, mà Từ Thế Tích thì do dự một chút sau đó cũng đi qua.

- Hôm nay Từ tiên sinh thiết yến khoản đãi, Tư Mạc vô cùng cảm kích.

Tôn Tư Mạc nói xong liền giơ chén rượu lên.

Từ Cái và Trịnh Thế An cũng cầm ly đứng lên, cung kính uống cạn.

Sau đó, Đỗ Như Hối lại nâng chén, Từ Cái và Trịnh Thế An cũng uống rượu, sau đó Từ Cái, Trịnh Thế An lại mời rượu.

Rượu qua ba tuần, Từ Cái vỗ tay, dưới lầu đi lên một số kịch ca múa.

Trịnh Ngôn Khánh ở bên, hát và múa hân không có hứng thú.

Hắn quay đầu nhìn ra cửa sổ, chỉ thấy phía dưới có mấy con ngỗng trắng, dưới nước mà nghịch thành sóng. Hồ nước trôi nổi mấy cây lục bình, ngọn đèn chiếu rọi càng tăng thêm vài phần diệu thú, tiệc rượu âm ỹ lạ chôn vùi diệu thú này ở bên trong.

- Uy.

Trịnh Ngôn Khánh cảm nhận thấy có người khẽ đẩy hắn, sau khi phục hồi tinh thần, chỉ thấy Từ Cái đã gắp một chén rượu hướng về phía hắn.

Người đẩy hắn là Từ Thế Tích, thấy hắn xuất thần nên nhắc nhở.

- Trịnh thiếu huynh nhìn gì mà nhập thần vậy?

- A.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng thừa nhận:

- Từ bá phụ thứ tội, tiểu tử nhìn đàn ngỗng trắng bên ngoài, trong lúc nhất thời xuất thần, xin tha lỗi.

- Không sao, không sao.

Từ Cái cười nói.

- Chủ nhân của Dương tử lâu này là một nhà sĩ, rất nhiều người lúc uống rượu đều bị cảnh trí bên ngoài hấp dẫn, ngày xưa Vương Hữu Quân thích ngỗng, dung nhập vào chữ viết, xây dựng Ngỗng tri để người ta ca tụng, thiếu huynh hôm nay nhìn ngỗng xuất thần, tương lai nhất định cũng là phong lưu nhà sĩ.... Đại huynh, huynh thật có phú khí.

Wang Hữu Quân là Vương Hi Chi đại danh鼎鼎.

Hắn yêu ngỗng dường ngỗng, đem ngỗng dung nhập vào bên trong thư pháp.

Tương truyền, Hữu Quân vào một sáng sớm cùng Vương Hiến Chi theo một con thuyền nhỏ du lịch, thuyền đến gần Huyền Như Thôn thì thấy có một đàn ngỗng trắng bên bờ hồ bộ dáng đĩnh đạc, vô cùng đáng yêu. Vương Hi Chi lúc đó không khỏi sinh ra lòng ngưỡng mộ, muốn mua ngỗng về nhà, chủ nhân là một đạo sĩ, cho nên mong muốn được viết thay một bộ Hoàng Đình kinh, Vương Hi Chi liền vui vẻ đáp ứng.

Về sau hắn tu kiến ao ngỗng, xây dựng bên cạnh hồ nước mộ ngỗng bia.

Kết quả vừa viết xong chữ đã bị hoàng đế gọi đi, con của Vương hi Chi sau đó nhìn thấy đề bút viết thêm chữ tri.

Vì vậy một bia hai chữ, phụ tử kết hợp đã là một câu chuyện được văn nhân nhà sĩ ca tụng.

Đỗ Như Hối ở bên cạnh cười nói:

- Ngày xưa phụ tử lập bia ngỗng, hôm nay Ngôn Khánh noi theo không phải là một chuyện tốt sao?

- Ta?

Trịnh Ngôn Khánh nghi hoặc nhìn Đỗ Như Hối rồi lắc đầu liên tục:

- Ta sao dám đánh đồng với Hữu Quân tiên sinh.

- Không thử một lần làm sao biết được.

Đỗ Như Hối xoay tròn con mắt cười dịu dàng nhìn Ngôn Khánh.

Tôn Tư Mạc nói:

- Ngôn Khánh hay là thử một lần, nói không chừng sẽ trở thành một chuyện tốt đó.

Tôn Tư Mạc cũng nói:

- Ngôn Khánh, sao không thử một lần, nói không chừng có thể trở thành chuyện tốt đó.

Hắn và Đỗ Như Hối ở bên cạnh nói giỡn Từ Cái đã kinh ngạc vạn phần, Đỗ Như Hối nói những lời kia hắn có thể cho là chê cười nhưng mà Tôn Tư Mạc... Tôn Tư Mạc thì không có khả năng, Tôn Tư Mạc không phải là người thích nói hươu nói vượn. Nghe giọng điệu của ông thì có vẻ đem Ngôn Khánh cùng Vương Hi Chi so sánh với nhau. Từ Cái hít sâu một hơi, tiểu hài này có bản lĩnh gì mà để cho thánh đồng khen ngợi như vậy.

Không chỉ Từ Cái giật mình mà Từ Thế Tích cũng vô cùng hiếu kỳ.

Hắn cũng là người vô cùng thông minh, bình thường dĩ nhiên tự phụ nếu không thì làm sao có thể lọt vào pháp nhãn của Trịnh Nhân Cơ.

Nhưng tiểu oa nhi trước mặt mình kia có thể sao?

Trịnh Thế An thì ở bên cạnh mỉm kia.

- Cái này... để ta thử xem.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không khỏi có ý muốn làm.

Bị Tôn Tư Mạc và Đỗ Như Hối làm như vậy hắn liền quyết định.

Từ thời Ngụy Tấn đến nay, văn chương có phần thịnh hành, trong tủ lâu, đầu chuẩn bị sẵn giấy và bút mực, cung cấp cho khách uống rượu có hứng.

Ngôn Khánh đã quyết định bộc lộ tài năng, ca múa lập tức được dừng lại.

Các ca cơ vội vàng ngừng lại, đứng ở một bên hiếu kỳ nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Thế nhưng viết chữ gì cho tốt đây.

Trịnh Ngôn Khánh nhìn đám ngỗng trắng đùa nghịch trong hồ nước ngoài cửa sổ, trong lòng liền do dự, hắn im lặng trầm tư rồi tạm ngừng hô hấp.

Tôn Tư Mạc vén tay áo lên, ở bên cạnh nhìn, cũng không thúc giục.

Lúc này đàn ngỗng trong hồ nước đột nhiên nghiêng cổ hát, Ngôn Khánh trong lòng khẽ động, một bài thơ dường lập tức hiện ra trong đầu hắn.

Xin tiên sinh chớ trách, đây cũng là do ta bất đắc dĩ.

Trịnh Ngôn Khánh nhắc bút lên, đi tới bên tường.

Rồi sau đó nhắm mắt trầm ngâm một lát, dưới vách tường trắng như tuyết bắt đầu múa bút.

- Ngỗng ngỗng ngỗng...

Từ Cái nhẹ giọng đọc.

Ba chữ ngỗng vừa viết ra lông mày nhăn lại quay đầu nhìn Đỗ Như Hối và Tôn Tư Mạc, hai người cũng cau mày.

Đây là gì vậy?

Chẳng lẽ tiểu hài định ghi trên vách tường một loạt chữ ngỗng sao?

Thế nhưng, tiểu tử này viết chữ rất tốt, rất có khí khái, chỉ là tại sao ta chưa từng nhìn thấy kiểu chữ này.

Từ Cái đang xuất thần, đột nhiên Đỗ Như Hối vui mừng kêu lên: Hay!

Ngẩng đầu nhìn lại thì đã thấy phía dưới ba chữ ngỗng đã có một câu tuyệt cú:

- Khúc hạc hướng thiên ca

Trịnh Ngôn Khánh lúc này đã tiến nhập trạng thái.

Bạch mao phù lục thủy, hồng chương bát thanh ba. . . . .

- Hào thi hào tự.

Ngôn Khánh sau khi viết xong, Đỗ Như Hối nhìn không được trầm trồ khen ngợi, Tôn Tư Mạc thì lông mày lúc này cũng đã giãn ra lộ vẻ mỉm cười mà nhẹ nhàng gật đầu,

- Nga, nga, nga, khúc hạc hướng thiên ca. Bạch mao phù lục thủy, hồng chương bát thanh ba!

Từ Cái lớn tiếng đọc, về sau không kìm được mà trầm trồ khen ngợi.

Trịnh Ngôn Khánh lúc này mặt đỏ bừng.

Chỉ là không do cảm giác say mà là do xấu hổ... đã lấy kiểu chữ của Nhan Chân Khanh thì cũng thôi nay lại lấy đi bài thơ vịnh ngỗng của Lạc Tân Vương, không biết Lạc Tân Vương đã sinh ra chưa nếu không chắc đánh chết hắn.

Đám ca cơ vũ cơ ở bên cạnh chỉ trở thơ.

- Có ai không, mau sao một bản, bản thứ nhất là của ta không ai có thể đoạt lấy.

Đỗ Như Hối khoa chân múa tay vui sướng kêu lên.

Đám ca múa kịch múa chạy tới, cẩn thận sao bản thơ lại.

Mà Tôn Tư Mạc thì vuốt râu mỉm cười.

- Ngôn Khánh làm bài thơ này về sau không có ai dám tới đây vịnh ngỗng nữa.

Trịnh Thế An lúc này như rơi vào trong mộng rồi.

Hắn biết rõ tôn nhi nhà mình là một người văn hay chữ tốt.

Nhưng không ngờ rằng Ngôn Khánh có thể làm thơ, tiểu tử này từ khi nào học được bản lĩnh này, chẳng lẽ hắn thực sự là thiên tài?

Từ Thế Tích nhin không được mà hỏi:

- Ngôn Khánh, kiểu viết chữ này là của ai vậy?

Không đợi Ngôn Khánh trả lời, Đỗ Như Hối đã nói trước:

- Tiểu huynh đệ, mấy chữ này là do hắn dựa vào di bìa của Vương Hữu Quân dung hợp với kiếm ý mà sáng tạo ra đó.

- A..

Từ Thế Tích thiên phú hơn người nghe những lời này không kìm được mà kinh hô một tiếng.

Về phần Từ Cái thì tròn mắt há hốc mồm.

Sáng tạo ra kiểu chữ, tiểu gia hóa này thật là quá yêu nghiệt.

Tôn Tư Mạc trầm giọng hỏi:

- Ngôn Khánh đã nghĩ ra tên bài thơ này chưa?

- Vịnh ngỗng.

Trịnh Ngôn Khánh trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Sốán Đường Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Nổi danh

Giao tình giữa Từ gia và Trịnh gia cần phải nói tới phụ thân của Trịnh Đại Sĩ là Trịnh Vĩ, năm đó Trịnh Vĩ cùng với tổ phụ của Từ Cái kề vai chiến đấu với nhau, lúc đó Từ gia vẫn chưa có danh tiếng, bởi vì có quan hệ với Trịnh gia mà Từ gia bắt đầu nổi lên.

Đến đời Từ Cái, Từ gia ở Lạc hà đã trở thành thương gia giàu có.

Nhưng thời gian qua đi, cảnh vật thay đổi, triều đình đối với sông Lạc ngày càng chú ý, một số việc buồn bán phải tạm thời đình chỉ.

Dù sao với tư cách là thế gia vọng tộc ở Quan Đông, Trịnh gia lũng đoạn quân sự không thể không cân nhắc.

Vì phạm lệnh cấm mọi chuyện không có cách nào tiếp tục, Từ Cái cũng đành rút khỏi sông Lạc, trở về quê, Trịnh Đại Sĩ cùng với Trịnh Nhân Cơ đối với điều này cũng đồng ý, chỉ là Từ Cái đưa ra một thỉnh cầu, để Từ Thế Tích làm môn hạ tại Trịnh gia, tương lai cũng có đường tiến thân. Dù sao Từ gia giàu có và đông đúc, nhưng địa vị xã hội không cao, muốn tiến lên thì chỉ có con đường này.

Đó là nguyên nhân Trịnh Nhân Cơ để cho Trịnh Đại Sĩ mang Từ Thế Tích đến Lạc Dương.

Trở lại nơi cắm trại, Trịnh Thế An tựa hồ không hào hứng lắm.

Ngôn Khánh cảm thấy kỳ quái liền cất tiếng hỏi:

- Gia gia tại sao gia gia cảm thấy không hào hứng lắm?

Trịnh Thế An thờ dãi một hơi:

- Ngôn Khánh con không nhìn thấy một chút mảnh khoe trong này sao?

- Mảnh khoe?

- Lần này đại công để ta mang Thế Tích cùng đi tới Lạc Dương, đối với con mà nói là một chuyện không tốt.

Trịnh Ngôn Khánh ngồi trên xe không tự giác được mà chấp tay trước ngực như lão tăng nhập định từ chối cho ý kiến.

Nói thật đây là Trịnh Thế An tự lòng thỏa mãn, năm đó hắn vì cứu hộ Trịnh Đại Sĩ mà bị thương ở hạ thể, không thể sinh con được, có lẽ ông trời đối với hắn không tệ, cho hắn một đứa con nuôi, Ngôn Khánh thông minh lại hiểu chuyện, cũng biết hiếu thuận, nếu có gì không hài lòng thì do là hắn quá trầm ổn.

Trầm ổn là một chuyện tốt, nhưng đặt lên trên người một hài đồng thì luôn làm cho người ta cảm thấy bớt phần chán.

Thấy Trịnh Ngôn Khánh không mở miệng, Trịnh Thế An cũng chỉ có thể cười khổ mà không nói thêm gì nữa, dù sao đây cũng chỉ là suy đoán của ông mà thôi, không có chứng cứ để nói ra. Trịnh Thế An cũng không muốn cho Ngôn Khánh gặp quá nhiều áp lực.

Kỳ thật Ngôn Khánh đã hiểu.

Trịnh Đại Sĩ hướng vào hắn, không có nghĩa là Trịnh Nhân Cơ hướng vào.

Có trời mới biết, Trịnh Nhân Cơ lại để Từ Thế Tích đến Lạc Dương. Sau này, Ngôn Khánh sẽ đi tới nơi nào.

Đối với hướng đi của mình, Ngôn Khánh cũng phải để ý.

Tuổi của hắn còn rất nhỏ, chỉ cần Trịnh Đại Sĩ còn sống, Trịnh Thế An cũng không bị thất sủng, Trịnh Thế An không bị thất sủng thì hắn không có vấn đề.

Nhưng một khi Trịnh Đại Sĩ chết đi thì khác.

Trịnh Nhân Cơ đối với Trịnh Thế An không có quá nhiều cảm tình, không tín nhiệm như Trịnh Đại Sĩ, Trịnh Nhân Cơ ra ngoài đã nhiều, bên cạnh dĩ nhiên cũng sẽ có người thân tín, Trịnh Đại Sĩ phái Trịnh Thế An đi qua tuy xuất phát từ hảo ý nhưng chưa chắc Trịnh Nhân Cơ đã tiếp nhận, Trịnh Thế An không giống như ở An Viễn đường, có quyền trọng như ở đó.

Cái này mới là điều mấu chốt.

Trịnh Đại Sĩ năm nay đã 60 tuổi, độ tuổi này cũng đã già rồi.

Có trời mới biết hắn sẽ sống được tới bao lâu, nếu Trịnh Đại Sĩ chết rồi thì ngày tốt của Trịnh Thế An chỉ sợ cũng sắp chấm dứt.

Cho nên lần này đi Lạc Dương, thái độ của Trịnh Thế An sẽ quyết định địa vị ngày sau ở An Viễn đường.

Thế nhưng làm sao có thể thuyết phục Trịnh Thế An đây?

Ngôn Khánh đối với Trịnh Thế An rất hiểu rõ, đây là một lão già bướng bỉnh.

Một đêm này Trịnh Ngôn Khánh đang suy nghĩ co tương lai.

Mà Dương tử lâu cũng thực sự là nằm trong tay một đại phái.

Ông chủ đứng đằng sau của Dương tử lâu chính là cha của Trương Trọng Kiên, Trương Quý Linh, chỉ là Trương Trọng Kiên cũng không nhúng tay vào chuyện của tử lâu, trên thực tế sản nghiệp tòa tử lâu này thuộc về Trương gia Ngô huyện, cũng là lý do khiến Trương Quý Linh trở lại Trương gia.

Trên danh nghĩa quản lý Dương tử lâu là một tộc nhân của Trương thị.

Nhưng chính thức khống chế lại là Trương Tông, là huynh trưởng của Trương Quý Linh.

Ngô Huyện Trương Thị, lúc Dương Quảng đóng quân ở Giang Đô, ngang nhiên xông qua.

Lúc Dương Quảng và Dương Dừng đấu tranh với nhau, Dương Quảng tổn hao không ít vàng bạc mua chuộc hiền quý ở trong triều, Trương gia đảm nhiệm nhân vật cung cấp dĩ nhiên là đáp ứng, Dương Quảng sau khi thành công tuy rằng ngoài mặt không khen thưởng Trương gia nhưng vẫn âm thầm sắp xếp cho Trương gia không ít chức quan.

Trương Tông cũng vậy, lặng yên tới Yến Sư tiếp nhận Dương tử lâu.

Đêm đó, bởi vì trong nhà hán có lẽ khoản đãi Trương Trọng Kiên nên không biết chuyện phát sinh ở Dương tử lâu, nhưng sáng ngày hôm sau đã nhận được tin tức, trong tử lâu hôm qua xuất hiện một vị thần đồn, dùng một kiểu viết chữ chưa từng xuất hiện viết một bài thi từ. Lúc hán đến Dương tử lâu, chen vào đám người, chỉ thấy trên tường đã khắc câu tuyệt cú, khí khái nghiêm nghị.

Đám văn nhân nhà sĩ tranh nhau tới vách tường bình phẩm.

Hoặc là tán thưởng văn tự, bình luận thi từ, có người gấp gấp không chờ được liền sao một bản, đem về nhà mà ngắm.

- Đêm qua ai uống ở trong lầu rượu này?

Trương Tông cũng là người biết nhìn hàng, liếc thấy đã biết kiểu viết chữ kia không phải là của người bình thường.

Chường quỳ cất tiếng đáp:

- Đêm qua mời rượu ở đây là hồ nhân Từ Cái, mở tiệc chiêu đãi, nhưng rốt cuộc là chiêu đãi ai cũng không rõ lắm.

- Từ Cái?

Thân là chủ bộ Yến Sư, dĩ nhiên Trương Tông biết lai lịch của Từ Cái.

Trương Tông nhăn mày lại rồi hỏi:

- Tối hôm qua ai phục vụ ở đây?>

- Hình như là tổ ca múa Thanh Tú nữ.

Trương Tông nói:

Lập tức nói Thanh tú nữ tới đây.

Chường quỳ không dám nói nhiều lập tức tìm những ca cơ vũ cơ hôm qua tới.

Đám thanh tú nữ kia nói, Từ Cái không giống như một mình mời khách, còn có một lão già mập trắng.

Chủ khách có hai vị, khí độ bát phàm.

Một người giống như dòng dõi quan lại, một người khác tựa hồ họ Tôn.

Tiểu hài tử kia gọi lão già mập trắng kia là cha, hơn nữa bọn họ nghe nói, kiểu chữ trên vách tường chính là do thi đồng sáng tạo ra.

- Vậy bọn họ có nói đây là kiểu chữ gì không?

- Hình như vị Tôn tiên sinh có hỏi một câu, sau đó tiểu hài đồng trả lời là Vịnh Ngổng thể.

- Vịnh Ngổng thể?

Thanh tú nữ cố gắng nhớ lại.

- Tôn tiên sinh lúc đó còn khen, Vịnh Ngổng thể, vịnh ngổng, rất chuẩn xác, rất chuẩn xác.

Tôn tiên sinh...

Chẳng lẽ là Tôn Tư Mạc sao?

Đêm qua đường đệ tới có nói là có đồng hành cùng với Tôn Tư Mạc, chỉ là tính tình của Tôn Tư Mạc đậm bạc, Trương Tông lúc đó có tâm tiếp nhưng về sau vẫn nhìn được. Tam Lang nói, Tôn Tư Mạc cùng với một người con cháu của Đỗ Công bộ ở cùng một chỗ, vậy chẳng lẽ người làm bài vịnh ngỗng kia là người của Trịnh gia?

- Người đã phái người tìm Từ Cái hỏi chưa?

- Đã phái người đi.

Chương quây vội vàng trả lời.

- Đêm qua Từ Cái lúc đi ra thì đã là đêm khuya, chúng ta đi suốt đêm quây rầy, hừng đông thì người trong phủ của hắn đã nói, Từ Cái trời sáng đã đi rồi.

- Đi rồi sao?

- Nghe nói Từ Cái chuẩn bị chấm dứt việc buôn bán, về quê dưỡng lão, người nhà lão mười mấy ngày trước đã rời Yên Sư, sáng sớm hôm nay Từ Cái đã đi... Theo người nhà của hắn nói thì chỗ ở của hắn đã bán cho một thương nhân ở Lạc Dương, thủ tục cũng đã làm xong.

Từ Cái chấm dứt sản nghiệp ở Yên Sư, thân là chủ bộ Yên Sư Trương Tông cũng không phải không biết.

Chỉ là trong mắt của hắn, Từ Cái chẳng qua là một thương nhân mà thôi cũng không quá mức để chú ý, hơn nữa về quê dưỡng lão cũng là hợp tình hợp lý, đối với một thương nhân sắp rời đi, Trương Tông cũng không tốn quá nhiều tinh lực vào đó.

Nhưng lúc này nghe chương quây nhắc tới hắn đột nhiên nhớ ra chuyện này.

Trương Tông liền hiếu kỳ, vội vàng sai người lấy giấy và bút mực viết một phong thư.

Hắn đang muốn cho người đuổi theo Trương Trọng Kiên hỏi thăm việc này thì đúng lúc này có người thông báo, huyện lệnh Yên Sư đã tới.

Trương Tông nghe thấy thì sợ hãi.

Đừng nhìn hắn là Trương thị tộc nhân, có Dương Quảng làm chỗ dựa, thế nhưng đối với vị huyện lệnh này không dám lãnh đạm nửa phần.

Yên sư huyện lệnh họ Bùi, thuộc Bùi thị ở Hà Đông

Trương gia cũng là danh môn vọng tộc nhưng so với Hà Đông Bùi thị thì hiển nhiên còn kém một cấp, mà Hà Đông Bùi thị, là một trong bốn tộc lớn nhất, cùng với môn phiệt Quan Đông có quan hệ, vượt xa so với Trương thị ở Giang Nam.

Trương Tông lập tức phân phó người ra nghênh đón, rồi sau đó tiện tay giao thư cho chương quây, nói hắn phái người đuổi theo Trương Trọng Kiên.

Chương quây bề bộn quên mất chuyện này, chờ hắn phái người đuổi tới cũng tới giữa trưa, mà lúc này đoàn xe của Trương Trọng Kiên đã sớm đi xa, muốn đuổi kịp cũng không dễ dàng.

Yên sư huyện lệnh đến xem bài thơ trên tường càng thêm tán thưởng.

Cũng nhờ Trịnh Ngôn Khánh đề thơ mà tòa lâu này trở thành Vịnh Ngỗng Lâu danh tiếng.

Huyện lệnh thậm chí còn nói Trương Tông làm một bản thác ấn cho mình, sau đó về nhà viết hai phong thư, một viết cho thúc thúc của hắn, ngự sử đại phu Bùi Bao Hàm, một viết cho tộc huynh của mình, cũng là bạn tốt của hắn, Thiên Ngu vệ Bùi Nhân Cơ.

Trong thư nói, Yên Sư kinh hiện có Vịnh Ngỗng thể, chính là thứ chưa xuất hiện từ trước tới giờ.

Cũng ở trong thư, khen ngợi Trịnh Ngôn Khánh, có thể so sánh với nam triều nhị vương.

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Khuyết điểm cho Từ Thế Tích

Đối với thể chữ của Nhan thư pháp mà nói, Yến sư huyện lệnh ra sức khen ngợi.

Thư pháp của Nhan Chân Khanh nguyên là một loại sách thể, tuy nhiên hiện tại đã đặt lên trên người của Trịnh Ngôn Khanh.

Nói hán là thiên cổ đạo tặc cũng không đủ.

Yến sư sôi trào.

Nga công trở nên danh tiếng trong thời gian ngắn, khắp nam bắc không ai không biết.

Trịnh Ngôn Khanh lúc này tới chạng vạng tối đã tới bên ngoài thành Lạc Dương.

Trương Trọng Kiên cùng Đỗ Như Hối cùng Ngôn Khanh lệ rơi chia tay, Tôn Tư Mạc vì muốn chỉ dẫn đạo thuật cho Trịnh Ngôn Khanh nên ở tạm Lạc Dương vài ngày.

Trịnh Nhân Cơ vẫn còn ở Trường An, bởi vì Thôi tiểu thư năm trước sinh nở nên không thể không trì hoãn hành trình.

Hắn phái người đến Lạc Dương nói Trịnh Thế An trước hết ở trong nhà quản lý, dù sao nhà cửa Lạc Dương này lâu rồi không dùng cũng cần phải sửa sang một phen, đồng thời Trịnh Nhân Cơ còn báo với Trịnh Thế An sắp xếp Trịnh gia ở Lạc Dương thỏa đáng.

Trịnh gia ở Lạc Dương có sản nghiệp không ít, xuôi theo sông Lạc Thủy tất cả đều thuộc về Trịnh gia.

Mà bên ngoài thành Lạc Dương còn có hơn nghìn khoảng ruộng tình hình vô cùng phức tạp.

Trịnh Thế An tới Lạc Dương xong, công việc liền trở nên lu bu, ông gánh vác trách nhiệm vì vậy không có cơ hội bãi phòng danh gia quyền thế ở Lạc Dương, đương nhiên với thân phận của Trịnh Thế An, không có khả năng nhìn thấy những đại nhân vật kia, cũng may ông chủ yếu chải vuốt các mối quan hệ, chỉ cần quan hệ với các quan sự các phủ, tặng lễ bái vọng là đủ để cho giới quyền thế ở Lạc Dương biết rõ, Trịnh gia tới Lạc Dương, sau này có chuyện gì xin chiếu cố nhiều.

Như thế cũng đủ rồi.

Dù sao các đại nhân vật không có khả năng đi quan tâm một số việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi.

Tương lai nếu chân chính có quan hệ vẫn liên quan đến những quan sự trong phủ, những người này đều là rắn rết ở nơi này, xử lý tốt cũng liên quan đến bọn chúng. Chuyện này nếu Trịnh Nhân Cơ bước ra xử lý thì thật phiền toái.

Mà Trịnh Thế An biết tâm tư của người trong phố xá, đồng thời cũng là quản gia nói chuyện cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

Vì bề bộn, cho nên ông cũng bớt quan tâm tới Trịnh Ngôn Khanh và Từ Thế Tích.

Trải qua chuyện ở Dương tửu lâu, Từ Thế Tích từ tâm lý tự phụ đã không còn nữa, hắn vốn cho rằng mình nổi tiếng tài giỏi không ngờ còn có người xuất sắc hơn cả mình. Tuy Trịnh Ngôn Khanh tuổi còn nhỏ hơn cả hắn nhưng Thế Tích đối với Ngôn Khanh vô cùng kính nể, sự ghen ghét lúc đầu vì Ngôn Khanh được Tôn Tư Mạc ưu ái đã tan thành mây khói.

- Ngôn Khanh chúng ta tới sườn dốc phía trước nói chuyện đi.

Ánh nắng tươi tắn, Từ Thế Tích và Trịnh Ngôn Khanh ngồi ở bên cạnh hậu hoa viên, về mặt khao khát nhìn Trịnh Ngôn Khanh.

Để cho Từ Thế Tích chịu phục là một chuyện nhưng để Từ Thế Tích nghe mình thì lại là một chuyện khác.

Dù sao Từ Thế Tích cũng xuất thân bình dân, so với Ngôn Khanh thì cao hơn rất nhiều, mà trong nhà lại giàu có và đông đúc, cùng với Trịnh gia giao hảo, tuổi với Trịnh Ngôn Khanh lại lớn hơn mấy tuổi, muốn Từ Thế Tích nghe hắn thì không phải là một chuyện dễ dàng, một lúc sau hắn lúi lét kéo Từ Thế Tích bắt đầu nói chuyện tam quốc diễn nghĩa.

Mỗi khi nói chuyện Tam Quốc diễn nghĩa đều khiến cho thiếu niên nhiệt huyết sôi trào, không chỉ cảm nhận được mãnh tướng như Từ Văn, mà đào viên kết nghĩa cũ khiến cho Từ Thế Tích hâm mộ Trịnh Ngôn Khanh.

Ngôn Khanh ban đêm theo Tôn Tư Mạc học đạo dẫn thuật rồi lại kể chuyện xưa cho Từ Thế Tích.

hắn đương nhiên không thể thuộc cả tam quốc, nhưng một số tình tiết đã làm cho Từ Thế Tích si mê.

Tôn Tư Mạc ở Lạc Dương mười ngày đem tất cả đạo dẫn thuật và thuật phòng thân truyền thụ cho Ngôn Khanh sau đó rời khỏi Lạc Dương.

Theo lời nói của Tôn Tư Mạc thì ông đến Nga Mi cầu đạo.

Cùng bản hữu hẹn ước, lại ở Lạc Dương trì hoãn mười ngày, bỏ lỡ hành trình cho nên ông phải lập tức lên đường để tránh thất ước. Lời nói của Tôn Tư Mạc vô cùng kiên định, Trịnh Ngôn Khánh đau khổ giữ lại cũng không thể làm cho ông xoay chuyển tâm ý.

Cuối cùng Ngôn Khánh đành phải tiễn Tôn Tư Mạc rời đi.

Mà Tôn Tư Mạc đi lần này, Ngôn Khánh đã có thể rảnh rỗi, Từ Thế Tích dĩ nhiên không bỏ qua cơ hội, quán quít lấy Ngôn Khánh kêu hắn giảng giải cho câu chuyện Tam quốc diễn nghĩa.

Trung nghĩa thiên thu Quan nhị ca, võ nghệ tuyệt luân Triệu Tử Long, túc trí đa mưu Gia Cát Lượng, còn có một đời kiêu hùng Tào Mạnh Đức.

Một khúc tây giang nguyệt, truyền lưu thiên cổ.

Đối với lực hấp dẫn của Từ Thế Tích, không nghi ngờ đây là một đòn trí mạng.

Trịnh Ngôn Khánh cười mỉm nói:

- Từ đại ca, chúng ta đã nói nhiều lần chuyện này, không bằng hôm nay chúng ta đổi chuyện đi.

Từ Thế Tích lộ vẻ tiếc nuối, sau đó hai mắt sáng ngời:

- Bây giờ chúng ta nói chuyện gì.

- Hôm nay chúng ta nói chút chuyện về cố sự Tẩu Mạch Thành.

- Tẩu Mạch Thành

Trịnh Ngôn Khánh gật đầu liên tục, đôi mắt híp lại tràn ngập vẻ hấp dẫn mà nói:

- Là chuyện của Quan nhị ca?

- Chuyện của Quan nhị ca?

Từ Thế Tích lập tức tỉnh táo tinh thần, trong Tam Quốc diễn nghĩa, hắn ưa thích nhất đúng là Quan Công và Triệu Tử Long, nghe nói Trịnh Ngôn Khánh muốn giảng giải về Quan nhị ca dĩ nhiên là rất hứng thú, hắn vội vàng ngồi xuống, hai mắt chờ đợi nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

- Lại nói...

Trịnh Ngôn Khánh lại bắt đầu nói chuyện về Tẩu Mạch Thành.

Hắn sở dĩ muốn giảng giải câu chuyện này vì hắn phát hiện ra hiện tại Từ Thế Tích ở bên trong có một sự kiêu ngạo và tự phụ không hiểu nổi, Trong sử sách nói Từ Thế Tích rất có gia phong chính trị, biết tiến biết thoái, hiểu được đại nghĩa.

Nhưng xem tình hình trước mắt thì Từ Thế Tích vẫn chưa đạt được như thế.

Có lẽ tương lai hắn sẽ vì một chuyện mà thay đổi.

Cho nên Trịnh Ngôn Khánh hi vọng, Từ Thế Tích có thể sớm bỏ sự kiêu ngạo và tự phụ này đi, đối với hắn sau này mới có lợi.

- Quan Nhị ca như vậy mà chết?

Từ Thế Tích nghe xong câu chuyện thì trợn mắt há hốc mồm, trong lời nói có vẻ bất mãn.

- Kỳ thật, kết cục của Nhị gia, lúc vừa bắt đầu đã quyết định rồi... Từ đại ca, huynh có nhớ lúc ta giảng giải chuyện đoạt tây Hoành không. Lúc đó Gia Cát Lượng hỏi Nhị gia, nếu như Tào Tháo và Tôn Quyền xâm phạm Kinh Châu thì sẽ làm thế nào?

- Để ta suy nghĩ, để ta suy nghĩ...

- Ông ấy nói, chia làm hai ngã chống lại.

Kỳ thật lúc mới bắt đầu, Nhị gia đã xem thường Tôn Quyền, thậm chí không coi Tôn Quyền làm mình hữu, mà trên thực tế, hắn đâu có tư cách gì coi rẻ Tôn Trọng Mưu? Tôn Quyền được cha và anh để lại cơ đồ, nhưng hắn có thể đứng vững với Ngụy Và Thục, ngay cả Tào Tháo cũng kính phục, Nhị gia có thể so sánh với Tào Tháo sao?

Từ Thế Tích nghe xong thì lâm vào trầm tư.

Hồi lâu hắn mới đứng dậy thì lễ với Trịnh Ngôn Khánh:

- Ngôn Khánh đa tạ hôm nay người kể chuyện này cho ta, Từ Thế Tích nhớ kỹ trong lòng.

- Nhất định không thể khinh thường anh hùng trong thiên hạ, tương lai nếu ta có thành tựu sẽ tới bái tạ Ngôn Khánh người hôm nay đã dạy bảo.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được thì nở ra một nụ cười sáng lạn.

Mặc kệ Từ Thế Tích có nhớ kỹ hay không nhưng hẳn biết rõ Từ Thế Tích vì câu chuyện hôm nay sẽ bị ảnh hưởng.

Có lẽ hẳn sẽ giảm bớt đi rất nhiều con đường quanh co, tương lai sẽ càng thêm huy hoàng.

Đối với Ngôn Khánh mà nói, nếu quả thật như vậy thật không phụ hẳn một phen tốn nước miếng.

- Được rồi, hôm nay chúng ta nói tới đây thôi, lát nữa gia gia muốn mang ta đi tới các điền trang để thị sát, người có muốn cùng đi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Một mẫu mía ngọt lắm

Trịnh gia ở ngoài Lạc Dương thành có diện tích gần một nghìn khoảnh ruộng. Tuy nói từ khi Khai Hoàng tới nay, Tùy Văn Đế không ngừng tăng cường mở rộng đồn điền nhưng đại bộ phận vẫn bị các thế gia vọng tộc chiếm cứ. Không nói đến những ruộng đồng này thuộc phần lớn của Trịnh gia mà những lộ điền kia muốn Trịnh gia trả lại cũng không phải là một điều dễ dàng.

Nhớ ngày đó Trịnh gia tại thời kỳ cường thịnh, ở Lạc Dương cũng có vài vạn khoảnh ruộng tốt.

Hôm nay giảm bớt xuống còn nghìn khoảnh, cũng là biểu thị cho thế gia vọng xuống dốc. Tuy rằng lạc đà gầy có thể lớn hơn ngựa béo nhưng Trịnh gia hiện tại đã không còn như xưa.

Đầu xuân tiết trời ruộng đồng tràn ngập sinh khí.

Mười mấy vọng khí sư tại điền trang quản lý, mấy vọng khí sư này là chức nghiệp của bọn họ, cũng giống như là thầy phong thủy, công tác chủ yếu là thăm dò đồng ruộng.

Ruộng đồng này phải phân chia thế nào?

Khối đất nào không dùng, khối đất nào dùng để trồng trọt.

Nếu không có vọng khí sư đến thăm dò thì không dễ dàng khởi công.

Nhìn những vọng khí sư bận rộn kia Trịnh Ngôn Khánh không khỏi cảm khái.

Thời đại này, ngành nghề nào cũng có chuyên gia, không ngờ thăm dò đất đai cũng trở thành một chức nghiệp.

Cái gì gọi là chuyên nghiệp?

Cái này chính là chuyên nghiệp.

Ít nhất ở đời sau, Trịnh Ngôn Khánh vẫn chưa thấy tí mĩ phân chia như vậy.

Vài tên quân sự đi tới sau lưng của Trịnh Thế An, thỉnh thoảng trả lời vấn đề của Trịnh Thế An, có khi còn kịch liệt cãi lộn.

Trịnh Ngôn Khánh thì thanh nhàn, hẳn từ trong đan điền hít một hơi, đi đi lại lại.

Từ Thế Tích vẫn chưa tới, hẳn đối với những chuyện này không hề có chút hứng thú nào, dù sao đối với hắn mà nói, đi xem điền trang thì chẳng thà ở nhà xem sách đánh quyền còn hơn.

Xem Trịnh Thế An bận lung tung, Trịnh Ngôn Khánh liền cười một con lừa đi vòng quanh điền trang.

Đầu xuân tiết thanh phong, mặc dù còn một chút lạnh lẽo nhưng cũng không quá mức rét, quét lên người lại mang tới chút thoải mái.

Đặc biệt là không khí tràn ngập khí tức, mỗi khi hít vào lại cho người ta cảm giác tinh thần no đủ, hàng năm sau khi qua mùa thu hoạch, mọi người sẽ đem những tàn ngạnh bón tại đồng ruộng để thêm chất dinh dưỡng.

Những phân bón này, trải qua một mùa đông sẽ trở thành chất dinh dưỡng vô cùng tốt.

Hô hấp trong không khí này mang tới cho người ta một cảm giác thoải mái.

- A?

Bỗng nhiên Trịnh Ngôn Khánh ghì chặt con lừa lại.

- Tiểu tám?

- Vâng, Trịnh Thiếu gia!

Đằng sau con lừa đã chạy tới hai gã sai vặt mười một mười hai tuổi, tuy là ăn mặc theo kiểu nông dân nhưng cũng có may xanh mắt đẹp. Gã sai vặt kia họ mao, còn đứa nhỏ kia gọi là Tám, tất cả mọi người đều gọi hắn là Tiểu Tám, dần dần Tiểu Tám cũng thành tên của hắn. Đứng thấy Trịnh Ngôn Khánh chỉ là con của Trịnh quân gia, trong mắt bọn tá điền đã là rất ghê gớm rồi. Dù sao Trịnh Đại Sĩ cũng tốt, Trịnh Nhân Cơ cũng thế, những việc đồng áng này, quân sự trực tiếp chính là Trịnh Thế An.

Tất cả đều do Trịnh Thế An làm chủ, cho nên Trịnh Thế An nói một câu, có thể cho một tá điền lên thiên đường, đồng thời cũng có thể cho xuống địa ngục, cho nên đối với việc Trịnh Thế An dò xét các điền trang, các quân sự đều không dám chậm trễ với Trịnh Ngôn Khánh.

Tiểu tám đại tỷ là một tiểu thiếp của quân sự điền trang.

Vì vậy nhiệm vụ làm bạn với Trịnh Ngôn Khánh dĩ nhiên là rơi vào trong tay của Tiểu Tám.

Trịnh Ngôn Khánh dùng roi ngựa chỉ về phía bãi sông xa xa mà hỏi:

- Bãi sông kia gieo trồng vật gì vậy?

Tiểu Tám hồi đáp:

- Bẩm Trịnh thiếu gia đó là do năm trước Trịnh Quân Sự từ Lĩnh Nam lấy về mía ngọt, vốn ông ta định dùng những mía ngọt này chế biến thành một ít đường cát thuận tiện dùng hàng ngày không ngờ giống mía này sau gieo trồng lại không thấy phát triển.

Về sau nghe người ta nói, giống mía ngọt này được trồng rất đặc biệt, hơn nữa phải ở trên mặt cát mới có thể sản xuất ra đường cát, quân sự cảm thấy phiền toái cho nên bỏ đi. Khó đất kia vốn cũng không tốt, ngày mùa về sau sẽ xử lý những mía ngọt này, sau đó tình đường một năm trồng trọt thứ khác... Kỳ thật mảnh đất kia không để ý tới cũng không sao.

Phương pháp gieo trồng mía ngọt so với cây nông nghiệp bình thường thì khác nhau.

Vào lúc bắt đầu mùa đông cho tới khi hạ sương, chém đầu đuôi cây mía rồi vùi sâu trong bùn, chọn những chỗ trũng có nước ẩm ướt sau đó năm sau mưa đến lấy từ trong đất ra, cắt lớp vỏ ngoài sau đó cắm xuống đất.

Nghĩ tới việc vị Trịnh quân sự kia cũng chỉ biết trồng gần bờ sông nhưng với quy trình trồng lại không biết.

Mà ở đời sau, khu vực trồng trọt mía lại càng khác biệt, phía nam vốn có mía ngọt sinh trưởng nhưng phía bắc cũng có đại lượng gieo trồng. Trịnh Ngôn Khánh kiếp trước được phân chia quản lý một phần cho nên đối với phương pháp gieo trồng mía ngọt cũng không lạ lẫm cho lắm.

Lại nói tiếp, gieo trồng mía ngọt cũng không khó khăn gì.

Vấn đề ở chỗ, mía ngọt trồng trình tự rất rườm rà, mà thời đại này, muốn gieo trồng đại quy mô dĩ nhiên không phải là một điều dễ dàng, hơn nữa thứ sản xuất ra từ nó, ngoại trừ đường cát cũng không còn tác dụng nào lớn.

Trịnh Ngôn Khánh lắc lắc đầu bắt đầu bỏ suy nghĩ gieo trồng mía ngọt đi.

Lúc nhìn thấy khu mía kia, hắn chỉ có ý nghĩ thoáng qua, sau đó lập tức bỏ qua. Cái được không bù cái mất, không có chút giá trị thực dụng nào.

Giật cương lừa, Ngôn Khánh chuẩn bị rời khỏi.

Khoan đã, tiểu Tám vừa nói... Dùng mía ngọt để chế biến thành Đường cát.

Công nghệ chế biến kẹo đường ở Trung Quốc thì thời Tây Chu đã có, chỉ là khi chế biến chủ yếu sản xuất ra đường mạch nha.

Mọi người đều thích đồ ngọt, lúc pha nước trà cũng cho một chút đường vào trong đó.

Giá cả của đường cát cũng không quá mắc cho nên gia đình bình thường cũng có thể mua, hơn nữa đường cát cũng không thể so với các vật phẩm như muối, triều đình sẽ không tiến hành khống chế nghiêm khắc, tui thuế đất đỏ, mấu chốt là cần phải cải tiến công nghệ đường cát ở đây mới có thể độc bá thị trường.

Đương nhiên với năng lực của Ngôn Khánh hiện tại không thể lũng đoạn thị trường tiêu thụ đường cát.

Nhưng Trịnh Ngôn Khánh biết phương pháp chế biến đường cát này không khó, tuy hần chỉ biết sơ qua nhưng tuyệt đối vượt trội so với thời đại này.

- Trịnh thiếu gia, Trịnh quản gia đang gọi cậu.

Thanh âm của Tiểu Tám vang lên, gọi Trịnh Ngôn Khánh từ trong trầm tư tỉnh lại.

Hần ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ thấy Trịnh Thế An ở phía xa xa không ngừng gọi hần, muốn hần đi qua.

- A, chúng ta qua đó đi.

Ngôn Khánh đành phải tạm thời bỏ ý niệm này, vội vàng cười con lừa đi qua.

Thế nhưng trong lòng của hần cũng cố gắng nhớ lại công nghệ chế biến đường cát. Hần thật sự có thể chế biến đường cá trắng, đây là một thu nhập lớn. Đương nhiên vấn đề là phải hợp tác với những người khác.

Hần nhận thức thương gia giàu có không có nhiều, chỉ có Từ Cái và Trương Trọng Kiên mà thôi.

Đối với sự khống chế của Trịnh Ngôn Khánh đối với Từ Thế Tích thì không quá lớn, thế nhưng Từ Cái cùng Trịnh gia quan hệ quá mật thiết, nếu hần đem chuyện này nói cho Trịnh gia thì chuyện này chỉ sợ sẽ gây tới tai họa.

Không tìm Từ Cái thì chỉ có thể tìm Trương Trọng Kiên mà thôi.

Lại nói tiếp, Trương Trọng Kiên đúng là một chọn lựa phù hợp.

Thứ nhất Trương Trọng Kiên có phụ thân là Dương Châu phú có Ngô huyện Trương thị làm chỗ dựa, mà mía ngọt sản sinh chủ yếu tập trung ở Giang Nam, Trương thị tộc nhân có điều kiện trời cho, điểm này Từ Cái không thể sánh được.

Mà điểm thứ hai là Trịnh Ngôn Khánh tuy tiếp xúc với Trương Trọng Kiên không nhiều nhưng cũng có thể nhìn ra Trương Trọng Kiên là một người rất lạnh lẽo.

Bất kể Tôn Tư Mạc hay Đỗ Như Hối đều đánh giá không hề thấp đối với Trương Trọng Kiên.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Trương Trọng Kiên có nói cho cha của hần biết hay không? Hơn nữa mình cũng không có cách nào liên lạc với Trương Trọng Kiên, đây là một khó khăn lớn. Chưa tìm ra được phương pháp, Trịnh Ngôn Khánh đành tạm thời bỏ suy nghĩ này xuống.

Đồng thời trong lòng hần lại có một ý niệm:

- Từ Thế Tích, làm sao để buộc hần vào cùng một con thuyền với mình.

- Ngôn Khánh, chuyện làm không tệ lắm...

Trịnh Thế An cười ha hả nói:

- Trời cũng đã không còn sớm, chúng ta trở về đi, nếu như chậm trễ thì chỉ sợ không vào được thành.

Trịnh Ngôn Khánh gật gật đầu theo Trịnh Thế An mà chuẩn bị lên xe.

Nhắc tới cũng kỳ quái, con lừa kia sau khi Trịnh Ngôn Khánh rời khỏi thì nhắm mắt đuổi theo, những người khác giữ chặt dây cương cũng không được.

- Người muốn về cùng ta?

Trịnh Ngôn Khánh cười ha hả nhìn con lừa này sau đó ôm lấy mặt của nó.

- Nếu không thì chúng ta cùng trở về, gia gia được chứ?

Trịnh Thế An cười ôn hòa:

- Súc sinh này đã nguyện theo người thì người cứ mang nó về.

Cứ như vậy, con lừa hàm thiếc được buộc lên trên xe ngựa, Trịnh Thế An và Trịnh Ngôn Khánh ngồi ở trong xe đi khỏi Trịnh gia điền trang.

- Gia gia... nếu như... Con nói nếu như thôi, Đại Công thực sự có cách suy nghĩ của đại công thì cha sẽ làm sao?

Trên đường Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên mở miệng hỏi.

Trịnh Thế An là hạng khôn khéo thế nào, dĩ nhiên minh bạch ý trong lời nói của Trịnh Ngôn Khánh.

Trước kia ông từng nói với Ngôn Khánh là Trịnh Nhân Cơ rất có thể không đề cho Trịnh Ngôn Khánh làm thư đồng của Trịnh Hoành Nghị, kỳ thật trong đó còn bao hàm một tầng ý tứ, Trịnh Nhân Cơ sẽ không coi trọng Trịnh Thế An.

Trịnh Ngôn Khánh nói vậy, ông liền trầm mặt xuống.

Ông trầm ngâm một lát rồi khẽ nói:

- Nếu như vậy thì chúng ta rời khỏi Lạc Dương về phục thị đại lão gia thôi.

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Cây già lên mặt

Trịnh Ngôn Khánh thích đọc sách lịch sử dĩ nhiên cũng biết những thái giám làm hại giang sơn để lại tiếng xấu muôn đời. Nói toạc ra là do ngũ thể không được đầy đủ mà bị khinh thường.

Cổ ngữ có câu, bất hiếu là tội, không có hậu nhân là chuyện lớn.

Ngũ thể không được đầy đủ sẽ bị xã hội khiển trách.

Trịnh Thế An tuy không phải thái giám nhưng ngũ thể cũng không được đầy đủ.

Điều này khiến cho ông vô cùng mặc cảm với người bình thường, dễ dàng bị tổn thương. Đứng nhìn ông ở trong An Viễn đường hô phong hoán vũ, có thể ở sâu nội tâm lại có sự nhu nhược của nữ nhân, càng cương ngạnh bên ngoài kì thật bên trong lại càng mềm yếu.

Trịnh Ngôn Khánh nhẹ nhàng cầm tay của Trịnh Thế An, không biết giải thích thế nào.

Trịnh Thế An cười cười:

- Ngôn Khánh cháu ngoan, con không cần phải lo lắng cho gia gia... Nếu như Đại Công thấy ta chướng mắt thì ta trở về Huỳnh Dương, chẳng lẽ không làm thư đồng của tiểu công thì sẽ ra đường ở hay sao? Nếu có cơ hội, gia gia bất kể tấm mặt mo này cũng sẽ cầu xin cho con...

Trong lời nói tràn ngập về thân tình.

Trong lòng Ngôn Khánh cảm thấy ấm áp, hần cười một tiếng:

- Gia gia, mọi chuyện không cần phải nóng nảy, chỉ cần có cơ hội thì có thể giải quyết, bất quá con có một câu không biết có nên nói hay không. Đại lão gia đã già rồi, tương lai tại An Viễn đường do Đại Công làm chủ, ngài cũng đừng quá kiên cường... Con nghe người ta nói, nước đầy thì tràn, trăng tròn sẽ chuyển sang khuyết.

- Nếu nhượng bộ được thì nhượng bộ! Nếu cha trở về thì chỉ sợ đại lão gia cũng không cảm thấy thoải mái, không chừng còn cho rằng cha cây già lên mặt.

Nước đầy thì tràn, trăng tròn thì sẽ khuyết, chính là ở trong tác phẩm Hồng Lâu mộng nổi tiếng.

Đời sau có mấy ai không đọc Hồng Lâu mộng, đó là kỳ thư, bên trong ẩn chứa rất nhiều triết lý. Tuổi nhỏ đọc tác phẩm đó không chừng lại phát sinh ra tà niệm.

Ngôn Khánh kiếp trước cũng là lúc gần bốn mươi tuổi mới bắt đầu đọc hiểu Hồng Lâu.

Bên trong nói người ta rất nhiều đạo lý xử sự... Lúc mới bắt đầu, Vương Hi Phượng cùng Giả Bảo Ngọc đi ra ngoài, gặp lão gia nhân mượn rượu làm càn, lão gia nhân kia đúng là điển hình cho câu cây già lên mặt, tự ngạo tự cuồng. Năm đó đã từng có công cứu Giả đại lão gia cho nên có thể khóc lóc

om sòm ăn vạ.

Sau rồi bị Vương Hi Phượng hạ lệnh, làm khổ sai rồi chết ở trong chuồng ngựa.

Ngôn Khánh cảm thấy, Trịnh Thế An hôm nay sợ sẽ có cách nghĩ của lão gia nhân kia, loại ý nghĩ này không thể được, gây chuyện sẽ ảnh hưởng đến căn tính mạng. Nó bộc người nhà đều là tài sản riêng của thế gia vọng tộc, sinh tử không ở trong tay mình. Đừng nhìn Trịnh Đại Sĩ đối với Trịnh Thế An tin vạn phần, nhưng tương lai thì sao? Những người này đều là những hồ ly trần đầy quyền mưu, người bên ngoài không thể hiểu tâm tư của bọn họ, vạn nhất chuyện này sinh ra ác niệm không phải là một chuyện cực kỳ không tốt sao?

Ngôn Khánh cũng không hi vọng, Trịnh Thế An một ngày nào đó bị kìm nén mà chết.

Như vậy Ngôn Khánh ở lại Trịnh gia chỉ sợ cũng không ổn.

Trịnh Thế An ngây ra một lúc nghĩ hoặc nhìn Trịnh Ngôn Khánh, hẳn thật sự không rõ, Ngôn Khánh còn nhỏ tuổi như vậy tại sao lại học được những lời này. Nếu nói lúc trước hẳn có thể làm thơ chế chữ, có thể giải thích là vì thiên tư bất phàm, còn những lời vừa rồi, nếu như không có vài chục năm sinh hoạt lịch duyệt chỉ sợ cũng không thể nào có được.

- Ngôn Khánh cháu ngoan, những lời này của cháu là từ đâu mà nghe được.

Trịnh Ngôn Khánh đã nói ra thì dĩ nhiên đã nghĩ được cách giải thích.

- Là Tôn tiên sinh nói... Vài ngày trước con một lần đem chuyện lo lắng của gia gia ngày đó nói với Tôn tiên sinh.

- Tôn tiên sinh nói rằng không muốn nói thẳng với ông cho nên nói con tìm cơ hội, tiên sinh còn nói với con rằng chỉ cần nói với gia gia gia gia sẽ minh bạch.

Trịnh Thế An nghe vậy thì thở dài một tiếng:

- Tiên sinh quả không hổ danh là thánh đồng, quả nhiên mỗi chữ đều là châu ngọc.

Sau đó hắn nhìn về phía Ngôn Khánh mà vuốt ve đầu của hắn:

- Gia gia làm sao không rõ đạo lý này, chỉ là cảm thấy như vậy thì con sẽ bị ủy khuất, hôm nay nghe con nói như vậy ta cũng biết là nên xử lý việc này thế nào rồi.

Ông mặc dù không nói rằng sẽ đổi chủ ý nhưng Ngôn Khánh đã hiểu rõ, chắc chắn ông không còn oán hận ở trong lòng.

Chỉ cần Trịnh Thế An có thể xua đuổi khỏi trong đầu ý nghĩ đó là được.

Dù là Trịnh Nhân Cơ không xem trọng Trịnh Thế An nhưng Trịnh Đại Sĩ còn trên đời một ngày, địa vị của Trịnh Thế An không thể thay đổi.

Nghĩ tới đây Trịnh Ngôn Khánh liền thở dài một hơi.

Ngày cứ như vậy bất tri bất giác đã qua đi.

Trịnh Thế An vẫn bận rộn như trước mà Trịnh Ngôn Khánh thì có vẻ rất nhàn nhã, hoặc là xem sách hoặc là luyện chữ, hoặc là cùng với Từ Thế Tích cùng nhau luyện võ công. Lúc rảnh rồi thì hắn cười đùa ra ngoài điện trang nghiêm cảnh.

Ở đầu đường Lạc Dương đã bắt đầu lưu truyền thơ Vịnh ngỗng.

Rất nhiều văn sĩ nhao nhao tới Yên Sư muốn có một bản thác ấn.

Chỉ là không ai biết vị sáng tạo ra thể vịnh ngỗng kia đến tột cùng là người thế nào.

Trương Tông không thể đuổi theo Trương Trọng Kiên cho nên cũng không biết thân phận Ngỗng công này.

Chỉ mơ hồ đoán được người này hẳn là tộc nhân của Trịnh thị vì vậy viết thư nói với Ngô Huyền lão gia, xin ra mặt cho Trương thị tộc trưởng hỏi thăm Trịnh gia, dù sao cái này cũng là vấn đề môn hộ đẳng cấp, một người như Trương Tông không thể bỏ đi bái phỏng Trịnh gia, hơn nữa cho dù hắn tới Trịnh gia cũng chưa chắc có thể gặp Trịnh gia tộc trưởng.

Cùng lúc đó trường An thành ở bên trong phủ của Việt Quốc Công, một lão giả mặt trắng râu dài một tay cầm một bản dập, một tay múa bút viết những văn tự trên bản dập. Ở trước thư án có ba người mặc hoa phục khoanh tay đứng thẳng nhìn, tất cả đều nghiêm túc và trang trọng, thậm chí không dám thở mạnh tránh để quấy rầy nhã hứng của lão giả.

- Chữ tốt, quả nhiên là chữ tốt.

Lão già mặt trắng này chính là một người cầm quyền khuynh đảo một phương, thượng thư phó xạ, Việt Quốc công Dương Tổ.

Ông đột nhiên thả cây bút trong tay ra, vẻ mặt thỏa mãn nhìn ba người nam nhân trước thư án:

- Ngõng công không phụ là danh tiếng, vịnh ngõng thể quả nhiên là khí khái nghiêm nghị, phương nghiêm chỉnh đại. Ta viết lại rất nhiều lần suy đi nghĩ lại, ngày xưa Trí Vĩnh viết chữ mà dương danh thiên hạ, ngày nay Ngõng Công cũng vô cùng tinh tế. dao khắc hùng hồn, càng viết càng rất đẹp, càng viết càng rất đẹp.

Ba người nam nhân kia chính là con của Dương Tổ.

Người lớn tuổi chính là Dương Huyền Cảm, nhìn thoáng qua hai huynh đệ bên cạnh rồi nói:

- Phụ thân mấy lời đó không phải là nói quá chứ?

- Không quá, tuyệt đối không quá.

Dương Tổ nghiêm mặt nói:

- Ta thấy vịnh ngõng thể này chỉ sợ vương cũng phải tán thưởng.

Hiện ngoại trừ Âu Dương Tuấn Trí Vĩnh thì không ai có thể so sánh với vị Ngõng Công này, nhưng ta nghe nói, vị ngõng công này mới chỉ là một đứa trẻ, nói cách khác, sách thể(cách viết chữ) của hắn chưa đại thành... Nếu như sau này lớn lên, thư pháp đại thành thì chỉ sợ Âu Dương Tuấn Trí Vĩnh cũng bị hắn làm cho lu mờ. Chỉ hận ở đây xa ngút ngàn, không thể lập tức tới Yên Sư nhìn tận mắt.

Dương Tổ là người nào?

Đây là lão công thần thời nhà Tùy, là phụ tá đắc lực của Tùy Văn đế, là tâm phúc trọng thần của Dương Quảng.

Nếu như không có Dương Tổ ủng hộ chỉ sợ Dương Quảng cũng khó có thể an ổn như vậy, hiện nay Dương Tổ bị Dương Kiên làm cho bất hòa nhưng địa vị của hắn vẫn y nguyên, hắn là người tài hoa hơn người, giỏi làm thơ, viết được chữ tốt, cũng là một bá chủ trong giới văn đàn.

Một người như vậy có thể tôn sùng một Ngõng Công chưa từng gặp mặt quả là một chuyện chưa từng có từ trước tới nay.

Mặc dù Âu Dương Tuấn Trí Vĩnh thư pháp hơn người nhưng hiện tại ngay cả Âu Dương Tông Trí Vĩnh cũng bị Dương Tổ nhận định sau này sẽ bị vị Ngõng công làm cho lu mờ, nếu như lời này truyền ra ngoài chỉ sợ sẽ làm cho thiên hạ xôn xao.

Dương Huyền Cảm kiêu ngạo hơn người, nghe Dương Tổ nói như vậy trong lòng liền có chút không phục.

Thế nhưng mà ảnh hưởng của Dương Tổ đối với hắn rất nặng, mặc dù hắn là con ruột cũng không dám phản bác lời lẽ của ông ta.

- Phụ thân khen ngợi như thế, thật vinh hạnh cho vị Ngõng công này.

Dương Tổ lắc đầu liên tục:

- Không phải hắn vinh hạnh mà là ta vinh hạnh, sinh thời có thể nhìn thấy một kỳ văn như thế, quả đúng là điều vui mừng.

Nói đến đây Dương Tổ bỗng nhiên xoay chuyển, trầm lạnh mà hỏi:

- Đúng rồi, thân phận của vị Ngõng công này có tra được chưa?

- Chưa biết được.

Dương Huyền Cảm nói:

- Nghe nói vị Ngõng công này cùng tiểu nhi của Dương Châu Trương Quý Linh ở một chỗ, con đã phái người đi hỏi Trương Tông ở Yên Sư nhưng cũng chưa nhận được tin tức gì. Con của Trương Quý Linh thì có khả năng biết được, chỉ là hắn đang đưa hàng về Trường An xong lại vội vàng tới Lan Châu, chỉ là con đã phái người tới Lan Châu, để bọn họ điều tra hành tung của Trương Trọng Kiên.

Bạn đang đọc truyện *Sốán Đường Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Thôi đạo lâm

Vốn Trương Trọng Kiên cùng Đỗ Như Hối đồng thời trở về.

Chỉ vì quê quán của Đỗ Như Hối không ở Trường An mà ở bên ngoài Đỗ Lăng.

Cho nên hai người đi một hồi cũng tách ra... sau đó Đỗ Như Hối cũng là một người không thích kết giao bừa bãi, hẳn sau khi lấy được Tam Lâm Ích Ung Bì và bản dập vịnh ngỗng của Trịnh Ngôn Khánh xong liền vào trong nhà mà viết chữ, cho nên không rõ lắm việc hỗn loạn ở bên ngoài.

Thực tế thân phận của ngỗng công đã ồn ào ở Lạc hà và Trường An.

Không chỉ Dương Tổ đi nghe ngóng mà văn sĩ các nơi cũng tìm kiếm, đáng tiếc thời đại này vẫn chưa hình thành sự hợp tác chặn chẽ, bọn họ đơn phương đi tìm, tin tức hỗn loạn càng thêm phức tạp.

Thậm chí có người nói, vị Ngỗng công này là quý đệ trong triều, thậm chí là dòng dõi tôn thất.

Kết quả là tất cả các nhà đại thần đều nhao nhao tới hỏi thăm đồng liêu, về sau thậm chí náo loạn tới tận trước mặt Tùy Văn Đế Dương Kiên.

Dương Kiên từ sau khi Độc Cô hoàng hậu chết đi thì thân thể đã không còn tốt như lúc trước.

Nhưng sau khi quan sát bản dập xong thì cũng không nhận được mà phái người tới những nhà tôn thất mà hỏi thăm, làm cho rất nhiều tôn thất đều không hiểu thấu.

Dương Tổ cũng biết làm âm ỉ như vậy cũng không phải pháp, cho dù Dương Huyền Cảm nói như vậy, nhưng hẳn mơ hồ cảm thấy được vị Ngỗng Công này cũng không ở Trường An, nếu hẳn và Trương Trọng Kiên tới Trường An thì tại sao không hề có chút tiếng động nào?

Như vậy thì vị Ngỗng công này vẫn ở sông Lạc.

- Trịnh Nhân Cơ có phải vẫn chưa đi không?

Câu nói này đột ngột thoát ra, tuy nhiên tam huynh đệ Dương Huyền Cảm đã sớm quen rồi.

Dương Huyền Cảm vội vàng trả lời:

- Trịnh Nhân Cơ bởi vì vợ sinh nở cho nên chưa lên đường, chỉ là nghe nói đã chuẩn bị rồi, đoán chừng chỉ mấy ngày nữa là tới nhậm chức.

- Ta cảm thấy vị Ngỗng công này vẫn ở sông Lạc.

Người nói Trịnh Nhân Cơ đến Lạc Dương chú ý lưu ý tìm nơi hạ lạc của vị Ngỗng công này, một khi có tin tức thì phải lập tức báo cho ta biết, ta nhất định phải tận mắt nhìn thấy vị ngỗng công này, nếu có được mấy chữ của hắn thì cũng thỏa mãn.

- Vâng con sẽ phái người đi nói với Trịnh Nhân Cơ.

Dương Tổ lắc đầu liên tục:

- Không, người nên tự mình đi một chuyến, như vậy Trịnh Nhân Cơ sẽ càng thêm coi trọng.

Dương Huyền Cảm mặc dù không cho là đúng những vẫn cung kính đáp ứng.

Trịnh Ngôn Khánh không biết vì hắn mà ở cả sông Lạc, thậm chí là cả Hà Đông to lớn cũng đang náo động, Người sau có câu nói, Tùy Đường thiếu gì? Thiếu người! Đặc biệt là sĩ tộc Quan Đông, gặp chèn ép nên người tàn lụi, cho nên bọn họ thấy ngỗng công xuất thế, khiến cho sĩ tộc Quan Đông có tinh thần phấn chấn.

Đồng thời bọn họ cũng tin rằng vị Ngỗng công này cần sự trợ giúp của bọn họ.

Ngôn Khánh nghe được chút tin tức nhưng tuổi của hắn còn nhỏ cho dù đi nghe ngóng cũng không có ai để ý tới hắn. Hơn nữa hắn nói với người khác hẳn là Ngỗng công thì có mấy ai tin. Mọi người hoan hỉ bàn luận mọi chuyện sẽ không để ý tới hắn, Trịnh Thế An mấy lần nói ra thì bị Trịnh Ngôn Khánh ngăn lại.

Nổi danh?

Đâu phải dễ dàng.

Mọi chuyện đều cần phải có chứng cứ, hiện tại Tôn Tư Mạc, Trương Trọng Kiên Đỗ Như Hối không ở đây, Trịnh Thế An chỉ là một lão quan gia, Từ Thế Tích thì quá nhỏ, ai có thể tin tưởng.

Nói ra người khác không tin thì cũng vậy thôi, gây chuyện không tốt còn rước vào chỉ trích, loại chuyện này hấn đã thấy nhiều.

Kính Trập qua đi, nông canh bắt đầu.

Trịnh Thế An càng thêm bận rộn, Trịnh Ngôn Khánh thì vẫn tiêu dao.

Ngày hôm nay Ngôn Khánh đға ở trong chuồng ngựa cho lừa ăn thì thấy Từ Thế Tích đang chạy từ bên ngoài vào thờ hồng học, người đầy mồ hôi.

- Ngôn Khánh, người tại sao còn có tâm tư ở đây cho lừa ăn? Gia gia của người và người khác đang cãi nhau ầm cả lên.

Trịnh Ngôn Khánh nghe vậy thì giật mình, thả mớ cỏ khô trong tay ra.

- Gia gia với ai cãi nhau ầm cả lên?

- Người của Trường An đã tới, gia gia nghênh tiếp bọn họ, kết quả là nhao nhao cả lên, ta thấy sự tình không ổn nên tới tìm người.

Cùng Ngôn Khánh ở chung một chỗ, Từ Thế Tích cũng gọi Trịnh Thế An là gia gia.

Trịnh Ngôn Khánh ngưng đôi mắt lại trầm nghĩ một tiếng: Đến rồi sao?

Hấn không nhiều lời, quay người đi ra khỏi phòng.

Vừa đi vừa nói:

- Trường An đã đến những ai?

- Không rõ ràng lắm, chỉ nghe bọn họ nhân nói gia gia gọi người này là Thôi tổng quản.

- Thôi tổng quản?

Trịnh Ngôn Khánh không khỏi nghi hoặc.

Họ Thôi dường như là họ của vợ Trịnh Nhân Cơ, Thôi phu nhân lúc tới Trịnh gia đã mang tới không ít người, chỉ vì An Viễn đường khi đó Trịnh Đại Sĩ làm chủ. Về sau Thôi phu nhân theo Trịnh Nhân Cơ tới Trường An, người của Thôi gia cũng đi theo.

Ngôn Khánh đối với người của Thôi gia có ấn tượng không sâu, bởi vì lúc ấy bọn họ cũng không ở An Viễn đường lâu.

Chợt nghe Trịnh Nhân Cơ phái bọn họ tới đây Trịnh Ngôn Khánh đã minh bạch.

Xem ra Thôi phu nhân phái những người này tới Trường An là muốn khống chế sự vụ ở trong nhà, hôm nay bà ta đã sinh ra hải nhi dĩ nhiên địa vị càng cao, người của Thôi gia cũng thuận nước lên thuyền, lần này đến đây chỉ sợ dụng tâm kín đáo.

- Từ đại ca, chút nữa mặc kệ phát sinh chuyện gì huynh đừng nói chuyện, huynh có nghe không?

Từ Thế Tích nghe xong không vui:

- Tại sao?

- Từ đại ca, huynh hãy nghe ta nói, đây là chuyện của Trịnh gia tộc, huynh tuy cũng xuất thân phú quý nhưng không biết gút mắc của Trịnh gia, phụ thân cho huynh đến Lạc dương khẳng định đã phí không ít tâm tư, cho huynh có tiền đồ tốt, nếu như huynh tham dự chỉ sợ sẽ uống phí tâm huyết của phụ thân, cho nên tốt nhất vẫn nên im lặng.

Chuyện của ta và gia gia tự nhiên sẽ có cách giải quyết, huynh không cần quan tâm.

Tôm lại huynh chớ mở miệng, gây chuyện không tốt còn liên lụy, thậm chí biến khéo thành vụng.

Từ Thế Tích dĩ nhiên không cam tâm nhưng đối với Trịnh Ngôn Khánh thì nói gì đều nghe nấy.

Ngôn Khánh nói không sai, hấn tới Lạc Dương đích thực đã phí không ít tâm tư của Từ Cái, nếu như theo lời nói của Ngôn Khánh biến khéo thành vụng thì quả thật không tốt, Từ Thế Tích đối với Trịnh Ngôn Khánh rất có lòng tin, một người có thể sáng tạo ra thể vịnh ngộ độc đáo, viết ra thơ vịnh ngộ, hấn nói như vậy chắc chắn là đã tính toán từ trước.

- Ta biết rồi.

Từ Thế Tích gật đầu nhận lời, trong lòng đối với Trịnh Ngôn Khánh càng thêm cảm kích.

Đừng nhìn Trịnh Ngôn Khánh tuổi còn nhỏ hơn hẳn nhưng suy nghĩ lại chính chắn hơn nhiều.

Bất tri bất giác Từ Thế Tích đã đặt Trịnh Ngôn Khánh lên vị trí chủ đạo.

Ở bên trong phòng chính, Trịnh Thế An về mặt đầy tức giận, đang cãi lộn với một trung niên nam tử áo trắng.

Trung niên nam tử này chính là Thôi Đạo Lâm, tính huống cũng không khác biệt so với Trịnh Thế An lắm, chỉ là cũng có phần không giống với Trịnh Thế An, hẳn chỉ là họ hàng xa của Thôi gia, lúc trước Thôi phu nhân xuất gia, Thôi gia sợ Thôi phu nhân không có người tâm phúc bên cạnh nên phái Thôi Đạo Lâm tới.

Hắn vốn tưởng rằng có thể nắm quyền hành ở An Viễn đường không ngờ lại có Trịnh Thế An ở đây.

Chỉ là Thôi Đạo Lâm cũng biết ần nhẫn, theo Thôi phu nhân cùng nhau ra khỏi An Viễn đường.

Mấy năm qua hắn đã trở thành tâm phúc của Trịnh Nhân Cơ.

Lần này hắn đến Lạc Dương chính là phụng theo ý Trịnh Nhân Cơ tới trước.

Dựa theo lời nói của Trịnh Nhân Cơ thì việc lớn nhỏ ở Lạc Dương tạm thời được Thôi Đạo Lâm xử trí, tất cả mọi người đều phải nghe theo sự sắp xếp của hắn.

Cho nên Thôi Đạo Lâm vừa đến Lạc Dương thì Trịnh Thế An bị thôi chức vụ.

Không có biện pháp, hiện tại không phải là An Viễn đường, đương gia làm chủ là Trịnh Nhân Cơ, Trịnh Thế An cũng không thể tránh được.

- Thôi quản gia, Thiên Tân kiều phố từ trước tới nay đã là ba trăm năm, là thể diện của An Viễn đường tại Lạc Dương.

Mặc kệ tình hình thế nào thì Thiên Tân kiều phố các lão các thiếu nhi đối với Trịnh gia vẫn trung thành tận tâm, năm đó vì Trịnh Vĩ Công mà 800 người ở Thiên tân kiều nam chinh bắc chiến, người tại sao lại muốn cắt đường sống của bọn họ?

Thiên Tân kiều là một phố xá ở phía bắc Lạc Thủy, là sản nghiệp của Trịnh gia đã ba trăm năm.

Đám người ở đây tất cả đều dựa vào Trịnh gia mà sống, buôn bán thiết khí, chế tạo nông cụ trên danh nghĩa thuộc về An Viễn đường.

Thôi Đạo Lâm tới đây việc đầu tiên chính là muốn bỏ sinh ý ở Thiên Tân kiều, đem dân chúng địa phương xua đi.

Trịnh Thế An làm sao có thể đồng ý được?

Bạn đang đọc truyện *Sốán Đường Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thiên Tân Kiều phố

Thôi Đạo Lâm nói:

- Trịnh quản gia đây cũng không phải là quyết định của ta mà là quyết định của Đại Công.

Những năm gần đây, Thiên Tân Kiều phố sinh ý đã không còn được như trước, hàng năm chi tiêu rất nhiều vào đó, ta cũng vì Trịnh gia mà suy nghĩ mà thôi.

Còn nữa, ông ở Huỳnh Dong không biết tình hình ở Trường An.

Triều đình mấy năm gần đây càng thêm coi trọng Lạc Dương vốn muốn đem Lạc Dương trở thành kinh đô thứ hai, tu sửa chỉ là sớm muộn.

Một khi Lạc Dương được trùng kiến, Thiên Tân Kiều phố nhất định sẽ trở thành chỗ phồn hoa, cho nên Đại Công cân nhắc đem Thiên Tân Kiều phố biến thành lầu nhạc phường... Ông cũng biết Đại Công muốn đứng vững ở Lạc Dương thì việc chi tiêu phải dùng là vô cùng lớn, trước hết đem Thiên Tân Kiều cải thiện, giảm bớt áp lực cho đại lão gia, hơn nữa Đại Công cũng không phải là mặc kệ những người kia không phải là đã sắp xếp cho bọn họ

đi điền trang hay sao, lão quản gia ông nhìn xa trông rộng một chút đi.

Thiên Tân Kiều phổ, đúng là nhập không đủ xuất, dựa vào Trịnh gia cứu tế mà miễn cưỡng duy trì.

Thế nhưng đem những người kia tới điền trang làm tá điền nơi đó thì họ làm gì đây?

Trịnh Ngôn Khánh ở bên phòng bên ngoài nghe thấy cãi lộn muốn bước vào bên trong nhưng đúng lúc này một thanh niên đã ngăn cản hẳn lại.

- Ở đây lòi ra tên tiểu tạp chủng này, còn lại muốn vào phòng chính, còn chưa cút cho ta.

Nói xong thanh niên kia đưa tay muốn đẩy Ngôn Khánh ra.

Trịnh Ngôn Khánh nhận ra thanh niên này, chính là con của Thôi Đạo Lâm, Thôi Sinh, hẳn không biết Ngôn Khánh, cho rằng Ngôn Khánh chỉ là một hạ nhân mà thôi.

Ngôn Khánh nhăn lông mày lại, ôm cánh tay của Thôi Sinh sau đó nghiêng người về phía trước, đầu gối hất lên, đem Thôi Sinh đẩy ngã xuống đất. Ngôn Khánh tập võ đã vài năm, lại được Tôn Tư Mạc dạy bảo sức lực đúng là không nhỏ, Thôi Sinh cũng là chủ quan cho nên bị ngã xuống đất.

- Ngôn Khánh không được vô lễ.

Trịnh Thế An quát bảo Trịnh Ngôn Khánh dừng tay nhưng sau đó lại lạnh lùng nói:

- Tên tạp chủng này chính là tôn nhi của ta, không biết Thôi Tổng quản định xử trí thế nào?

Thôi Đạo Lâm sắc mặt trở nên lạnh lẽo nhưng vẫn tươi cười.

- Thôi Sinh không được vô lễ.... còn không mau thỉnh tội với Trịnh quản gia.

- Thật không có ý tứ, tiểu nhi không biết Trịnh quản gia có hậu nhân, ngôn ngữ mạo phạm, xin đừng trách.

Trịnh Thế An đỏ mặt lên.

Những lời này của Thôi Đạo Lâm lại ẩn chứa sát cơ trong đó.

Trong lời nói ẩn chứa sự chế giễu Trịnh Thế An, nói người ngu thể không đầy đủ, làm sao có con được, tên kia chẳng qua là một tên tạp chủng mà thôi.

Trịnh Ngôn Khánh làm sao không hiểu ý trong lời nói của hắn, thấy Trịnh Thế An có vẻ không kìm chế nổi cảm xúc liền kéo tay Trịnh Thế An.

- Gia gia.

Hắn cười dịu dàng mà nói:

- Không sao, chỉ là một chút hiểu lầm mà thôi, Thôi tổng quản không biết con cũng là chuyện bình thường, gia gia không nhớ trước kia đại lão gia có yêu thích một con chó đen, sau đó con chó đó sinh hạ được một bảy chó, cả ngày ăng ăng kêu, về sau còn cắn cả gia gia, về sau không phải đã bị đại lão gia giết để gia gia hả giận sao... Đại lão gia đã nói....

- Quản gia ông lại để cho chó cắn rồi, nhưng không lẽ lại đi cắn lại nó?

Thôi Đạo Lâm mặt đỏ bừng lên.

Tất cả mọi người đều không phải là kẻ ngu dốt, làm sao lại nghe không rõ hàm ý từ lời nói này của Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh dùng một mũi tên bắn trúng ba con chim, một nói Thôi Đạo Lâm lắc đầu vẫy đuôi như một con chó đen, Thôi Sinh bắt quả chỉ là một tên cậu tạp chủng mà thôi, thứ hai là nói Trịnh Thế An không nên nóng tính, không nên chấp nhặt tiểu nhân, thứ ba chính là cảnh cáo Thôi Đạo Lâm, Lạc Dương đúng là do Trịnh Nhân Cơ làm chủ, nhưng đừng quên Trịnh Nhân Cơ là con của Trịnh Đại Sĩ, người làm chủ An Viễn đường vẫn là Trịnh Đại Sĩ.

Trịnh Đại Sĩ có thể không trách tội Trịnh Nhân Cơ nhưng có thể sẽ thu thập con chó nhà người dễ dàng.

Trịnh Thế An nghe thấy vậy thì trên mặt liền nở ra một nụ cười.

Mà Thôi Đạo Lâm không thể tức giận, nếu hắn tức giận thì chẳng phải thừa nhận là mình ý vào Trịnh Nhân Cơ, làm chó đen vẫy đuôi hay sao?

Hắn cố gắng nở nét mặt tươi cười:

- Đã sớm nghe lão quản gia có một tôn nhi tốt, hôm nay nhìn thấy quả nhiên không tệ.

Lão quản gia hay là chúng ta tiếp tục nói chính sự đi... Như vậy đi chuyện của Thiên Tân Kiều phổ, ông cũng đừng quản, từ hôm nay trở đi, ông phụ trách Điền trang, qua mấy ngày nữa Đại Công sẽ tới đây.

Trịnh Ngôn Khánh biết rõ, Thôi Đạo Lâm đến đây là muốn chèn ép Trịnh Thế An.

Điền trang quân sự, so với chức đại quân gia ở Trịnh gia địa vị tự nhiên không giống nhau.

Trịnh Thế An trong lòng tràn ngập lửa cháy nhưng bị Trịnh Ngôn Khánh kéo tay nên áp chế lửa giận trong lòng.

- Đại Công đã đem chuyện ở Lạc Dương giao cho Thôi quân gia ta đây cũng yên lòng rồi, Ngôn Khánh thu thập đồ vật một chút, hôm nay chúng ta tới điền trang.

Trịnh Thế An cười lạnh một tiếng rồi kéo Trịnh Ngôn Khánh đi.

Từ Thế Tích muốn đi ra nói chuyện nhưng biết rằng mình còn nhỏ có nói cũng không có tác dụng gì, hơn nữa hắn nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh khoát tay áo với mình tự nhiên hiểu rõ, Ngôn Khánh không muốn hắn nhúng tay vào là có nguyên nhân của hắn.

- Gia gia, chút nữa gia gia tìm người thân tín, đến các phố xá tại Thiên Tân Kiêu phao tin rằng Thôi quân gia muốn đuổi họ đi...

- Mặt khác lại để cho người đến các điền trang phao tin tức ra.

Chúng ta không cần vội vã, cứ ở lại phủ chờ đợi thời gian.

Thôi Đạo Lâm ngơai không coi Trịnh Thế An ta ra gì, trước hết ta sẽ đem nước bẩn dội lên trên người ngơai.

Về phần kết quả sẽ là gì...

Trịnh Thế An khẽ giật mình nhìn Trịnh Ngôn Khánh rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Đúng lúc này phía trước Trịnh Vi Thiện đã tiến tới, nhìn thấy hắn, Trịnh Thế An liền lớn tiếng cười nói:

- Vi Thiện, ta đã được sắp xếp sang điền trang bên kia, về sau ngơai ở đây nhất định phải tận lực làm việc cho Đại Công, những ngày nay vất vả cũng nhiều, bây giờ ta với ngơai uống cạn một chén.

Trịnh Vi Thiện cũng đã nghe được tin tức, nhưng đối với Trịnh Thế An cũng không dám lười biếng.

Đừng nhìn Trịnh Nhân Cơ hiện tại không coi trọng Trịnh Thế An, tương lai không có nghĩa là như vậy.

Hơn nữa Trịnh Thế An có một tôn nhi rất tốt, nói không chừng sau này sẽ có thành tựu.

- Lão quân gia, hôm nay chúng ta không say không ngủ.

Người của Trịnh gia dĩ nhiên là thân cận với người của Trịnh gia.

Hôm nay Thôi Đạo Lâm đắc thế nhưng Trịnh Vi Thiện không sợ Thôi Đạo Lâm.

Dù nói thế nào Trịnh Vi Thiện cũng võ nghệ cao cường, là cao thủ khó kiếm tương lai Trịnh Nhân Cơ làm chủ An Viễn đường cũng không làm khó với hắn.

Vẫn là câu nói đó, có bản lĩnh thật sự còn phải sợ gì?

Thôi Đạo Lâm từ trong phòng nhìn theo bóng lưng hai cha con của Trịnh Thế An, sắc mặt trở nên tối tăm phiền muộn.

- Lão thái gia kia quá kiêu ngạo rồi... còn tên tiểu tạp chủng kia nữa, thật là khinh người quá đáng.

- Cha chúng ta không thể chịu thua được, chúng ta đã trốn lão thái giám kia nhiều năm, hôm nay vất vả lắm mới có một phen hãnh diện, há có thể để hắn hung hăng càn quấy.

Thôi Đạo Lâm nói:

- Lão già kia ý vào việc được đại lão gia tin tưởng nên mới dám liều lĩnh như thế.

Yên tâm đi ta tự có biện pháp thu thập hắn, hiện tại là ở Lạc Dương, ta là đương gia của đại tiểu thư, sẽ từ từ trừ bỏ hắn.

Chương 39: Trưởng Tôn đại nhân.

Với thủ đoạn của Trịnh Thế An, muốn thần không biết quỷ không hay đem tin tức truyền ra ngoài thật sự là chuyện quá đơn giản, người nhà nô bộc ở Lạc Dương đúng là thân cận với Trịnh Thế An hơn nhiều.

Mà Thôi Đạo Lâm tuy nói là tạm thời làm chủ ở đây nhưng trong mắt người hầu vẫn không coi hấn ra gì.

Lực lượng dòng họ mạnh mẽ vô cùng, Thôi Đạo Lâm cho dù có thủ đoạn nhưng muốn khống chế cũng không dễ dàng, còn nữa những hộ gia đình ở Thiên Tân Kiều phổ cũng coi như là người của Trịnh lão gia.

Đối với Trịnh Ngôn Khánh mà nói, chuyện ở trong thành Lạc Dương hấn không để ý.

Hấn đã đi ngủ từ sớm, ở bên ngoài Trịnh Thế An và Trịnh Vi Thiện vẫn nâng ly cạn chén mãi cho đến khi gà gáy mới chấm dứt.

Sáng sớm ngày hôm sau Trịnh Thế An liền cùng với Trịnh Ngôn Khánh rời khỏi lầu trạch Lạc Dương.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không mang theo nhiều đồ, chỉ có con lừa mà theo gia gia rời khỏi Lạc Dương, hướng về phía điền trang.

Ở phía điền trang cũng đã nhận được tin tức.

Lúc này ở Thiên Tân Kiều phố đã nghe thấy tin tức, bọn họ thấy Trịnh Thế An tới điền trang lập tức tới hỏi.

- Lão quản gia chúng tiểu dân vì Trịnh gia đã vài chục năm rồi, tại sao hiện tại lại đuổi chúng tiểu dân đi?

- Đúng thế, đúng thế, nếu không cho chúng ta tiếp tục cày ruộng thì chúng ta làm gì tiếp bây giờ. Chúng ta già trẻ lớn bé toàn bộ đều dựa vào những thứ này để sống qua ngày, lão quản gia ông phải làm chủ cho chúng tiểu dân, ông không thể mặc kệ nếu không chúng tiểu dân sẽ không có đường sống.

Đám tá điền này bây giờ miệng tám lưỡi kêu la, Trịnh Thế An thì sắc mặt trở nên âm trầm.

- Việc này không phải do ta quản, hôm nay người làm chủ Lạc Dương là do Thôi Đạo Lâm Thôi quản gia, mọi người có thể tìm hấn mà nói, ta chỉ phụ trách an trí... Không phải là ta không muốn quản mà là không quản được cũng không cách nào quản.

Bọn họ lập tức yên lặng xuống.

Hồi lâu sau có người đột nhiên lớn tiếng:

- Chúng ta đừng làm khó dễ lão quản gia nữa mà đi tìm Thôi Đạo Lâm phân xử.

- Đúng vậy tìm Thôi Đạo Lâm phân xử.

Đám tá điền này lộ vẻ quần chúng xúc động khiến Trịnh Thế An nhăn mày lại.

- Ngôn Khánh liệu có thể gây ra loạn không?

- Gia gia bắt kể chuyện này thế nào thì chúng ta cũng không sao.

- Thôi Đạo Lâm nói gia gia chỉ cần tới điền trang, để Thiên Tân Kiều phố cho hấn an trí là được, người cần gì phải quan tâm? Thôi Đạo Lâm ra mặt giải quyết chỉ sợ Thôi phu nhân cũng không có phần tốt, không giải quyết được thì Đại Công cũng chỉ trách hấn, dù thế nào cũng không truy cứu tới gia gia đâu.

Bất tri bất giác Trịnh Thế An đã coi Trịnh Ngôn Khánh là người tâm phúc.

Nghe Trịnh Ngôn Khánh nói vậy, ông liền nhẹ nhàng gật đầu.

Đúng thế, chuyện này có liên quan gì tới mình đâu cần phải quan tâm? Đại Công đã không tín nhiệm ông nếu ông ngoi đầu lên không chừng còn gây hiểu lầm cho Đại Công, làm tốt chuyện của mình là được rồi, những thứ khác không cần phải quan tâm.

Nghĩ tới đây Trịnh Thế An liền lập tức đánh xe, từ từ rời khỏi điền trang.

Theo lời của Trịnh Ngôn Khánh, xế chiều hôm đó, những hộ gia đình ở Thiên Tân Kiều phố đã tìm tới Thôi Đạo Lâm chất vấn.

Cũng giống như Trịnh Ngôn Khánh đoán, Thôi Đạo Lâm vô cùng thô bạo cự tuyệt, thậm chí còn mời cả người trong nha môn ra mặt, cưỡng ép bọn họ giải tán.

Trong mắt của Thôi Đạo Lâm, đám người này chẳng qua là một đám tiện khấu mà thôi.

Vốn cho là mọi người sẽ náo động tiếp.

Thế nhưng nha môn xua đuổi đáp người này về xong, bất kể cư dân của Thiên Tân Kiều phổ hay là điền trang tá điền đã trở nên trầm mặc, Thôi Đạo Lâm liền âm thầm đắc ý, một đám tiện khấu, ai dám chống lại Trịnh gia?

Trịnh Ngôn Khánh nghe xong liền nở ra một nụ cười.

- Gia gia, người thấy đó, chuyện này vẫn chưa xong đâu!

Trịnh Thế An cũng cười lạnh, suốt đêm viết thư phái người đưa tới Huỳnh Dương.

Chuyện này nhất định phải để cho Trịnh Đại Sĩ biết rõ.

Đừng nhìn Trịnh Thế An không biết chữ nhiều, lòng của ông thâm trầm hơn Thôi Đạo Lâm gấp nhiều lần.

Điền trang tất cả mọi chuyện ít nhất là xem biểu hiện đều tỏ ra rất bình thường.

Trịnh gia có hơn một trăm gia đình, trong đó bảy thành đã là người ngoài dựa vào ruộng đồng của Trịnh gia mà kiếm ăn, còn lại ba thành có rất nhiều người được hưởng đất, dựa vào đánh cá săn bắt mà sống. Lạc Dương địa thế tây cao đông thấp, sông và núi giao thoa, địa hình phức tạp, lấy Lạc Dương làm trung tâm, bốn phương tám hướng đều có núi, Long môn vài chục tòa son mạch, sông ngòi rậm rạp.

Từ xưa đến nay thành Lạc Dương đã có núi bốn phía vây quanh, nước tụ tập lại.

Có đạo là lên núi kiếm ăn, xuống núi uống nước.

Một điền trang Trịnh gia nho nhỏ đã có những nhân vật muôn hình vạn trạng.

Có một số người không có nhà liền ở trong các hang động, so với các nhà gạch ngói còn tiện nghi hơn rất nhiều, hơn nữa lại rất thoải mái.

Trịnh Thế An dĩ nhiên không thể ở trong hang động.

Trịnh gia điền trang có phòng xá ông ngụ ở một gia nhà có bảy tám phòng, ngay cả các tiểu viện chuồng ngựa cũng đầy đủ.

Xuyên qua điền trang, có thể nhìn thấy hai tòa núi.

Tòa núi phía tây là Long Môn núi, tòa núi phía đông là Hương Sơn.

Năm Thái Hòa Bắc Ngụy, Ngụy Hiếu Văn Đế dời đô tới Lạc Dương.

Bởi vì Bắc Ngụy dâng hoa tặng phật cho nên Hiếu Văn Đế ở Long Môn khai mở hang đá, trùng kiến phật tượng, đời sau đã trở thành hang đá Long Môn nổi tiếng.

Chỉ là lúc này hang động Long Môn chỉ có hình thức sơ khai ban đầu, vẫn chưa đạt tới quy mô như đời sau.

Trịnh Ngôn Khánh kiếp trước từng được đi du lãm qua Long Môn hang động, nhưng lúc đó hang đá vì nhiều nguyên nhân, đặc biệt là do chiến tranh làm ảnh hưởng rất nhiều đến phù điêu phật tượng, rất nhiều thứ bị cường đạo cướp đi.

Cho nên ở điền trang đến ngày thứ ba, Trịnh Ngôn Khánh liền cười con lừa khoan thai tiến tới núi Long Môn.

Thời tiết mùa đông lúc này đã tiêu điều không còn thấy tung tích ở đâu nữa.

Ven đường tràn ngập xuân sắc khiến cho lòng người khoan khoái dễ chịu.

Đương nhiên Trịnh Ngôn Khánh không có khả năng một mình đi ra ngoài, dù sao tuổi hán vẫn còn nhỏ, dẫn đường cho hán là một người tên là Mao Vượng, đây là cha của Tiểu tám, một người rất thuần phác đôn hậu.

Ông một bên trả lời câu hỏi của Trịnh Ngôn Khánh, một bên dẫn đường đi về phía trước.

Nhìn thấy vượt qua Y Thủy là tới Long Môn sơn, Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên dừng lại nhìn đoàn xe ngựa phái trước, ý bảo Mao Vượng dừng lại, nhìn tư thế ngựa xe hán biết rằng đó là người của mình.

Trịnh Ngôn Khánh tuy không hiểu ngựa nhưng biết rằng đây không phải là loại ngựa bình thường.

An Viễn đường lập nghiệp gây chiến công ở đây dĩ nhiên cũng nuôi dưỡng không ít bảo mã lương câu, mơ hồ cảm thấy những con ngựa kéo xe này thật không tầm thường. Đây là người nhà nào, Ngôn Khánh nhìn không được mà cảm thấy tò mò.

Trên xe ngựa kia có cắm một lá cờ, trên đó viết hai chữ "Trưởng Tôn"

- Lão Mao, đây là nhà quyền quý nào?

Mao vương ở Lạc Dương sinh sống, đối với quyền quý ở Lạc Dương cũng hiểu rõ.

- Trịnh thiếu gia, đó là quân xa của Trưởng Tôn đại tướng quân.

- Trưởng Tôn đại tướng quân?

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình, hắn chưa kịp phản ứng đã thầm nghĩ, Trưởng Tôn đại tướng quân, chỉ sợ là Trưởng Tôn Thịnh người đã từng dùng một mũi tên bắn chết hai con nặc.

Trong lịch sử Tùy Đường, Trưởng Tôn Thịnh tuyệt đối là một nhân vật không thể không nhắc tới.

Dương Kiên đã từng đánh giá: Trưởng Tôn lang võ nghệ siêu quần, thực sự là danh tướng.

Trên thực tế, tại năm Khai Hoàng, trong cuộc chiến với Đột Quyết, Trưởng Tôn Thịnh đã lập được kỳ công.

Đời sau có câu thành ngữ một mũi tên trúng hai con nặc cũng là do Trưởng Tôn Thịnh mà ra. Nhưng Trưởng Tôn Thịnh làm cho hậu nhân biết chính là nhờ con gái của ông, con gái của ông chính là Trưởng Tôn Hoàng hậu, vợ của Lý Thế Dân, mà tiểu nhi của hắn chính là danh thần Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Trịnh Ngôn Khánh ngơ ngẩn cả người.

Bất quá hắn cũng không phải vì thanh danh của Trưởng Tôn Thịnh mà kinh ngạc, mà là nhớ tới một chuyện, hắn nhớ rõ tới một chuyện đã rất lâu. Lúc hắn vừa sinh ra ở thời đại này, gặp một tai ương diệt môn, mà người giết chóc chính là Ninh Trường Chân.

Người này là một người Cá Lý, cha của hắn là thủ lĩnh bộ lạc Cá Lý, tên là Ninh Mãnh Lực, Ninh Trường Chân những năm cuối đời tiến về Trường An yết kiến Tùy Văn đế Dương Kiên sau đó được phong làm Khâm Châu thích sứ.

Khâm Châu ở nơi nào?

Trịnh Ngôn Khánh không rõ lắm.

Chỉ nghe Trịnh Thế An mơ hồ nhắc tới đó là một nơi ở Lĩnh Nam, thuộc về khu vực của người man hoang, địa phương đó vẫn theo kiểu sinh sống bộ lạc, người đứng đầu bộ lạc được gọi là Lý Soái, bởi vậy Ngôn Khánh mới xác định thân phận thực sự của Ninh Trường Chân.

Ninh Trường Chân lúc đuổi giết từng nhắc tới một cái tên là Trưởng Tôn đại nhân.

Trưởng Tôn đại nhân kia hắn là Trưởng Tôn Thịnh.

Nếu nói như vậy Ngôn Hồ và Trưởng Tôn Thịnh có quan hệ không tẻ, vậy cha mẹ mình đến tột cùng là người như thế nào đây?

- Trịnh thiếu gia, chúng ta qua sông thôi.

Mao Vương thấy Trịnh Ngôn Khánh trầm ngâm thì cũng cảm thấy kỳ quái.

Xe của Trưởng Tôn gia đã đi xa...

Chẳng biết tại sao xe đã đi xa, nhả hứng du lâm Long Môn sơn của Trịnh Ngôn Khánh cũng mất đi.

- Lão Mao hôm khác chúng ta tới Long Môn sơn, ta đột nhiên không muốn đi nữa.

- Vậy cũng tốt, khi nào Trịnh thiếu gia có hứng thú thì chúng ta đi là được.

Mao vương không hiểu được rằng tâm tình của Trịnh Ngôn Khánh hiện tại vô cùng phức tạp, hắn cảm cương con lừa, từ từ trở về.

Còn chưa tới điền trang phía xa xa đã thấy Tiểu Tầm chạy tới.

- Cha, đã xảy ra chuyện rồi!

Mao Vương khẽ giật mình:

- Tiểu Tầm, xảy ra chuyện gì rồi?

- Vừa rồi ở trong thôn mười lão quân đang mang mọi người đi tới Lạc Dương.

Nghe nói người ở Thiên Tân Kiều phố cũng đi, hình như bọn họ nghe nói Đại Công tới nên đến đó nói lý lẽ.

Trịnh Nhân Cơ đến Lạc Dương rồi sao?

Ngôn Khánh nghe được trong lòng thâm vui: Lần này trò hay sắp mở màn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sốán Đường Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lão Quân

Ở Thiên Tân Kiều phố có một đám người sống cùng với nhau đặc thù là quân hộ.

Năm đó, phụ thân của Trịnh Đại Sĩ là Trịnh Vĩ khởi binh, miệng hô vạn người, cái này không chỉ có người của Trịnh thị mà còn rất nhiều thường dân sinh sống phụ thuộc vào Trịnh gia. Lúc ấy Trịnh gia đúng là đang đạt tới trạng thái đỉnh phong, mà ở Lạc Dương bọn họ cũng có mấy khoảnh ruộng tốt, mấy vạn người kia dựa vào Trịnh gia mà sinh sống, nghe nói Trịnh Vĩ khởi binh, dân chúng của Thiên Tân Kiều phố đều tập trung những lớp trẻ cường tráng.

Tám trăm thanh niên cường tráng góp sức, đã tung hoành ở vùng đất Hà Bắc.

Về sau Trịnh Vĩ công thành danh toại, 800 người này cũng bị chết và tổn thương trầm trọng, Trịnh Vĩ sau khi áo gấm về nhà đã ban thưởng rất hậu cho những tướng sĩ ở Thiên Tân Kiều phố còn sống sót này. Nói cách khác, chỉ cần An Viễn đường còn sống, dân chúng ở An Viễn đường không cần phải lo lắng về vấn đề sinh hoạt. Cái này tuy là có ý cảm kích, nhưng nhiều phần vẫn là thu mua nhân tâm.

Nhoáng một cái, Trịnh gia đã bắt đầu xuống dốc.

Những tướng sĩ may mắn sống sót ngày xưa hiện tại đều đã mất, nhưng còn có một số lão quân vẫn sinh hoạt ở Thiên Tân Kiều phố.

Bọn họ không cầu phú quý, chỉ có thể cầu an hưởng lúc tuổi già.

Đối với bọn họ mà nói, Thiên Tân Kiều phố chính là nhà của bọn họ.

Mà điểm này Thôi phu nhân lại không rõ ràng, Thôi Đạo Lâm càng không rõ, Thôi phu nhân và Thôi Đạo Lâm chỉ xem Thiên Tân Kiều phố là một đám sống bám vào Trịnh gia mà thôi, nếu như Thôi Đạo Lâm đến Lạc Dương hỏi thăm một chút không chừng Trịnh Thế An còn có thể chỉ ra. Nhưng Thôi Đạo Lâm lại quá kiêu ngạo khiến Trịnh Thế An tức giận không để ý tới chuyện này.

Về sau, ông muốn nói cho Thôi Đạo Lâm biết thì lại bị Trịnh Ngôn Khánh ngăn cản.

- Gia gia, người chớ xen vào.

- Người lúc này đi nói rõ Thôi Đạo Lâm chắc chắn không nghe lọt, ngược lại càng phản cảm..

Trịnh Ngôn Khánh nói nhỏ bên tai Trịnh Thế An khiến ông liên tục gật đầu.

Ông không trở về Lạc Dương, chỉ viết một phong thư.

Cũng không nói chuyện gì, chỉ viết vài câu: Thiên Tân Kiều phố không được đụng vào, đụng vào sẽ xảy ra chuyện lớn.

Ngôn Khánh nói:

- Thôi Đạo Lâm hôm nay chỉ sợ đắc chí trong lòng, gia gia càng nói vậy hắn càng nghe không vào, nếu như đại công tử sau này trách cứ thì gia gia cứ nói là đã thông báo, như vậy Thôi Đạo Lâm chỉ sợ sẽ ăn một chút đau khổ.

Trịnh Ngôn Khánh không muốn Trịnh Thế An dấy vào chuyện này nên khuyên ông đừng về.

Bởi vì hần nhìn ra, Trịnh Nhân Cơ căn bản không quản lý chuyện trong nhà, phần lớn là do Thôi phu nhân quản lý.

Thôi phu nhân cầm quyền một ngày thì Thôi Đạo Lâm không có khả năng thất thế.

Dù sao đối với Thôi phu nhân mà nói, Trịnh gia cao thấp đều là người xa lạ, nàng ở bên ngài vài năm chỉ có thể tín nhiệm người nhà mình. Chỉ là mượn chuyện này chèn ép Thôi Đạo Lâm một chút cũng tốt, ít nhất có thể để Trịnh Nhân Cơ hoài nghi năng lực của hần. Thế gia môn phiệt, vị trí quản gia là vị trí trọng yếu, các đại nhân vật hoặc danh sĩ phong lưu, cho dù là vua hay dân thì những chuyện nhỏ như lông gà vỏ tỏi đều rơi vào tay quản gia.

Cho nên có thể nói, chỉ cần Trịnh Nhân Cơ bất mãn với Thôi Đạo Lâm thì Trịnh Thế An còn có khả năng lên lại.

Đối với suy nghĩ này của Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh Thế An dĩ nhiên là không chối từ.

Ông là một người khéo léo dĩ nhiên biết phải làm thế nào.

Ngôn Khánh có thể sáng chế ra Vịnh ngỗng thề, Vịnh ngỗng thơ, bản thân cũng khiến cho Trịnh Thế An không dám khinh thường.

Trịnh Thế An biết rõ, đứa cháu ngoan này của mình tuyệt đối không phải là người nông cạn, cho nên mặc dù trong lòng cảm thấy kỳ quái nhưng ông vẫn coi trọng cách nhìn của Trịnh Ngôn Khánh. Trịnh Nhân Cơ đưa xe đến Lạc Dương, đúng là hần đã lên báo tin.

Lại nói tiếp, Trịnh Nhân Cơ hai năm qua quả là không tệ.

Một Thông Sự Xá nhân bình thường bây giờ đã có thể đạt tới vị trí Tào Duyên Lạc châu, đồng đẳng với cán bộ cấp thành phố hiện nay, mà khoảng thời gian thăng tiến chỉ là mấy năm.

Cho nên có thể nói, đứng đúng vị trí là điều mấu chốt.

Năm đó thái tử tranh giành, An Viễn đường từ bỏ thái tử Dương Dũng, đứng bên của Dương Nghiễm, tự nhiên là thu lợi nổi bật.

Ngày nay địa vị của Dương Nghiễm không ai có thể rung chuyển.

Trịnh Nhân Cơ tự nhiên cũng rộng mở con đường làm quan, đặc biệt là Dương Nghiễm, đối với quan lũng quý tộc không có hảo cảm, nhưng đối với Quan đông sĩ tộc lại dốc sức đề bạt.

Ví dụ như Trương thị ở Ngô Huyện.

Trịnh Nhân Cơ nhậm chức Lạc châu Tào Duyên, dĩ nhiên được sự đề cử rất lớn của Dương Tổ và Dương Nghiễm.

Chức vị Tào Duyên này, đã được bố trí từ thời Đông Hán, chỉ là từ khi nhà Tùy khai quốc, Tùy Đế Dương Kiên đối với quyền hành của thừa tướng thì chèn ép cho nên chức vị Tào Duyên được đặt riêng tại các châu phủ.

Sông lạc là trọng địa thuế ruộng cho nên Trịnh Nhân Cơ làm ở vị trí đông Tào Duyên này không khác với cục trưởng cục tài chính đời sau, phụ trách vấn đề thu thuế, phân công quản lý thương hàng, là một vị trí bất kỳ ai cũng không dám khinh thường. Ở sông Lạc, các quan ở đây đều nể trọng, chỉ cần Trịnh Nhân Cơ ngồi tốt cái ghế ở đây, ngày sau làm tổng quản một châu cũng không phải là chuyện khó khăn, cho nên Trịnh Nhân Cơ càng xem trọng chức vị này.

Chỉ là Trịnh Nhân Cơ không hài lòng lắm với việc Trịnh Đại Sĩ phái Trịnh Thế An tới.

Trịnh Thế An bất quá chỉ là một lão nô mà thôi, ngu thể lại không đầy đủ thì tính toán được gì chứ?

Trịnh Nhân Cơ đối với những người ngu thể không được đầy đủ có cảm giác không hài lòng rõ rệt, trước kia chức quan của hần hèn mọn, cộng thêm với việc Trịnh Đại Sĩ nể trọng Trịnh Thế An nên không nói gì, nhưng hiện tại Trịnh Nhân Cơ coi như là nhân sĩ thành công dĩ nhiên là có chủ kiến của riêng mình, đặc biệt đối với việc Trịnh Đại Sĩ sắp xếp hần càng phản cảm với Trịnh Thế An.

Nhưng hần không thể phản đối Trịnh Đại Sĩ cho nên thương lượng với phu nhân, quyết định để Thôi Đạo Lâm tới, đem Trịnh Thế An tới diện trang. Đã không cách nào cự tuyệt thì chỉ có thể tiếp nhận, nhưng khi tiếp nhận thì phải nghe theo lời của ta, nếu Trịnh Thế An không nghe thì trở về An Viễn đường.

Nếu như Trịnh Thế An đáp ứng thì rất tốt...

Mọi người không cần phải gặp mặt, đỡ phải phiền não.

Ôm ý nghĩ như vậy cho nên Trịnh Nhân Cơ mang già trẻ thê nhi đến bên ngoài thành Lạc Dương.

Từ Trường An tới Lạc Dương, xuôi theo cốc thủy, từ phía rất xa đã có một đám người đông nghịt, đi đầu là một lão già tóc trắng.

Trịnh Nhân Cơ thấy vậy thì không khỏi kỳ quái.

- Ta đã không phải phân phó rồi sao, ta không muốn nghênh đón mà tự vào thành, tại sao Thôi Đạo Lâm còn làm ra chuyện này?

Ở bên cạnh Trịnh Nhân Cơ là một thanh niên.

Hắn mặc áo màu trắng, mình khoác áo choàng, khí độ ung dung, mang theo chi khí công tử quý tộc bẩm sinh.

Nhắc tay gιο chân đều có phong phạm.

Hắn nhìn mảy lại, hai tay cầm kiếm khẽ nói:

- Trịnh Nhân huynh, những người này xem ra không phải là đón tiếp chúng ta.

Lời nói còn chưa dứt thì đã thấy mười bạch phát lão già đi nhanh tới.

Những người này đều mang theo một sát khí thâm thiết, nếu như không phải đã từng đi ra từ núi thây biển máu thì rất khó có được khí chất này.

Cướp đường sao?

Trịnh Nhân Cơ khẽ nhìn mảy, ý bảo hộ vệ tiến tới hỏi thăm.

- Xin hỏi ai là đô đốc công tử?

Một bạch phát lão già không chờ hộ vệ hỏi đã lớn tiếng nói:

- Chúng ta là người dưới trướng đô đốc năm đó, mãnh hổ thị tòng.

- A..

Bạn đang đọc truyện *Sóán Đường Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Trịnh Nhân Cơ nổi giận

Trịnh Nhân Cơ nghe được cũng lấp bắp kinh hãi.

- Trịnh Nhân huynh, thế nào là mãnh hổ thị tòng?

- Đó là những người năm đó hầu hạ dưới trướng tổ phụ ta, cổ xưng là mãnh hổ thị tòng.

Trịnh Nhân Cơ không dám lãnh đạm vội vàng để đám hộ vệ phía trước tản ra mà bước lên vài bước cười nói:

- Mấy vị lão quân tại sao lại xuất hiện ở đây?

Bạch phát lão già kai trợn mắt hổ lớn tiếng nói:

- Đại công tử, lão quân thất lễ rồi, nghe nói đại công tử hôm nay đến đây mấy lão đầu từ chúng ta đến đây hỏi một chuyện, lời nói của đại đô đốc năm đó, bây giờ không còn giữ nữa sao?

Đại đô đốc chính là tôn xưng của Trịnh Vĩ mà đám người này gọi năm đó.

Trịnh Vĩ được phong làm Trương Thành Quận Công, ấp có tới ba nghìn hộ, nhưng hắn càng thích được người khác gọi là đô đốc, để nhớ lại về hào hùng năm đó.

Trịnh Nhân Cơ khẽ giật mình:

- Lão quân, lời nói của lão gia tổ năm đó, tại sao có thể bỏ đi được?

- Cái này tốt lắm, lão quân muốn hỏi đại công tử một chút, vì sao lại cường bỏ đi Thiên Tân Kiều phố, lại còn muốn chúng ta ở lại điền trang.
- Chúng ta từ bé đã lớn lên tại Thiên Tân Kiều phố, ngoại trừ rèn sắt thì không có sở trường gì cả.

Để chúng ta tới điền trang, chẳng lẽ lại muốn chúng ta đi cày ruộng sao, đại công tử, chúng ta không phải là cây già lên mặt nhưng mà muốn hỏi đại công tử một câu, lời nói của đại đô đốc năm đó còn giữ không, chúng ta không nói nhiều, nếu không giữ thì chúng ta rời khỏi Thiên Tân Kiều phố, đại công tử, chúng ta không phải là phường vô lại, chỉ cần đại công tử nói một câu thì chúng ta sẽ lập tức đi.

Trịnh Nhân Cơ cảm thấy không ổn.

Hắn đến bây giờ vẫn không biết rõ là đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Dù sao chuyện ở Thiên Tân Kiều phố cũng là do Thôi phu nhân một tay quản lý, Trịnh Nhân Cơ chỉ biết rằng Thôi phu nhân muốn chinh đồn sự nghiệp ở Lạc Dương, về phần chinh đồn thể nào đúng là y không rõ ràng, nhưng nghe ý tứ này thì đúng là muốn đuổi đi... những lão quân này.

Thế gia đệ tử coi trọng nhất là thanh danh.

Nếu Trịnh Nhân Cơ hẳn hôm nay không có câu trả lời hợp lý thì ngày sau nhất định đừng mong có chỗ đứng ở Lạc Dương nữa.

Chỉ sợ giờ khắc này, các môn phiệt quyền thế ở Lạc Dương đang cười ha hả một bên xem náo nhiệt, nhạo báng Trịnh Nhân Cơ.

Trịnh Nhân Cơ hít sâu một hơi:

- Lão quân, bên ngoài thành gió lớn, mọi người niên kỷ đã cao... như vậy đi chúng ta tới lão trạch nói chuyện.

Đây vốn là hảo ý, không ngờ lại khiến cho lão quân kích động.

- Ý tốt của đại công tử, chúng ta không dám nhận.

- Lần trước chúng ta tới lão trạch hỏi thăm, lại bị quân gai mời ra ngoài, đuổi chúng ta về, lão trạch cửa rất cao, bình dân như chúng ta thật không dám lại, đại công tử, lão trạch chúng ta không đi nổi, chỉ cần đại công tử thoáng khoải nói một câu, lời nói của đại đô đốc... có tính hay không? nếu như không thì chúng ta trở về và sẽ đi.

Những người này tuy nói là phụ thuộc vào Trịnh gia nhưng cũng đã lập được công lao hãn mã cho Trịnh gia.

Trịnh Nhân Cơ giận tím mặt:

- Trịnh Thế An làm việc thế nào vậy? Mau lập tức phái người tìm hắn tới cho ta?
- Đại công tử, chuyện này không có liên quan đến Trịnh quân gia, Trịnh quân gia hiện tại ở điền trang.
- Trịnh Thế An không ở Lạc Dương?

Trịnh Nhân Cơ lúc này mới nhớ tới hắn đã để cho Thôi Đạo Lâm tiếp nhận còn Trịnh Thế An đã tới điền trang rồi.

Tên Thôi Đạo Lâm này làm việc thế nào vậy?

Trịnh Nhân Cơ nghiêm mặt nói:

- Lão quân, lời nói của lão gia tổ năm đó dĩ nhiên là giữ lời, kính xin lão quân quay trở về Thiên Tân Kiều phố, sống yên ổn là được. Về tâm ý hàng năm sẽ đưa đúng hạn, Nhân Cơ mặc dù bất tài cũng không dám vi phạm gia tổ chỉ mệnh.

Mười lão quân gia nhĩ nhau.

- Đại công tử, chúng ta cũng nghe nói.... Lạc Dương không thể so với địa phương khác, đại công tử nhận chức ở đây, trong lòng chúng ta cũng vô cùng cao hứng, tâm ý thì không cần, đại công tử còn rất nhiều chuyện phải quan tâm, chúng ta chỉ cần một chỗ an thân vậy là đủ.
- Đúng vậy, đại công tử chúng ta chỉ cần một chỗ an thân là đủ.

- Đại công tử, lão quân mặc dù già nhưng vẫn có thể vung chùy chiếu cố cho mình, hôm nay chúng ta tới đây chính là muốn nghe đại công tử nói một câu, đại công tử đã nói vậy thì tốt, chúng ta sẽ tản ra, mọi người, mau tản ra đi.

Mười lão quân hô lên, đám người đông nghẹt lập tức tản ra.

Trịnh Nhân Cơ thở phào một hơi, quay đầu nhìn võ sĩ bên cạnh:

- Lại làm cho Nhan thiếu huynh phải chê cười rồi.

- Trịnh gia có thể sống sống mấy trăm năm, quả nhiên là không tầm thường.

Có một đám lực sĩ tâm huyết như vậy, An Viễn đường làm sao có thể xuống giếng, ha ha, Trịnh nhân huynh xử lý sự tình thật là quyết đoán.

- Hổ thẹn, hổ thẹn.

Trịnh Nhân Cơ đỏ mặt lên, ở bên cạnh cười gượng.

Trong lòng hắn vô cùng tức giận. Tên Thôi Đạo Lâm cũng thật là, tại sao lại không biết nặng nhẹ.

Sau đó mọi chuyện đã được giải quyết thỏa đáng, đối với chuyện Trịnh Nhân Cơ nhậm chức đồng tào duệ mà nói tựa hồ không có ảnh hưởng gì.

Nhưng Trịnh Nhân Cơ cũng biết chuyện này khiến hắn vô cùng mất mặt.

Mà làm hắn mất mặt không phải là đối thủ, không phải những môn phiệt ngang ngược ở Lạc Dương mà chính là do Thôi Đạo Lâm, đương nhiên Trịnh Nhân Cơ cũng hiểu rõ, chuyện ở Thiên Tân Kiều phố cũng là do xuất phát từ Thôi phu nhân.

Nói lý ra, hắn nên trách Thôi phu nhân nhưng đến cùng vẫn là do Thôi Đạo Lâm làm việc.

- Mau gọi Trịnh Thế An đến lão trạch gặp ta.

Trịnh Nhân Cơ sắc mặt âm trầm, vội vàng hạ lệnh với hộ vệ.

Xe vừa dừng lại, Thôi phu nhân ôm con gái xuống, Trịnh Nhân Cơ đang nổi giận liền bắt đầu phát tác.

- Phu nhân, phu nhân để cho Thôi Đạo Lâm cường chế di dời Thiên Tân Kiều phố hay sao?

Thôi phu nhân gạt đầu:

- Đúng thế, thiếp đã từng nói với chàng, Lạc Dương sản nghiệp có rất nhiều vấn đề, cần sửa lại một chút mới tốt.

- Tại sao nàng di dời Thiên Tân Kiều phố lại không nói với ta một tiếng?

- Lúc ấy chàng nói, để cho thiếp làm chủ... thế nào, hẳn là Thôi Đạo Lâm làm không tốt...

Trịnh Nhân Cơ cười khỏ nói:

- Hẳn không những không làm không tốt, mà suýt chút nữa nữa gây nên đại họa, cũng trách ta không nói rõ ràng, nàng di dời một số người ở Thiên Tân Kiều phố thì cũng thôi đi, nhưng có một số người không thể động vào, những người đó là mảnh hồ thị tông dưới trướng gia tổ năm đó, gia tổ ừng có di mệnh, An Viễn đường còn thì mảnh hồ vĩnh viễn ở đó. Cho dù nàng di dời bọn họ cũng phải có một kế hoạch thích đáng, nếu như không phải ta phát giác kịp thời thì phiền toái to rồi...

Thôi phu nhân nghe được cũng lắp bắp kinh hãi.

Nhưng nàng lập tức phản ứng nói với Trịnh Nhân Cơ:

- Thiếp không biết, Thôi Đạo Lâm cũng không rõ ràng, nhưng tại sao Trịnh quản gia lại không ngăn cản?

Thôi phu nhân dĩ nhiên hướng về phía người nhà mình, muốn giải vây cho Thôi Đạo Lâm một phen.

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Phong thư.

Nàng cũng biết, Trịnh Nhân Cơ không thích Trịnh Thế An, đem tai họa này gán lên trên người Trịnh Thế An là tốt nhất.

Trịnh Nhân Cơ ngưng tụ ánh mắt lạnh lùng nói:

- Bên Trịnh Thế An ta sẽ chất vấn nhưng Thôi Đạo Lâm ta cũng phải trách phạt.

- Đạo Lâm mới tới Lạc Dương, cũng không tinh tường việc trong nhà.

- Những năm gần đây hẳn đi theo chúng ta, tận tâm tận lực... Hừ theo thiếp thấy, Trịnh Thế An kia chỉ sợ không cam lòng vì bị phái đi điền trang, cho nên không nói chuyện ở Thiên Tân Kiều phổ cho Thôi Đạo Lâm, làm cho chàng bị người ta chê cười? Thật không biết vì sao công công lại coi trọng hẳn.

- Nàng bớt tranh cãi đi, chuyện này ta sẽ xử lý theo lẽ công bằng.

Trở về lão trạch ở Lạc Dương, hẳn không nói nhiều lời đã gọi Thôi Đạo Lâm tới, thỏa mả một hồi.

Lúc này Trịnh Thế An cũng chạy tới.

- Trịnh quản gia ở điền trang hẳn đã quen thuộc?

Mặc dù trong lòng không vui nhưng Trịnh Nhân Cơ vẫn lộ vẻ ôn hòa, nói Trịnh Thế An ngồi xuống rồi mở miệng hỏi thăm.

Trịnh Thế An bình tĩnh khom người nói:

- Đại công tử, hết thấy chuyện của điền trang đều tốt.

- Trịnh quản gia, ta biết trong lò ông không thoải mái.

- Kỳ thật ta cho quản gia đi điền trang cũng là suy nghĩ sâu xa, hai năm qua điền trang xác định thu hoạch không tốt, nghe nói không ít quân sự gian lận, quản gia là người mà phụ thân phái tới, năng lực của ông ta dĩ nhiên là tinh tường. Trong thành Lạc Dương sự tình rùm rả, ông lại lớn tuổi, vất vả ở đây cũng không phải là chuyện tốt.

Trịnh Thế An kinh ngạc nói:

- Đại công tử, lão nô thật sự rất thoải mái.

- Lão nô hai năm qua tinh lực không tốt, đôi khi rất dễ thất thần, chuyện ở Lạc Dương phức tạp, lão nô vừa tới cũng rất kinh sợ, đêm không ngủ say giấc, sợ làm sai gì lại khiến cho Đại Công khó xử, Thôi quản gia vừa tới, lão nô nhẹ nhõm hơn rất nhiều, ở điền trang thực sự rất vui sướng.

Lời nói này so với Thôi Đạo Lâm nói thật không giống nhau.

Trịnh Nhân Cơ dừng ở trên khuôn mặt của Trịnh Thế An không tìm thấy nửa điểm bất mãn nào.

Chỉ là hẳn cũng không tin nổi Trịnh Thế An lại biểu lộ như thế, Trịnh Thế An thâm trầm, nói chuyện dĩ nhiên rất có bản lĩnh, muốn nhìn ra tâm tư của hẳn là một chuyện không hề nào....

- Đã như vậy, ông biết rõ chuyện ở Thiên Tân Kiều phổ tại sao ông không nói rõ cho Thôi Đạo Lâm biết?

Trịnh Nhân Cơ nghiêm mặt lại, thanh âm trở nên nghiêm nghị.

Ông sớm đã biết rõ, Trịnh Nhân Cơ sẽ hỏi qua chuyện này, chỉ là đứa cháu ngoan Ngôn Khánh đã sớm có phòng bị, chuẩn bị cho ta.

Trịnh Thế An lộ vẻ vô tội, mở to hai mắt nhìn:

- Đại công tử, công tử nói như vậy là oan uổng cho lão nô rồi.

- Sao, ta tại sao lại nói oan cho ông?

Trịnh Thế An nói:

- Thôi quản gia từ lúc mới bắt đầu chuyện này lão nô đã lộ vẻ phản đối, chỉ là Thôi quản gia không nghe.

- Lão nô cũng biết, Thôi quản gia trước mặt lão nô không nghe lão nô nói, cho nên sau khi về điền trang lão nô còn tìm người viết một phong thư cho Thôi quản gia, nói rõ một chút sự tình ở Thiên Tân Kiều phổ, trong thư đều ghi rành mạch. Về sau những lão quân kia đến thăm, lão nô cũng khuyên can, vốn tưởng rằng lão quân không có chuyện gì, ai ngờ bọn họ nhận được tin tức đại công tử hôm nay tới, lão nô ở tại điền trang, làm sao ngăn cản được bọn họ?

- Người nói bậy.

Thôi Đạo Lâm ở bên cạnh nghe, thấy Trịnh Nhân Cơ chất vấn Trịnh Thế An trong lòng rất cao hứng.

Nào biết Trịnh Thế An lại xoay chuyển lời nói, dường như đem sự tình chuyển lên trên người của hẳn.

Thôi Đạo Lâm không nhận được nữa lập tức phản bác:

- Trịnh quân gia, ông viết thư khi nào? Tại sao ta không biết...
- Cái này... Đại công tử nếu như không tin có thể tìm người đưa thư vào hỏi.

Thôi Đạo Lâm càng gấp gáp, Trịnh Thế An càng lộ vẻ cung kính và khiêm tốn.

Nhan Sư Cổ bên cạnh không nói gì, nhưng lông mày hơi nhăn lại, có thể nhìn ra được, ông đối với sự vô lễ của Thôi Đạo Lâm thì có hơi bất mãn.

Trịnh Nhân Cơ hung hăng trợn mắt nhìn Thôi Đạo Lâm mà nói:

- Lão quân gia đã nói như vậy, vậy mang người đưa thư tới.

Trịnh Thế An gật đầu, gọi tính danh của người đưa thư tới, sau đó lui ra một bên.

Trịnh Nhân Cơ phất người gọi người kia tới, như vậy tránh cho Trịnh Thế An thông cung với người kia.

Thôi Đạo Lâm thở hổn hển ở bên cạnh liên tục cam đoan.

Mà Trịnh Thế An thì mặt mày khiêm tốn, khoanh tay ôn hòa.

Đến lúc này, khí độ cao thấp đã phân.

Nhan Sư Cổ lắc đầu chấp tay nói:

- Đại huynh, đây là chuyện nhà của huynh, xin thứ cho tiểu đệ không tiện đứng nhìn, đệ xin cáo từ trước.
- Lại để cho hiền đệ chê cười rồi!

Trịnh Nhân Cơ mỉm cười rồi tiễn Nhan Sư Cổ đi ra ngoài, sau đó quay lại ngồi xuống.

Ước chừng khoảng một nén hương, người nhà đưa tin kia đã tới.

- Ta hỏi người, lão quân gia từng đưa cho người một phong thư để người đưa cho Thôi quân gia đúng không?

Người đưa tin vò đầu suy nghĩ:

- Bốn ngày trước, Trịnh quân gia vừa tới điện trang, tiểu nhân cũng vừa vận vào thành mua đồ cho nên Trịnh quân gia đích thật để tiểu nhân đưa một phong thư cho Thôi quân gia.

Thôi Đạo Lâm nghe xong thì nóng nảy:

- Lão gia, hần nói dối, ta chưa từng nhìn thấy hần.
- Người câm miệng lại!

Trịnh Nhân Cơ hừ lạnh sau đó ôn hòa mà hỏi:

- Người cần phải hiểu rõ, không được nói dối.
- Lão gia, ta không nói dối, Trịnh quân gia hoàn toàn đã đưa cho tiểu nhân một phong thư.
- Nhưng mà Thôi quân gia nói, hần chưa từng gặp qua người.

Người đưa thư nói:

- Tiểu nhân cũng chưa từng gặp qua Thôi quân gia, lúc tiểu nhân từ điện trang tới đây, người sai vật khô cho tiểu nhân vào.

Lúc đó từ trong phủ chạy tới một vị tiểu công tử, ta liền đem thư tín giao cho hần, mong hần chuyển cho Thôi quân gia... À tiểu nhân nhớ rồi, vị tiểu công tử này họ Từ, lúc đó người sai vật của quý phủ gọi hần là Từ thiếu gia.

- Từ Thế Tích?

Trịnh Nhân Cơ hơi hồ đồ rồi.

Hần đương nhiên biết, Từ Thế Tích đang ở trong lão trạch.

Thân phận của Từ Thế Tích không bình thường, hẳn là con của Từ Cái hảo hữu, tuy nói là xuất thân hàn sĩ, nhưng được xưng tụng là hai chữ thiếu gia, người đưa tin đã nói ra Từ Thế Tích, vậy Trịnh Thế An nói thật sao?

Trịnh Nhân Cơ lập tức sai người tìm Từ Thế Tích tới.

Kỳ thật, Trịnh Nhân Cơ vừa tới gia môn đã gặp Từ Thế Tích rồi, đối với Từ Thế Tích, Trịnh Nhân Cơ rất ưa thích, đứa nhỏ này rất thông minh, rất có kiến giải, tuy xuất thân hàn môn nhưng thiên tư thông minh, nếu không hẳn cũng không đáp ứng cho Từ Cái vào phủ của mình.

- Thế Tích, người đã gặp qua người này chưa?

Từ Thế Tích vẻ mặt mê man, nhìn chăm chăm vào người đưa thư kia, nhìn hơn nửa ngày mới tỉnh ngộ:

- Ta nhớ ra rồi, người này ta đã thấy, mấy ngày trước hẳn nói Trịnh quân gia có thư muốn chuyển cho Thôi quân gia vừa vặn lúc đó ta gặp nên nhận thư.

- Vậy người có đem thư giao cho Thôi quân gia?

Từ Thế Tích lắc đầu:

- Lúc ấy Thôi quân gia không ở quý phủ cho nên ta ở hậu trạch gặp Thôi đại ca nên đã giao thư cho hắn rồi

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33:Trịnh Ngôn Khánh đi học

Người này nói với ta, đây là thư tín trọng yếu của Trịnh quân gia, lúc giao cho Thôi đại ca ta đã nhắc lại một lần, về sau đi luyện công buổi tối gặp được Thôi quân gia, chỉ là lúc đó quân gia uống nhiều quá nên ta cũng không hỏi lại... ngày hôm sau ta đã quên đi chuyện này. Mọi sự chính là như vậy.

- Ủ, ta hiểu rồi.

Trịnh Nhân Cơ gật đầu sau đó ôn hòa nói:

- Vậy người xuống trước đi, nhớ chuẩn bị một chút, hai ngày nữa cùng với Hoành Nghị lạy Nhan tiên sinh xong cùng nhau đọc sách, người ở cùng với Hoành Nghị nhất định phải đề tỉnh hẳn.

- Con biết ạ.

Từ Thế Tích hành lễ sau đó rời khỏi phòng.

Đúng lúc này, lời nói của Trịnh Thế An đã không hề sai.

Trịnh Thế An nói không sai vậy chính xác lời nói của Thôi Đạo Lâm có vấn đề.

Trong lòng Trịnh Nhân Cơ thầm hận Thôi Đạo Lâm, nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng trước mặt Trịnh Thế An, hắn biết rằng không nên trách cứ Thôi Đạo Lâm.

- Lão quân gia, những ngày nay thật là khổ cực cho ông.

- Ha ha, đây là bổn phận của lão nô, có gì đâu mà khổ cực.

Trịnh Thế An càng khiêm tốn, Trịnh Nhân Cơ càng khó chịu trong lòng, trước kia ở Trường An, hắn cảm thấy Thôi Đạo Lâm rất không tệ, nhưng sau khi tới đây so sánh với Trịnh Thế An, hắn càng cảm thấy chênh lệch so với Thôi Đạo Lâm càng quá nhiều.

Bất kể là làm việc hay khí độ đều không bằng.

Cuối cùng người đi ra từ An Viễn đường, phụ thân đối với lão quân gia này tín nhiệm cũng không phải là không có đạo lý...

Chỉ là....

Nghĩ tới việc ngũ thể của Trịnh Thế An không được đầy đủ, Trịnh Nhân Cơ lại cảm thấy chán ngán.

Nhưng hẳn lại không tìm ra tật xấu của Trịnh Thế An nên chỉ có thể cười hỏi:

- À, ta nhớ lão quân gia có một tôn nhi, cũng tới đây chứ?

Trịnh Thế An giật mình, nhưng trong lòng cũng có mấy phần hi vọng....

- Đúng thế, Ngôn Khánh xác thực là theo lão nô, hẳn hôm nay đang ở điền trang.

Trịnh Thế An vẫn hi vọng Trịnh Ngôn Khánh có thể nhĩ tử Hoành Nghị của Trịnh Nhân Cơ cùng học với nhau.

Tương lai có thể giúp đỡ Trịnh Hoành Nghị cũng là một chuyeej tốt.

Nhưng Trịnh Nhân Cơ đã phát tay cắt đứt lời ông....

- Trịnh Ngôn Khánh, ha ha ta nhớ rồi..

- Ta nhớ ông có một đứa cháu nhỏ, năm nay nó cũng đã bảy tuổi.

- Bẩm công tử, năm ngoái nó đã tám tuổi rồi ạ.

Cổ nhân tính tuổi phần lớn tính cả mười tháng hoài thai, hài nhi vừa ra đời đã là một tuổi, đợi lễ mừng năm mới thì hai tuổi, Trịnh Thế An cũ không biết Trịnh Ngôn Khánh sinh năn nào cho nên lúc đăng ký hộ tịch thì ông ghi Trịnh Ngôn Khánh sinh vào cuối năm.

Theo tính toán thì Trịnh Ngôn Khánh năm nay đã tám tuổi.

Trịnh Nhân Cơ gật đầu cười nói:

- Tám tuổi, cũng bắt đầu đi học rồi... lão Trịnh, điền trang chúng ta khoảng cách so với Hột Đậu Lăng cũng không xa, ta nghe nói Hột Đậu Lăng chuẩn bị mở trường học, như vậy đi ta sẽ nói với người của Lăng gia cho Ngôn Khánh tới lăng gia thôn đi học, ông thấy thế nào?

Trịnh Thế An nghe được thì cảm thấy thất vọng!

Những năm cuối của Khai Hoàng, làn sóng học tập xuất hiện, nhưng số lượng cũng không nhiều lắm, trình độ phổ cập cũng không quá lớn.

Mà ở bên trong các thế gia vọng tộc môn phiệt, việc học tập rất náo nhiệt, đặc biệt là sĩ tộc Quan Đông, đương nhiên, các thế gia vọng tộc chính thức đều mời các tiên sinh đến rồi truyền thụ. Những người có thể mời tiên sinh phần lớn là những danh sĩ đương thời, những sĩ tử bình thường thì chưa có tư cách. Tộc học cũng xưng là thôn học, chủ yếu là lấy giáo dục vỡ lòng là chính, bồi dưỡng một chút nhân tài dự bị mà thôi

Thôn học cũng công khai tính chất tuyển nhận học sinh không nghiêm khắc lắm.

Những nơi này chỉ có thể dạy viết chữ là được, còn muốn học văn cao thì phải có cơ duyên.

Trịnh gia cũng có thôn học, ở Huỳnh Dương cũng có vài phân danh tiếng.

Nếu quả thật là vì chỉ muốn biết chữ, với năng lực của Trịnh Thế An thì có thể dễ dàng đưa Ngôn Khánh đi vào bên trong học tập, cần gì phải tới Lạc Dương.

Trịnh Thế An biết rõ, Trịnh Nhân Cơ dùng phương thức này chẳng qua là để trấn an tâm tình của ông mà thôi.

Chỉ là Trịnh Thế An cũng có thể cự tuyệt, nhưng làm vậy chỉ khiến cho Trịnh Nhân Cơ càng thêm phản cảm với ông, cho nên lập tức khom người cảm kích rồi cáo từ rồi đi.

Về sau, Trịnh Ngôn Khánh nghe nói, Trịnh Nhân Cơ thưởng cho Thôi Đạo Lâm mười roi, mà Thôi Sinh bị vả vào miệng một trăm roi, đánh cho đến mức mất mấy cái răng.

Từ Thế Tích đúng là đã đem thư cho Thôi Sinh, nhưng lúc đưa thư đã nói một câu:

- Lão quân gia nói, phong thư này vô cùng phi thường, bảo Thôi quân gia lập tức xem.

Chữ "bảo" này mang theo một hương vị mệnh lệnh khiến cho Thôi Sinh nghe xong lập tức tức giận.

Người chỉ là một lão già ngũ thể không đầy đủ, hôm nay bị dày tới điền tran còn dám chạy tới ra lệnh cho các ông sao?

Cho nên hắn liền ném thư lên trên bàn, sau đó đi tầm hoan tán nhạc, không hề để tâm.

Mà Thôi Đạo Lâm trở về thì đã uống say mềm, ngày hôm sau tỉnh lại, Thôi Đạo Lâm không nhắc nên hắn cũng không lưu ý.

Về sau Thôi Đạo Lâm sai người quét dọn bàn học, thấy phong thư kia cũng ném vào sọt rác.

Tóm lại phụ tử của Thôi Đạo Lâm trong thời gian ngắn tiếp theo không dám khoa trương nữa.

Ngôn Khánh cảm thấy hơi tiếc, không thể nhân cơ hội này khiến cho Thôi gia phụ tử bị rơi đài, về sau nhất định bọn họ còn gây thị phi. Tuy nhiên hắn cũng hiểu rõ, muốn cho Thôi gia phụ tử rơi đài không phải là điều đơn giản như vậy, có Thôi phu nhân ở đó, rất khó thành công.

Tạm thời nhẫn nại một chút.

Dù sao thời gian còn rất dài, tuổi của Trịnh Ngôn Khánh còn nhỏ, còn rất nhiều thời gian tìm ra đầu pháp với phụ tử Thôi Đạo Lâm.

Hơn nữa hắn cũng chẳng muốn tìm phụ tử Thôi Đạo Lâm kia, bởi vì Trịnh Thế An sau khi trở về nói cho hắn biết là hắn sắp đi học rồi.

- Hột Đậu Lãng, danh tự này hình như là tên của người hồ, Lạc Dương có gia tộc này sao?

Trịnh Thế An cười nói:

- Tại sao không có, Dòng họ Hột Đậu Lãng này đích thật là dòng họ của người hồ, thời Bắc Ngụy, Ngụy Hiếu đế dời ba mươi tám họ về định cư ở Lạc Dương xong, Hột Đậu Lãng đã đổi thành họ Đậu, con đã hiểu rõ chưa?

Họ Đậu?

Trịnh Ngôn Khánh thất thanh nói:

- Chính là họ của An phong quận công.

Trịnh Thế An gật đầu đồng ý.

Họ Đậu này đúng là họ của người hán.

Từ lúc Triều Hán bắt đầu, họ Đậu phân chia làm Thanh Hà Tân đậu và Bình Lăng đậu, hiện lên không ít nhân vật nổi danh.

Trong năm Tây Hán, vợ của hán đế Lưu Hoàng chính là người họ Tân đậu, là thái hậu của hán vũ đế, về sau ca ca của Đậu thái hậu là Đậu Trường Quân chết sớm, con của hắn là Đậu Bành Tổ được phong làm Nam Bì hầu, mà đệ đệ của thái hậu là Đậu Thiếu Quân thì phong làm Chương Võ hầu, cháu trai của Đậu Thiếu Quân là một nhân vật cực kỳ nổi danh, đã làm tới chức Ngụy Kỳ hầu, Đậu Anh.

Thời kỳ Đông Hán, họ Đậu đã nổi danh với danh thần Đậu Dung.

Đậu Dung có đứa cháu gái là hoàng hậu của hoàng đế Đông Hán, mà cha của vị hoàng hậu này lại là đại tướng đương thời Đậu võ.

Sau đó bị hoạn quan làm hại, Đậu Võ vì thân phận ngoại thích mà bị tru sát, toàn bộ tộc nhân họ Đậu phải lưu lạc bên ngoài, trở thành tổ tiên của Hột Đậu Lãng Thị. Sở dĩ chuyển thành Hột Đậu Lãng là để tránh bị uy hiếp.

Mãi tới lúc Ngụy Hiếu Đế dời đô về Lạc Dương, người hồ định cư tại Sông Lạc, Hột Đậu Lãng mới khôi phục lại họ Đậu tổ tiên của mình.

An Phong quận công theo lời của Trịnh Ngôn Khánh là một đại nhân vật.

Người này chính là Đậu Vinh, cũng là nhi tử của Đậu Thiện, thuở nhỏ giao hảo cùng với Dương Kiên, từng được phong làm tước tướng quân. Vợ của Đậu Vinh chính là tỷ tỷ của Dương Kiên cho nên khi Tùy Đế Dương Kiên cướp Bắc Chu, Đậu Vinh kiên định ủng hộ Dương Kiên.

Nhớ năm đó, Hột Đậu Lãng trở về có tông cộng năm huynh đệ.

Lão Tam Đậu Nhạc, Lão Tứ Đậu Thiện, Lão ngũ Đậu Sí, đều mang về chiến công hiển hách cho nên đời sau xưng hô Đậu Thị là Tam Tổ Phòng. Con của Đậu Nhạc chính là Đậu Nghị. Mà con gái của Đậu Nghị lại càng nổi danh, đã gả cho Đường Cao Tổ Lý Uyên, sau này trở thành Thái Mục hoàng hậu. Đương nhiên lúc này Đậu gia chỉ nổi tiếng vì một chi của Đậu Vinh. Tuy nhiên Đậu Vinh hiện tại đã chết, con của hắn là Đậu Kháng đang đảm nhiệm chức U Châu tổng quản, cũng là một nhân vật có thực quyền.

Chương 34: Kết nghĩa vườn đào

- Nói như vậy, Đậu gia cũng là một môn phiệt thế gia vọng tộc như Trịnh gia chúng ta?

Trịnh Thế An gật đầu cười rồi lại lắc đầu.

- Nếu như luận thời đại thì Đậu gia xa hơn chúng ta, họ Đậu đã có tới tám trăm năm, chỉ là bất quá, Đậu thị sớm đã không còn huyết thống tinh khiết, làm sao có thể so sánh với chúng ta?

- Đậu Thị ở thời kỳ Bắc Tề, Đậu Thái sau khi giao chiến chết đi, đã là thời kỳ suy vi, không còn danh tiếng.

- Chỉ là Đậu gia danh tiếng vô cùng tốt, ở thời kỳ Bắc Chu cũng là hoàng thất ở đó. Sau khi Khai Hoàng, Đậu Vinh lại là anh rể của hoàng thượng, chỉ là sức lực của Đậu gia không nhỏ, đặc biệt là đưa cháu gái đã gả cho Đường Quốc công, địa vị càng thêm vững chắc, Ngôn Khánh, nếu như con không muốn học ở Đậu gia thôn thì ta cũng có thể thoái thác.

Không ngờ chuyện nhà họ Đậu này lại phức tạp như vậy.

Trịnh Ngôn Khánh lại không ngại nhờ vả quan hệ với Đậu gia, bởi vì ở sau lưng Đậu gia không chỉ có chỗ dựa Tùy đế mà quan trọng nhất là Đậu gia là con rể của Đường Quốc công Lý Uyên, nói không chừng có thể dựa vào Đậu gia mà có quan hệ với Lý Uyên.

Xem ra đây vẫn là một biện pháp tốt.

Ngôn Khánh sớm muộn gì cũng phải có quan hệ với Lý Uyên.

Đặc biệt hẳn sớm biết được, con trai trưởng Lý Kiến Thành đã có hôn ước với Trịnh gia nên hẳn bắt đầu động tâm tư.

Chỉ là chờ năm năm sau, ngay cả nhân ảnh của Lý Kiến Thành cũng không thể nhìn thấy chứ đừng nói là Lý Uyên.

Hiện tại có Đậu gia này làm cầu nối cũng nên thử một lần.

Mặc dù chỉ là thôn học chưa vào được hạch tâm của Đậu gia nhưng có một chút quan hệ, tương lai cũng dễ nói chuyện.

Đạo lý phòng ngừa, Trịnh Ngôn Khánh biết rất rõ ràng.

Cũng không biết, vị Đường Thái tông anh minh thần võ kia hiện nay đã lớn thế nào rồi.

- Ngôn Khánh, tại sao con không nói gì?

- À, gia gia vừa rồi hỏi con gì vậy?

Trịnh Ngôn Khánh vừa rồi suy nghĩ xuất thần nên không nghe thấy câu hỏi của Trịnh Thế An.

Trịnh Thế An cười nói:

- Ta vừa rồi hỏi con, nếu con không muốn đi tới Hộ Đậu Lăng gia thì ta có thể đi tìm Đại công tử từ chối.

- Đi, tại sao lại không đi?

Đúng thế, Trịnh Ngôn Khánh hiểu rất nhiều ca từ thi phú nhưng hẳn đối với thời Tùy Đường nhận thức vẫn vô cùng mờ, có thể qua thôn học được một chút cũng là điều tốt, quan trọng nhất là lúc này có thể mượn cơ hội này quan hệ gần hơn với Lý gia, có sao lại không đi?

Trịnh Thế An thấy thái độ cương quyết của Ngôn Khánh thì cũng không nói năng rườm rà.

Mấy ngày sau, Trịnh Nhân Cơ phái người tới điền trang, nói với Trịnh Thế An là Trịnh Ngôn Khánh có thể tới Đậu gia đi học.

- Thế Tích ca ca, kể cho đệ nghe chuyện về Tam Quốc một lần nữa đi.

Lúc Trịnh Ngôn Khánh đang đi học vỡ lòng, thì Từ Thế Tích ở tại Lạc Dương tiêu dao tự tại.

Hắn lớn tuổi so với Trịnh Hoành Nghị cho nên được gọi là đại ca.

Chỉ là Trịnh Hoành Nghị được nuông chiều từ bé, mẫu thân chết sớm, Trịnh Nhân Cơ lại chỉ có hắn là con trai.

Cho nên cho dù là Thôi phu nhân cũng yêu thương nó vạn phần.

Muốn để Trịnh Hoành Nghị cúi đầu, Từ Thế Tích suy nghĩ thật lâu, cuối cùng nghĩ ra câu chuyện Tam Quốc.

Chuyện Tam Quốc đều là hắn nghe Trịnh Ngôn Khánh kể, hắn bỏ công phu ra vài ngày, cuối cùng đã được Trịnh Hoành Nghị phục tùng.

Trịnh Hoành Nghị lúc này đang ôm tay của Từ Thế Tích lộ vẻ khẩn cầu.

Từ Thế Tích lộ vẻ bất lực, hắn bị quấy rầy không có biện pháp đành phải nói:

- Hoành Nghị, kỳ thật ta không phải là không muốn kể cho đệ... nhưng kỳ thật những câu chuyện ta kể với đệ tất cả đều là nghe người khác kể.

Trịnh Hoành Nghị tò mò hỏi:

- Thế Tích ca ca, vậy huynh nghe ai kể chuyện vậy?

Từ Thế Tích do dự một chút rồi khẽ nói:

- Ta nói nhưng đệ không cho người khác biết nha... kỳ thật ta nghe Ngôn Khánh kể đó!

- Ngôn Khánh, là ai vậy?

Trịnh Hoành Nghị không biết Trịnh Ngôn Khánh là ai, mặc dù năm đó hắn từng ngủ chung một xe với Trịnh Ngôn Khánh.

Cũng khó trách, Trịnh Nhân Cơ ghét Trịnh Thế An nên cũng không thích Trịnh Ngôn Khánh.

Từ Thế Tích nói:

- Ngôn Khánh là tôn nhi của lão quản gia các ngươi.

- Lão quản gia nào? Thôi Đạo Lâm? Tại sao đệ không biết hắn còn có tôn nhi?

Trịnh Hoành Nghị búng tỉnh đại ngộ, gật đầu nói:

- Trịnh lão quản gia thì đệ biết, chỉ là phụ thân và mẫu thân không thích ông ấy, nói ông ấy là chó giữ nhà... Tôn nhi của lão quản gia kia cũng là họ Trịnh sao? Hắn bao nhiêu tuổi rồi, tại sao không ở cùng chúng ta?

Từ Thế Tích nhăn mày lại khẽ nói:

- Hoành Nghị, lão quản gia là người tốt, đệ không được vô lễ nếu không tương lai Ngôn Khánh không kể chuyện xưa cho chúng ta nghe nữa.... Ngôn Khánh tuổi tác so với đệ cũng không khác biệt nhau lắm, hơn nữa vô cùng thông minh, tương lai đệ gặp hắn là biết... Hắn à... vô cùng lợi hại, bốn sự cực kỳ khủng khiếp.

Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh Ngôn Khánh.

Hoành Nghị khẽ gật đầu, đem ba chữ Trịnh Ngôn Khánh ghi vào trong đầu.

Đúng vào lúc này truyền tới một thanh âm tiếng chuông thanh thúy, chính là thói quen của Nhan Sư Cổ, ông luôn mang theo một cái chuông nhỏ bên mình.

Mỗi khi đi học, ông chỉ cần gõ chuông lập tức tất cả mọi người ở trong phòng đều phải ngồi xuống.

- Hôm nay chúng ta học Giảng Thương Hiệt Thiên.

Nhan Sư cổ cùng Từ Thế Tích và Trịnh Hoành Nghị ngồi xuống, trên mặt lộ vẻ tươi cười, chuẩn bị giảng bài.

Nói thật đối với hai học sinh này, Nhan Sư Cổ cực kỳ hài lòng, đặc biệt là Từ Thế Tích, vô cùng thông minh, được truyền thụ cho một tài năng như vậy thật là một niềm vui thú. Nhan Sư Cổ học vấn sâu xa cho nên đặc biệt coi trọng giáo dục.

Thế nhưng kỳ quái, không biết có phải lúc này được nghe chuyện hay không mà Trịnh Hoành Nghị đột nhiên quấy rối:

- Tiên sinh, Thương Hiệt Thiên cực kỳ vô vị, không bằng kể chuyện đào viên kết nghĩa thú vị hơn.

Từ Thế Tích nghe được thì lại càng hoảng sợ.

Tiểu tổ tông này tại sao lại dám mở miệng trước mặt tiên sinh, vừa rồi mình không phải nói với hắn là không được nói với người khác sao?

Quả nhiên, sắc mặt của Nhan Sur Cổ liền trầm xuống:

- Hoành Nghi, cái đào viên kết nghĩa này là điển cố gì?

Đậu gia thôn cũng không đơn thuần là một thôn trang.

Xuôi theo dòng nước về phía nam, có tới mười mấy thôn xóm lớn nhỏ, bám vào Đậu gia mà sinh sống, tộc thôn này có hơn vai người, nếu như đem bọn họ tụ tập lại thì cũng có thể hình thành một cái trấn nhỏ. Đậu gia từ Nam Bắc triều tới nay, thủy chung đứng theo phe chính xác, cùng với giới quân sự quý tộc mà lũng đoạn, tạo thành mạng lưới quân phiệt khổng lồ ở Quan Đông.

Đậu Nghi là ngoại thích Bắc Chu, Đậu Vinh là ngoại thích nhà Tùy.

Nếu như tính luôn Đậu gia thời kỳ Lưỡng Hán và Lý Uyên sau này thì Đậu gia có thể xưng tụng là thế gia ngoại thích chính cống. Bằng việc đứng theo phe đúng đắn, Đậu gia đã có thực lực ở Lạc Dương vượt xa Trịnh gia.

Mặc kệ Trịnh gia có nguyện ý thừa nhận hay không thì Đậu gia vẫn không hề kém so với những môn phiệt đệ tử lâu đời ở Quan Đông, trải qua thời kỳ Đông Hán trầm luân lại tòa sinh cơ, có sức sống không gì sánh nổi. Bọn họ có thực lực, mặc dù chỉ là quý tộc lũng đoạn nhưng đối đầu với Đậu gia cũng không thể coi thường.

Trịnh Thế An tựa hồ như hơi xem thường Đậu gia cho rằng huyết thống của Đậu gia không tinh khiết xem ra đã hồ đồ.

Nhưng Trịnh Ngôn Khánh không dám khinh thường Đậu gia, một gia tộc lâu đời tới tám trăm năm như vậy, càng ngày càng lớn mạnh.

Người của Đậu gia lựa chọn chính xác, làm việc thuận thế.

Một lần lựa chọn chính xác có thể nói là may mắn nhưng nhiều lần lựa chọn chính xác thì không chỉ là may mắn mà là ánh mắt.

Không hề nghi ngờ, người của Đậu gia vô cùng tinh mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sốán Đường Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Lý tiên sinh

Cho nên Trịnh Ngôn Khánh bước vào Đậu gia học hỏi không hề dám có nửa điểm khinh thị.

Mang theo một vẻ kính sợ, hắn cùng với một đám hải tử ở cùng một chỗ, trở thành một thành viên học hành của Đậu gia.

Học xá của Đậu gia tiếp giáp với Kim Cốc Viên ở Lạc Dương.

Thời kỳ Tây Tấn, có phú hào trùng tu Kim Cốc viên, đến nay đã là ba trăm năm lịch sử rồi.

Ở trong nội viện cỏ thơm um tùm, nước chảy róc rách, tuy nói là hoang phế đã lâu nhưng cảnh sắc thực sự động lòng người. Ở cách Kim Cốc viên không xa, có thể nhìn thấy nước chảy quanh hòn non bộ, cảnh sắc đài các.

Những môn phiệt như vậy, người bình thường không thể so sánh.

Học xá là một nhà cửa độc lập, trước sau có ba đình viện, phân biệt kỹ năng học khác nhau. Học võ lòng thì tụ tập ở phía trước, ngồi trong phòng học có thể nhìn thấy bên ngoài cửa sổ chìm hót hoa nở, thế giới vừa yên tĩnh lại vừa có phần trang trọng.

Người giảng bài cho Ngôn Khánh ước chừng khoảng hơn ba mươi tuổi, tuổi tác như vậy đã coi như là rất trẻ.

Người này mày rậm mắt to, không giận mà uy, mặc một bộ áo trắng dài, lộ ra khí chất nho nhã, mặc dù đại đa số thời điểm luôn nở ra nụ cười chân

thành nhưng bọn trẻ ở trong phòng đều sợ hãi ông ta.

Không thể nói là vì nguyên nhân gì, có lẽ là vì khí chất bên trong toát ra một vẻ uy nghiêm.

Trịnh Ngôn Khánh biết rõ, vị tiên sinh này họ Lý, tên là Lý Cơ, là người mà Đậu Kháng mang theo từ U Châu tới.

Đậu Kháng tuy không phải là gia chủ của Đậu gia nhưng là một nhân vật cực kỳ có quyền hành.

Dù sao phụ thân của Đậu Kháng cũng là Đậu Vinh, là hoàng thân quốc thích, tính ra hẳn vẫn là cháu ngoại của Dương Kiên.

Lý Cơ mang theo đám học sinh tiến tới trước đường bái tiên hiền sau đó chính thức dạy học.

Lúc này Lý Cơ đang dạy học.

Ở trên lớp học, Lý Cơ ngân nga từng câu, từng âm luật rất mạnh, đám học sinh ở dưới cũng niệm theo, dù chưa minh bạch hàm nghĩa nhưng đại khái cũng có thể đọc theo, hóa ra đọc diễn cảm cũng là một loại học vấn.

Lý Cơ đọc thơ ca diễn cảm không hề giống so với đời sau.

Rung đùi đắc ý, theo vần luật mà đi, thanh âm của ông bị đám trẻ con non nớt bao phủ vang ở trên học đường không thôi, đọc sách như vậy rất dễ làm người ta tập trung tiến nhập. Trịnh Ngôn Khánh lúc đầu còn thấy bộ dáng rung đùi đắc ý kia thú vị, dần dần thời gian trôi qua, hẳn đắm chìm lúc nào không hay, bất tri bất giác, một nén nhang đã trôi qua, giờ nghỉ giữa khóa đã tới.

Lý Cơ để quyển sách xuống mà cười ha hả nói:

- Mọi người ra ngoài nghỉ ngơi một lát, nghe tiếng chuông thì quay về, chúng ta bắt đầu học chữ.
- Đa tạ tiên sinh dạy bảo.

Các học sinh nhao nhao cảm tạ Lý Cơ.

Lúc bắt đầu khóa học, những thứ này là lễ tiết đã được chúng học sinh học thuộc. Cái gọi là lễ thì không thể bỏ, chúng đệ tử phải hành lễ với tiên sinh, bày ra đạo tôn sư, cảm kích tiên sinh tuyên truyền học vấn.

Tóm lại lễ nghĩa này cũng được chú ý rất nhiều.

Trịnh Ngôn Khánh cuối cùng cũng hiểu ra, tại sao người đời sau lại coi trọng lễ nghĩa như vậy, hóa ra lễ nghĩa có thể nhìn thấu tâm lòng bên trong, chỉ tiếc rằng thời đại trước của Trịnh Ngôn Khánh, những cổ lễ này đã thất truyền, thậm chí chỉ còn ở trong tranh ảnh.

Bọn nhỏ thừa dịp nghỉ ngơi đều đi ra bên ngoài.

Ngôn Khánh cũng đi ra ngoài nhưng lại bị Lý Cơ gọi lại:

- Con là Trịnh Ngôn Khánh, là người nhà của Trịnh gia sao?
- Tiên sinh, con là người của An Viễn đường, cháu của lão quân gia An Viễn đường.

Trịnh Ngôn Khánh cung kính trả lời.

Chẳng biết vì sao, hẳn cảm thấy Lý Cơ tiên sinh này rất thân thiết với mình.

Lý Cơ gật đầu:

- Ta nghe Tào Duyệt xin Nhan Trứ làm thầy dạy cho con mình, tại sao người lại không học ở đó mà lại học ở Đậu gia thôn này?
- Cái này... đệ tử cũ không rõ ràng lắm.

Lý Cơ nhìn hẳn mà trầm giọng nói:

- Kỳ thật học ở nơi nào cũng không quan trọng, mấu chốt là ở chính người, ta thấy người biểu hiện trong lớp học cũng biết không ít chữ, trước kia đã từng học qua với ai vậy?

Trịnh Ngôn Khánh bình thường nhìn qua một lần là thuộc, không nhìn thêm lần nữa.

Biểu hiện của hẳn không giống như những học sinh khác cho nên Lý Cơ mới chú ý, gọi Ngôn Khánh lại.

- Đệ tử trước kia không lâu từng học chút ít với vú em, về sau lúc quét dọn thư phòng cho lão gia cũng xem qua được ít sách.

Con mắt của Lý Cơ sáng ngời:

- Vậy là người có thể viết chữ?

- À, cũng học qua được một chút.

Ngôn Khánh không dám nói quá vẹn toàn, chữ thời Tùy Đường và chữ giản thể hán biết sau này hoàn toàn không giống nhau, nhưng có ít chữ thì không ai biết.

Cái này chính là nguyên nhân trọng yếu dẫn đến nơi này học.

Lý Cơ gật đầu:

- Được, ta hiểu, người thiên phú không tệ, nhưng không thể ưu tiên, người khởi điểm cao thì yêu cầu càng cao, ngày sau ta đối với người sẽ nghiêm khắc hơn nhiều so với những người khác, người cần phải chuẩn bị tốt.

Ngôn Khánh cũng không biết Lý Cơ nói những lời này xuất phát từ tâm tư gì.

Theo bản năng hán cũng cảm nhận thấy Lý Cơ đối với hán không giống như những hài tử khác, đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu đây? Trịnh Ngôn Khánh không nói ra nhưng vẫn cung kính đáp tạ rồi rời khỏi lớp.

Nghỉ ngơi một lúc mọi người lại tiến nhập vào trong lớp học.

Lý Cơ lần này dạy chữ, kêu các học sinh bước tới bàn cát để viết chữ.

Bởi vì hài tử gia cảnh vô cùng khác nhau.

Có giàu có nghèo... thêm nữa lớp dạy vỡ lòng, bút mực và giấy vô cùng đắt đỏ, cho nên mỗi đứa nhỏ đều dùng một cái bàn cát nhỏ, dù cát làm giấy mà luyện chữ, bàn cát trải rộng nửa thước, bên trong phủ lên cát vàng. Hài tử lấy cây làm bút, viết lên trên đó, ghi sai sẽ xóa đi, không bị lãng phí, đây là dụng cụ thiết yếu trong thôn học.

Ngôn Khánh cảm thấy, Lý Cơ lúc kêu học trò viết chữ, tựa hồ như có tăng thêm một chút nội dung.

Bài tập giảng giải, tựa hồ có gia nhập thêm chút nội dung của Vĩnh Tự Bát Pháp, đối với phần lớn đệ tử mà nói tựa hồ như có hơi thâm ảo.

Nhưng đối với Trịnh Ngôn Khánh mà nói thì lại vừa vặn phù hợp.

Đừng nhìn hán có thể viết thể loại chữ Nhan, nhưng đối với thư pháp trụ cột lại không có hiểu biết, Vĩnh Tự Bát Pháp chính là để bổ sung chỗ thiếu hụt của hán, tuy dùng thể chữ Lệ làm chủ, nhưng thu hoạch mà Ngôn Khánh nhận được lại cực lớn.

Đang viết, đột nhiên Lý Cơ đi tới sau lưng của Trịnh Ngôn Khánh.

Nhìn thấy Ngôn Khánh viết chữ, ông khẽ gật đầu.

Đột nhiên ông vươn tay, lấy cán bút của Ngôn Khánh, co lại, Ngôn Khánh bất ngờ không đề phòng, ống bút liền bị rời tay, quay đầu nhìn thì đã thấy Lý Cơ khẽ lắc đầu: Trịnh Ngôn Khánh, viết chữ cần phương pháp, càng câu ý trong đó, người dưới ngòi bút đã có phương pháp nhưng ý nghĩa lại càng thiếu thốn.... Sau này cần phải khổ luyện nếu không thì khó có thành tựu.

Pháp chính là bút pháp

Bút pháp thì tiền nhân đã để lại và đúc kết ra, chỉ cần rèn luyện là được, nhưng ý thì cần phải có thiên phú, càng cần phải khổ luyện, Vương Hi Chi có truyện luận, giảng giải đạo lý này, đối với đám học trò bên trong thư pháp của Trịnh Ngôn Khánh đúng là đã kiệt xuất, nhưng đúng như Lý Cơ lúc nghỉ giữa khóa cũng đã nói, khởi điểm không giống, yêu cầu cũng không giống.

Rất rõ ràng, yêu cầu của Lý Cơ đối với Trịnh Ngôn Khánh xa hơn yêu cầu của người khác rất nhiều.

Cuối buổi học, những hài tử kém cỏi nhất cũng được đánh giá một chữ Ất, mà Trịnh Ngôn Khánh lại chỉ được chữ Đinh. Giáp Ất Bính Đinh, Đinh chính là thấp nhất, kém cỏi nhất. Xem ra yêu cầu của Lý Cơ đối với Trịnh Ngôn Khánh vô cùng nghiêm khắc khiến cho Ngôn Khánh cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Cái này cũng thật là quá nghiêm khắc đi thôi!

Nhưng tiên sinh đã bình luận như vậy, Ngôn Khánh cũng chỉ có thể tiếp thu.

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Phạt Di Lặc áo trắng

Cùng đám học sinh kia về chỗ ngồi, tạ lễ với Hường tiên sinh xong, Trịnh Ngôn Khánh chuẩn bị rời khỏi.

Bỗng nhiên Lý Cơ gọi hắn lại.

- Trịnh Ngôn Khánh, có phải ngươi không phục đúng không?

- Đệ tử....

Lý Cơ cười nói:

- Ta biết ngươi không phục, nhưng ta đã nói qua với ngươi, sẽ yêu cầu rất cao với ngươi, ngươi so với đám bạn cùng lứa tuổi mà nói, bút pháp cơ bản đã thành hình, cho dù là Vương Hữu Quân ở tuổi của ngươi cũng không so được với ngươi.

-A?

Trịnh Ngôn Khánh mở to mắt, trong lòng thầm ngạc nhiên:

- Đã nói Vương Hi Chi cũng kém ta, vậy tại sao ông lại chỉ cho ta một chữ Đinh?

Lý Cơ nói:

- Nhưng cũng bởi vì vậy mà thành tựu của ngươi về sau chưa chắc đã qua được Vương Hữu Quân.

Tuổi còn nhỏ, hình đã định sau này sẽ đại thành, ngươi thì hoàn toàn trái lại, chưa học trụ cột, gân cốt chưa vững mà đã học mẫu khắc chữ trước, khiến cho mất đi căn bản, cho nên ta muốn ngươi phải cẩn thận, đợi đến lúc khảo thí, ngươi làm tốt hơn thì ta sẽ sửa đổi thành tích.

Có thể nghe được Lý Cơ kỳ vọng đối với Trịnh Ngôn Khánh kỳ vọng rất sâu.

Chỉ là....

Trịnh Ngôn Khánh cũng chỉ có thể lắc đầu mà liên tục cười khổ.

Con người, ít xuất hiện thì vẫn tốt hơn, quá xuất sắc lại thành ra không may.

Từ học đường đi ra, lúc này đã là lúc tà chiều.

Trịnh Ngôn Khánh mang theo túi đồ đi về phía điền trang, điền trang cách học xá một đoạn không phải là gần, vốn Trịnh Thế An muốn cho người đưa đón nhưng lại bị Trịnh Ngôn Khánh cự tuyệt, lý do là hiện tại Trịnh Thế An đang ở chỗ đầu sóng ngọn gió.

Đừng nhìn chuyện của Thiên Tân Kiều phổ đã có vẻ được dẹp loạn, kỳ thực chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Cổ nhân nói, thiên thời địa lợi nhân hòa.

Đối với Trịnh Thế An mà nói, thiên thời là thái độ của Trịnh Nhân Cơ, địa lợi chính là Thôi Phu nhân, mà nhân hòa....

Trên thực tế, Trịnh Thế An chỉ chiếm lấy nhân hòa.

Trịnh Nhân Cơ không nói làm gì, nhưng Thôi Đạo Lâm được Thôi phu nhân chiếu cố, địa lợi hôm nay không có.

Nhưng có lẽ không lâu sau, Trịnh Thế An sẽ mất đi lợi thế nhân hòa.

Đến lúc đó, tình cảnh của tổ tôn Trịnh Ngôn Khánh trở nên xấu hổ rồi, cho nên hiện nay Trịnh Thế An càng phải tuân thủ bốn phận nghiêm ngặt, Ngôn Khánh bất quá chỉ là một đứa cháu của nô bộc, nếu phải người đưa đón thì sẽ bị lên án. Trịnh Ngôn Khánh cũng không phải là người từ bé được nuông chiều, đi đi lại lại để cường kiện gân cốt cũng là chuyện tốt.

- Phật Di Lặc chuyển thế, thiên hạ thái bình.

Đang đi trên một con đường nhỏ về nhà, Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên phát hiện phía trước có một bạch y nhân đi tới.

Những người này tăng không giống tăng, tục không giống tục, một mình hành tống, hô khẩu hiệu Phật Di Lặc, trong ruộng đồng có không ít người thấy bạch y nhân tới thì phủ phục xuống mặt đất mà dập đầu cầu xin. Lòng mảy của Trịnh Ngôn Khánh không khỏi ngăn lại sinh ra chán ghét.

Hắn biết rõ lai lịch của những bạch y nhân này bởi vì bọn họ đã xuất hiện ở trong điền trang của Trịnh gia.

Tựa hồ bọn họ là thành viên của một đoàn thể nào đó, thờ phụng Phật Di Lặc, đầu độc thế nhân. Tin ngưỡng của bọn họ không giống như đạo giáo cũng không giống như Phật giáo, Trịnh Ngôn Khánh xem ra bọn họ là một tổ chức tà giáo, cả ngày hồi hương truyền đạo, mời chào không ít tín đồ.

Đối với loại tà giáo này, Ngôn Khánh không hề có hảo cảm.

Bất kể là Phật giáo cũng tốt, đạo giáo cũng tốt, bá tánh lúc này gặp phải chiến loạn lung tung, vì vậy tìm một nơi để ký thác cho tâm hồn cũng tốt. Vì vậy Phật giáo trở nên rầm rộ, bắt đầu lưu truyền ở trong dân gian.

Mà đạo giáo, hiện tại đang thịnh hành ở phía nam.

Nam Triều vô lực thu phục được biên giới, sĩ phu chỉ có thể chịu đựng.

Bọn họ lưu luyến sơn thủy, dùng đạo giáo để che giấu đau khổ trong lòng, dần dần, huyền đạo này cũng trở nên hưng thịnh.

Tóm lại mỗi loại tôn giáo khi xuất hiện đều có nguyên nhân của nó.

Nhưng tà giáo thì không giống như vậy.... đó là thể hiện một số dã tâm của một số gia môn.

Sự vơ vét của Tà giáo, Trịnh Ngôn Khánh ở đời sau biết được cho nên căm hận tới tận xương tận tủy, những Phật Di Lặc áo trắng này chỉ sợ cũng thế. Tuy bọn họ còn chưa có những cử động đặc biệt nhưng Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy bọn họ sớm muộn cũng sẽ gây nên đại họa, làm hại dân chúng.

Nhưng hắn có biện pháp nào để ngăn cản đâu?

Phật Di Lặc áo trắng công khai đi truyền đạo, ngay cả quan phủ cũng không quản.

Hơn nữa bọn chúng lại không có chỗ sơ hở, nếu như mạo muội đối phó, chỉ sợ chuyện không tốt sẽ rơi vào trong tay của Trịnh Ngôn Khánh.

Sau này trở về mình nói với gia gia một chút, để cho gia gia chú ý đến tình huống ở đây nhiều một chút là được.

Chớ để những Phật Di Lặc áo trắng này làm loạn, đến lúc đó liên lụy đến toàn bộ điền trang thì sẽ gây nên chuyện lớn.

Nghĩ tới đây, Trịnh Ngôn Khánh liền nghiêng người mở một con đường, nhìn Phật Di Lặc áo trắng đi qua.

Mà những ngu phụ phía sau lưng hắn vẫn quỳ lạy không ngừng, dập đầu không ngừng, nhìn theo bóng lưng của hắn mà lẩm bẩm.

Trên đại thể Trịnh Ngôn Khánh cũng không hiểu những kinh Phật mà bọn họ niệm là gì.

Chỉ là hắn cũng có thể đoán ra ý, chỉ cần thờ phụng Phật Di Lặc thì có thể không làm mà hưởng, cây lương thực tự sinh trưởng.

Nếu như không xuất hiện là chưa đủ thành kính.

Chỉ cần đủ thành kính thì sẽ được như vậy... nhưng như thế nào mới đủ thành kính đây?

Xem tình huống này có vẻ rất nghiêm trọng.

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ nghĩ một lúc bất tri bất giác đã về tới nhà.

Trịnh Thế An đã chuẩn bị đồ ăn chờ Trịnh Ngôn Khánh trở về.

- Ngôn Khánh, hôm nay con học ở trường thế nào rồi?

- Được điểm "Đỉnh"

Trịnh Thế An khẽ giật mình: Điểm "Đỉnh" Tại sao có thể vậy được, tiên sinh kia lừa người sao chứ, người thông minh như vậy tại sao lại chỉ cho điểm "Đỉnh" Ngôn Khánh có phải tiên sinh thấy con không phải là người của Hộ Đẩu Lăng gia nên cố ý khi dễ con?

- Gia gia không phải thế, tiên sinh làm vậy cũng là tốt với con.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng giải thích, cuối cùng trấn an Trịnh Thế An.

Sau khi ăn xong, hắn đột nhiên hỏi:

- Gia gia, người có phát hiện ra rằng trong thời gian gần đây, có những phật Di Lặc thịnh hành không?
- Người nói là những phật Di Lặc áo trắng kia sao?

Trịnh Thế An không quá để ý:

- Ta ngược lại không tới bái kiến, bọn họ hôm nay lại đây truyền đạo, nghe nói những phật Di Lặc áo trắng này thần thông quảng đại không ít người tin vào bọn họ, ở bên trong đền trang chúng ta đã có một số người tin vào bọn họ.

Tâm tình của Trịnh Ngôn Khánh càng trở nên trầm trọng.

- Gia gia, đừng tin vào những người đó.

Nếu là người bình thường nói những lời này thì Trịnh Thế An đã không để ý nhưng Trịnh Ngôn Khánh thì khác, hắn từ nhỏ đã hiển lộ năng lực khiến cho Trịnh Thế An đối với hắn có một sự tin tưởng không hiểu nổi, ông nghĩ thầm, Ngôn Khánh nói như vậy chắc chắn không phải không có mục đích.

Trịnh Thế An nhin không được mà hỏi một câu:

- Tại sao?
- Gia gia, Trịnh gia chúng ta dùng kinh sử gia truyền, tu thân mà quản gia trị quốc.

- Không Thánh Nhân cũng đã nói qua, sĩ tử không bàn tới chuyện thần thánh, những chuyện này ngay cả Thánh nhân cũng không bàn tới sao chúng ta có thể xen vào? Có lẽ trên đời này thật sự có thể có thần tiên nhưng không phải là những thứ ngoài miệng chúng ta nói, càng không phải là những phật Di Lặc ngoài cửa kia, đem thần linh vơ vết thành của cải, thỏa mãn công cụ tư dục... hơ nữa cử động ba thước đầu là có thần minh, chỉ cần chúng ta trong lòng tôn kính, thần linh tự nhiên sẽ phù hộ cho chúng ta, đã như vậy, cần gì phải tin vào tà giáo mê hoặc?

Trịnh Ngôn Khánh còn chưa dứt lời thì đã có người vỗ tay khen.

- Nói rất hay.

Trịnh Thế An nghe được thì cả kinh.

Ông vội vàng đứng dậy chỉ thấy từ trong tiểu viện không biết từ lúc nào đã xuất hiện một nam tử.

Trời đen kịt nên không rõ tướng mạo của người kia.

Trịnh Thế An trầm giọng quát:

- Các hạ là người phương nào, tới đây làm gì?

Nam tử chậm bước đi tới, đánh giá Trịnh Ngôn Khánh cao thấp một phen rồi trầm giọng hỏi:

- Người chính là Trịnh Ngôn Khánh sao?

Trịnh Ngôn Khánh hơi giật mình rồi khẽ gật đầu:

- Tiểu tử chính là Trịnh Ngôn Khánh.
- Vậy loạn ngôn về Tam Quốc là người nghe từ đâu nói?

Ngôn Khánh không trả lời mà nghi hoặc hỏi lại:

- Xin hỏi tiên sinh là ai, tại sao lại nói là loạn ngôn về Tam Quốc?

Nam Tử kia hừ lạnh:

- Mỗ chính là Nhan Trứ.

Chương 37: Làm nhà tiểu thuyết

Nhan Trứ là ai?

Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy quen tai nhưng cũng không nhớ ra.

Kỳ thật, Trịnh Thế An đã đề cập với hán danh tự của Nhan Sur Cổ, chỉ là hán không lưu ý, nếu như Nhan Sur Cổ thuận miệng nói mình là Nhan Sur Cổ thì Trịnh Ngôn Khánh đã biết hán là ai. Còn bây giờ xưng là Nhan Trứ, Ngôn Khánh chỉ biết có mơ hồ.

Trịnh Ngôn Khánh mơ hồ, nhưng Trịnh Thế An đã nhận ra Nhan Sur Cổ.

Ngày đó ở lão trạch đường, ông đã gặp qua Nhan Sur Cổ một lần, lúc ấy Nhan Sur Cổ không nói gì nhưng bằng sự tôn kính của Trịnh Nhân Cơ đối với hán, Trịnh Thế An cũng đoán ra.

Nhan Sur Cổ hiện tại báo tên mình, Trịnh Thế An lập tức nhận ra, nhớ ngày đó, hán tìm trăm phương bách kế để Ngôn Khánh bá Nhan Sur Cổ làm môn hạ, hôm nay Nhan Sur Cổ tìm tới tận nhà, Ngôn Khánh lại không có phản ứng nào, Trịnh Thế An làm sao có thể không nóng vội?

- Ngôn Khánh, vị này chính là thầy giáo của tiểu công tử, Nhan tiên sinh, còn không mau tới bái kiến.

Có tục ngữ nói, con của mình luôn là tốt nhất.

Trịnh Thế An mặc dù là tổ tôn của Trịnh Ngôn Khánh không có quan hệ huyết thống nhưng trong mắt của Trịnh Thế An, Trịnh Ngôn Khánh còn hơn cả con ông. Dù rằng Trịnh Ngôn Khánh nói Lý Cơ tiên sinh kia làm vậy vì muốn tốt cho hán, nhưng Trịnh Thế An lại cho rằng, Lý Cơ cố ý làm khó Ngôn Khánh.

Lại nói tiếp, Lý Cơ này là ai?

Chỉ là một người vô danh khí, chưa từng nghe nói qua, nếu xuất thân từ một nhà danh giá thì há có thể tới đây làm một thầy giáo thôn làng.

Một người như vậy thì có bản lĩnh gì, vậy mà Ngôn Khánh cũng đánh giá cao.

Ngôn Khánh tốt xấu còn biết làm thơ, sáng chế ra sách thẻ, ngay cả Tôn Tư Mạc đối với hán cũng vô cùng coi trọng, người lý nào lại chỉ cho điểm "Đình" Nhất định là thấy tôn nhi của ta giỏi hơn người khác nên cố ý gây khó dễ.

Thân thể của người có tàn tật trước nay luôn miễn cảm hơn so với người bình thường.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không ngờ mình nói một câu đã khiến cho Trịnh Thế An có nhiều phỏng đoán như vậy.

Hơn nữa, Trịnh Thế An cảm thấy, Nhan Sur Cổ không mời mà tới nhất định là vừa ý tài văn chương của Tôn nhi mình rồi.

Nếu có thể bá Nhan Sur Cổ làm môn hạ, cùng học với tiểu công tử thì tương lai ở An Viễn đường, Ngôn Khánh nhất định sẽ đứng vững.

Như Trịnh Ngôn Khánh lại cảm thấy được, Nhan Sur Cổ tới đây với vẻ bất thiện.

Hán mở miệng nói là cao cao tại thượng, giọng điệu chất vấn khiến người ta thật không thoải mái.

Đương nhiên đây cũng là thói quen của danh sĩ, Nhan Sur Cổ xuất thân từ danh môn, tổ phụ là danh nho thời Bắc Tề, phụ thân là Nhan Tư Lỗ cũng có phần danh tiếng, chỉ là Trịnh Ngôn Khánh đối với Nhan Sur Cổ cũng không phải là vô cùng quen thuộc, hán biết rõ cháu trai của ông ta hơn, chính là danh thần thời Đường, sáng tạo ra thư pháp thần kỳ, Nhan Chân Khanh.

Cho nên, mặc dù Trịnh Thế An sợ hãi hành lễ thì Trịnh Ngôn Khánh lại ngẩng cao đầu không hề sợ hãi chút nào mà nhìn Nhan Sur Cổ.

Người nếu như kiếm chuyện làm phiền toái ta, ta cũng sẽ không khách khí.

Nhan Sur Cổ này thật sự tìm Trịnh Ngôn Khánh gây phiền toái.

Hôm qua ông ta đang giảng bài cho Trịnh Hoành Nghị, Hoành Nghị đột nhiên nhắc tới chuyện kết nghĩa đào viên, Nhan Sur Cổ nghe xong thì giận tím mặt.

Người này là ai? Tại sao dám cả gan làm loạn?

Hắn đem Tam Quốc Chí sửa đổi lung tung, lại còn lan truyền bậy bạ.

Cho nên Nhan Sư Cổ hỏi rõ ràng tình hình xong, Hoành Nghị cũng khai ra. Chỉ là hắn vẫn thấy người kể câu chuyện này có vẻ tinh thông tam quốc cho nên cũng không báo cho Trịnh Nhân Cơ, tìm tới nơi ở của Trịnh Ngôn Khánh. Vừa vặn lúc này, Trịnh Ngôn Khánh ở trong phòng cùng với Trịnh Thế An đàm luận quý thần, Nhan Sư Cổ nghe xong thì thấy hợp khẩu vị bởi vì tổ phụ của hắn, ở trong Nhan thị gia huấn đã phản cảm mãnh liệt đối với những thần phật này, ngay cả Nhan Sư Cổ đối với điều này cũng căm thù tới tận xương tủy. Lời nói của Ngôn Khánh vô cùng hợp tai của hắn.

Nếu như đứa nhỏ này thật sự có thiên phú thì mình có thể nói với Trịnh Nhân Cơ thu nó làm đệ tử.

Tuy nhiên hết lần này tới lần khác, hắn lộ ra khí phách công tử thế gia khiến cho Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy phản cảm.

Ngôn Khánh kiên cường dĩ nhiên cũng làm cho Nhan Sư Cổ bị mất hứng.

Người ti tiện, quả nhiên là một phần lễ nghĩa cũng không có.

Nhưng Trịnh Thế An bên cạnh thì lo lắng, tôn nhi này bình thường rất biết nghe lời, hôm nay lại làm sao vậy? Nhan Sư Cổ tìm tới nhà của mình, đây chính là cơ hội trời cho, tại sao hắn lại không có chút lễ nghĩa nào để cho Nhan tiên sinh không vui vẻ?

- Nhan tiên sinh, cháu nhỏ.

- Gia gia, người đừng nói chuyện.

Trịnh Ngôn Khánh ngăn Trịnh Thế An lại rồi nói:

- Nhan Sư Cổ hừ lạnh một tiếng:

- Có ý tứ gì, ta không biết ngươi có đọc qua Tam Quốc không mà dám thêu dệt Tam Quốc vô cớ.

Trịnh Ngôn Khánh lập tức hỏi:

- Xin hỏi tiên sinh câu chuyện thế nào?

- Câu chuyện dĩ nhiên là ghi trong sách sử, được ghi chép.

Nếu là nói có cách, mắc có chứng thì Trịnh Ngôn Khánh xem ra đã thua kém Nhan Sư Cổ rồi.

Đời sau nghiên cứu học vất, dùng Tây học làm chủ nhiều hơn.

Ngôn Khánh đối với kinh sử không nghiên cứu nhiều cho lắm.

Tuy nhiên hắn cũng không nhận thua mà kiên trì nói:

- Tiên sinh nói hoàn toàn có đạo lý, nhưng tiểu tử cho rằng, nhân loại đối diện với lịch sử là một hành vi trí nhớ, thông qua nhiều loại tin tức mà truyền bá, dần dần dần tới hình thành tính cách xã hội. Tiểu tử cho rằng, câu chuyện không phải vấn đề, vấn đề là ngụ ý qua việc thuật lại đó, nói ngắn gọn, chuyện kể lại đích thật là chuyện từ xưa, nhưng có khả năng là thực, có khả năng là hư cấu.

Nhan Sư Cổ như rơi vào mộng!

Cái gì gọi là truyền thống xã hội, tính cách xã hội?

Những ngôn ngữ đời sau này khiến cho Nhan Sư Cổ như mộng mị, chỉ là ông tài học hơn người, nhanh chóng hiểu ra hàm nghĩa trong lời nói của Trịnh Ngôn Khánh.

Chỉ trong chốc lát, Nhan Sư Cổ đã nổi giận lôi đình:

- Tiểu tử dám nói bừa lời nói của Thánh Ngôn?

- Ngươi còn dám nói đám người thánh nhân bọn họ nói dối sao?

Ngôn Khánh cười lạnh lùng:

- Như thế nào là nói thật, thế nào là nói dối?

- Có sử để tra, dĩ nhiên là thật.

- Vậy xin hỏi tiên sinh, từ trước thời Nghiêu Thuấn Vũ Thang, tại sao không có bất kỳ chữ nào, nếu như không có khẩu tai truyền lại, rất nhiều chuyện thánh hiền làm sao hậu nhân biết được. Nói như tiên sinh, chẳng lẽ Nghiêu Thuấn Vũ Thang đều là do người ta tạo ra?

- A, cái này....

Nhan Sur Cổ ngập ngừng không biết trả lời thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đánh cược

Kỳ thật đây cũng là sự khác nhau giữa chính sử và dã sử, không thể nói ai đúng ai sai. Nhưng nếu theo sự nghiên cứu sử học của Nhan Sur Cổ thì Ngôn Khánh thực sự đã sai. mà trên thực tế bộ Tam Quốc Diễn Nghĩa cũng là do người đời sau sáng tác, lúc này, Trịnh Ngôn Khánh hỏi Nhan Sur Cổ một hỏi, ông á khẩu không trả lời được, cho nên hắn đã đem đề tài chuyển đi hướng khác.

Trịnh Ngôn Khánh lập tức nói:

- Tiên sinh tu sử, để cho hậu nhân học, tiểu tử biên sử là để tiểu khiển, tiên sinh tại sao lại làm khó tiểu tử?

Ngươi là đại nhân vật, ta bắt quá cũng chỉ là một con tép nhỏ.

Ngươi am hiểu kinh sử có thể lưu tên trong sử sách, còn ta tự mình biên ra một câu chuyện, chỉ là để làm vui, căn bản là hai chuyện khác nhau.

Trịnh Ngôn Khánh và Nhan Sur Cổ giao phong một phen khiến Trịnh Thế An choáng váng cả đầu óc.

Ngôn Khánh đọc sử rồi sao?

Đối với cổ nhân mà nói, đọc sử là một chuyện kinh thiên, không phải muốn đọc là đọc, mà còn cần phải có bản lĩnh, còn phải có tư tưởng mới nghiên cứu được sách sử, người bình thường muốn đọc lịch sử không thể có khả năng.

Nhan Sur Cổ bị Trịnh Ngôn Khánh đưa vào tròng biết hắn nói không đúng nhưng cũng không có cách nào phản bác.

Mọi người đều nói rồi, cái hắn nói không phải là lịch sử.

Mà muốn truy cứu thì cũng không có ý tứ gì.

Nhan Sur Cổ đột nhiên vung tay áo, lạnh lùng nói một câu:

- Thằng đây tớ nhỏ nhà ngươi mà cũng dám đàm sử.

Nói xong hắn quay đầu đi.

Nhưng câu nói kia đã khiến Trịnh Ngôn Khánh nổi giận.

Ngươi nếu như không phải có xuất thân tốt, có tổ phụ, phụ thân tốt thì ngươi làm được gì chứ?

Ngôn Khánh nhìn theo bóng lưng của Nhan Sur Cổ rồi đột nhiên mở miệng:

- Tiên sinh tạm thời dừng bước, tiểu tử còn có một lời.

- Tiểu tử từng nghe người ta nói, chư tử Bách gia có một gia là tiểu thuyết gia.

- Khổng thánh nhân đã từng nói qua: Tiểu thuyết tuy là con đường nhỏ nhưng rất có khả quan.

- Tiên sinh đã là môn nhân của thánh nhân có gì lại khinh thường tiểu thuyết? Tiểu tử có thể đánh cược với tiên sinh, đem Tam Quốc làm gốc, tiên sinh tu sử, tiểu tử thì biến thành câu chuyện, nhưng không biết, thế nhân nguyện nghe tiên sinh nói nhiều hơn hay nghe tiểu tử nói nhiều hơn?

Chỉ là hiện tại Nhan Sur Cổ đã vô cùng tức giận, hắn cười lạnh một tiếng rồi nói:

- Nói như thế, mỗ phải sợ người?

Ý nói rằng, ta đường đường là Nhan Sư Cổ phải sợ một tên trẻ ranh miệng còn hôi sữa nhà người.

Đáng tiếc, Tôn Tư Mạc đã nhập xuyên, Đỗ Như Hối và Trương Trọng Kiên lại không biết chạy tới nơi nào.

Nếu như bọn họ còn ở đây, ông còn dám kiêu ngạo sao?

Nhưng bọn họ không ở đây, ta cũng chỉ đành...

Thời đại này, người ta trọng thanh danh nhất, tổ tôn ta tới Lạc Dương gian nan, há có thể bị người làm nhục.

Trịnh Ngôn Khánh cắn răng nói:

- Nếu như ta thua, ta nguyện ý dâng đầu.

Nhan Sư Cổ thì nói:

Nhan Sư Cổ tức thì nói:

- Nếu như ta thua, ta sẽ dẫn ngựa cho người dạo phố quanh Lạc Dương ba ngày.

- Một lời đã định.

- Từ mã nan truy.

Nhan Sư Cổ trong lúc tức giận đã quên mất người đánh cuộc với hắn chỉ là một tiểu hài tử, đánh cuộc với một tiểu hài tử, Nhan Sư Cổ đã sơ suất rồi.

- Ngôn Khánh con định làm gì?

Trịnh Thế An cuối cùng cũng kịp phản ứng, giậm chân đấm ngực mà liên tục trách cứ.

Mọi chuyện đang êm đẹp tại sao lại biến thành như vậy?

Đáng sợ chính là, Trịnh Ngôn Khánh lại đem tính mạng của mình ra làm tiền cược, nếu như hắn thua thì...

- Nhan tiên sinh, Nhan tiên sinh...

Trịnh Thế An vội đuổi theo Nhan Sư Cổ nhưng lại bị Trịnh Ngôn Khánh kéo vạt áo lại.

- Người, đứa nhỏ này, tại sao con lại dám cả gan làm loạn, đem tính mạng ra làm tiền ĐẶT CƯỢC? Con mới bao nhiêu tuổi, Nhan tiên sinh là đương kim danh sĩ, Việt Quốc Công đối với con cũng tán thưởng không thôi, con làm sao có thể làm như vậy?

Nhan Sư Cổ không để ý tới Trịnh Thế An, lập tức đi mất.

Trịnh Ngôn Khánh dốc sức liều mạng giữ chặt Trịnh Thế An lại, một lúc sau, ông không giậm chân nữa mà nước nờ nghẹn ngào.

- Ngôn Khánh, chúng ta mau đuổi theo nhận lỗi với Nhan tiên sinh.

- Ta không muốn đánh bạc, nếu con thua thì gia gia phải làm sao bây giờ, gia gia chỉ có con là tôn nhi, con làm sao có thể...

Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy ấm áp trong lòng, kéo tay của Trịnh Thế An lại.

Hắn dùng bàn tay kia, cố gắng xóa những vệt nước mắt trên mặt của Trịnh Thế An, trên đời này hắn không biết phụ thân của hắn là ai, không biết cữu cữu ruột của hắn, nhưng từ nhỏ đến lớn, người hắn thân nhất chính là lão nhân này. Tình tình của Ngôn Khánh lãnh đạm nhưng tình cảm sâu nặng, hắn không biết biểu lộ thế nào đành lau những giọt nước mắt trên mặt của Trịnh Thế An.

- Gia gia, người đừng lo lắng, con đánh bạc chưa chắc đã thua.

- Đứa nhỏ này, thật là không biết trời cao đất rộng.

- Gia gia, ông nghe con nói, hôm nay ông mặc dù đã đến điền trang nhưng cũng không an toàn, ông cũng có thể thấy được ông viết thư cho An Viễn đường mà đại lão gia không tỏ vẻ gì cả, điều này cho thấy, đại lão gia không có cách nào ra mặt. Dù sao đại công tử cũng đã lớn, sau này làm chủ chính là hắn, cho nên đại lão gia nếu cưỡng ép ông trở về, đại công tử dưới áp lực sẽ đồng ý nhưng trái lại chỉ sợ hắn đối với ông ngày càng thêm bất mãn.

- Chúng ta không có đường lui, trong thành Lạc Dương còn có Thôi Đạo Lâm đang nhìn chằm chằm vào chúng ta.

Đại lão gia không thể giúp chúng ta, Đại Công tử thấy chúng ta chường mắt, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình... Nếu như con có thể thắng Nhan tiên sinh, Đại công tử dù muốn làm khó chúng ta cũng phải nghĩ lại, về phần Thôi Đạo Lâm chỉ là tom tép nhãi nhép mà thôi.

Trịnh Thế An ngạc nhiên nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Lúc này trong mắt của ông Trịnh Ngôn Khánh không phải là một đứa bé mà là một chí sĩ tức trí đa mưu.

Ông đương nhiên đã hiểu rõ tình cảnh của mình, lâu như vậy Trịnh Đại Sĩ không tỏ vẻ gì là nguyên nhân gì?

Chỉ sợ Trịnh Đại Sĩ cũng hi vọng mình có thể thay đổi cách nhìn của Trịnh Nhân Cơ.

Nhưng mà ông không thể tưởng được, Trịnh Ngôn Khánh đã có chủ ý.

Nhưng chủ ý này, thật là....

Đây chính là tính mạng của Trịnh Ngôn Khánh đó, Trịnh Thế An vô ý thức nắm chặt tay lại, nếu như Ngôn Khánh thua thì coi như ta cũng đánh bạc cái mạng này, đổi mạng cho Ngôn Khánh. Nghĩ tới đây ông kìm không được ôm Ngôn Khánh vào lòng.

- Gia gia, ông không cần phải lo lắng, lần này Tôn nhi nhất định thắng rồi.

- Sao?

Trịnh Thế An không rõ Trịnh Ngôn Khánh tại sao lại nắm chắc như thế.

Ngôn Khánh tức thì mỉm cười:

- Gia gia, tôn nhi có thể sáng chế ra Vịnh Ngỗng thơ, còn viết ra được Vịnh Ngỗng thơ, ông còn lo lắng gì chứ?

Đúng vậy tôn nhi của ta đúng là một thiên tài.

Trong lòng Trịnh Thế An cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Mà Trịnh Ngôn Khánh thì thầm cười lạnh:

- Nhan Sư Cổ thật xin lỗi, ta lúc này đành đắc tội với ông rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sốán Đường Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39 Tam quốc chí

Nhan Sư Cổ nổi giận đùng đùng trở về lão trạch của Lạc Dương Trịnh gia.

- Hiền đệ, đệ từ nơi nào trở về vậy?

Trịnh Nhân Cơ lúc này đang chuẩn bị đi ra ngoài nhìn thấy bộ dáng của Nhan Sư Cổ thì không khỏi có chút tò mò.

Phải biết rằng, Nhan Sư Cổ thân xuất danh môn, đối với cử chỉ và việc làm vô cùng coi trọng, rất ít khi biểu thị hi vọng ái ó, đại đa số thời điểm đều lộ vẻ đứng đắn nghiêm túc, mà trên thực tế Nhan Sư Cổ đúng là người rất đứng đắn.

Nhan Sư Cổ miễn cưỡng cười, chấp tay với Trịnh Nhân Cơ.

- Đại huynh muốn đi ra ngoài sao?

Trịnh Nhân Cơ cười nói:

- Đúng thế, Lưu Bá Quang Lưu kỳ úy vừa vặn đi qua Lạc Dương ở Hà Gian cho nên mời ta đến đó uống rượu. À hán còn gửi lại một phong thư mời đệ đi cùng, chỉ là huynh vừa rồi không ở nhà nên ta nhận thay. Thế nào, hiền đệ có muốn đi tới cùng không? Nghe nói Lưu Bá Quang là danh sĩ ở Lạc

Dương, tới đó sẽ vô cùng náo nhiệt.

Lưu Bá Quang vốn có tên là Lưu Huyền người Hà Gian. Nghe nói người này có thể tay trái vẽ hình vuông, tay phải vẽ hình tròn, miệng nói, mắt nhìn tai nghe năm sự đều làm được cùng một lúc, được Chu Vũ đế phân công làm đến chức Lễ ký úy, sau đó mới bị bãi miễn.

Sở dĩ hần nổi danh là vì năm Khai Hoàng thứ hai mươi, Tùy Đế có ý bỏ quốc tử , tứ môn và châu huyện học, chỉ giữ lại hai người Tiến sĩ, đệ tử hai mươi bảy người. Lưu Quang sau khi nghe nói đã trình một ngày mười tám đạo tấu chương, xin nhờ hảo hữu chuyển giao cho Tùy Đế, khuyên can Tùy Đế bỏ đi ý niệm này, vì vậy mà được học sinh trong thiên hạ tán thưởng.

Lưu Bá Quang tuổi không còn trẻ, so với Trịnh Đại Sĩ còn lớn hơn, là bậc tiền bối.

Nhan Sư Cổ lúc ở Trường An đối với Lưu Bá Quang vô cùng tán thưởng cho nên Trịnh Nhân Cơ cảm thấy Nhan Sư Cổ sẽ vui vẻ đáp ứng.

Nào ngờ, Nhan Sư Cổ lại không có hứng thú.

- Đại huynh, thân thể của ta không tốt, xem ra không thể đi rồi.

- Huynh tới xin lỗi Bá Quang tiên sinh, tương lai có cơ hội ta nhất định sẽ tới thỉnh giáo.

Nói xong, Nhan Sư Cổ trở về phòng.

Hần không nói cho Trịnh Nhân Cơ biết chuyện hần đi tìm Trịnh Ngôn Khánh, bởi vì ngại, cảm giác giống như hần đã chịu thiệt thòi, vốn hần đến hỏi tội, thuận tay dạy bảo Trịnh Ngôn Khánh một phen, nhưng ở bên trong Nhan Sư Cổ lại nhận thấy, Trịnh Ngôn Khánh nếu như là nhân tài mà nói, hần cũng không ngại thỉnh cầu Trịnh Nhân Cơ đều Ngôn Khánh cùng đi nghe giảng.

Nhưng thật không ngờ, hần tới hỏi tội, Trịnh Ngôn Khánh lại đem câu chuyện chuyển hướng.

Từ đến hỏi tội chuyển thành nổi giận đùng đùng rồi đánh cuộc giữa hần và Trịnh Ngôn Khánh. Chuyện này mà đồn ra chắc chắn sẽ làm cho Nhan Sư Cổ mất mặt mũi.

Trịnh Nhân Cơ cảm thấy kỳ quái, nhưng hần cũng biết, thế gia đệ tử nhiều hoặc ít cũng đều có chút cổ quái. Hơn nữa Nhan Sư Cổ đã nói như vậy là không muốn người khác truy cứu chuyện của mình, mình mà hỏi tiếp hần sẽ mất hứng.

Cho nên Trịnh Nhân Cơ không hỏi thăm mà nhìn theo Nhan Sư Cổ rồi đi ra cửa.

Nhan Sư Cổ thờ phỉ phỉ ở trong phòng mình, thật lâu mới đẹp được tâm tình, hần cầm lấy mấy cuốn sách Hán thư ở trên bàn rồi lại quăng xuống.

Cuối cùng tiến tới trước giá sách cầm lấy một cuốn, chính là cuốn Tam Quốc chí của Trần Thọ.

Hần mở sách ra từ từ xem thật chăm chú.

Thời gian trôi qua, từ từ trở nên yên tĩnh.

Nhan Sư Cổ đột nhiên nở ra một nụ cười:

- Tiểu tử này, đúng là có chút ý tứ.

Trong phòng ngủ ngọn đèn lúc này đã tắt.

Đã đến giờ tỵ, ngoài phòng vô cùng yên tĩnh, Trịnh Ngôn Khánh ngồi ở trước án thư, mặt phủ lên một cuốn sách giấy vàng, trong miệng thì cắn bút, ngo ngắc sững sờ.

Khoác lác đã nói ra khiến cho hiện tại Trịnh Ngôn Khánh phải ngồi xuống ghi lại thời Tam Quốc. Tuy nhiên đầu óc của hần hiện tại đang trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ ra, cuối cùng ngồi trước thư án thật lâu, không biết viết thế nào.

Tam Quốc này biết viết thế nào đây?

Đúng là hần thật sự đọc thuộc lòng Tam Quốc Diễn Nghĩa, nhưng Tam Quốc Diễn Nghĩa làm sao có thể dễ dàng sao chép được, chứ nói trình tự các câu chuyện, nguyên nhân vật xuất hiện cũng khiến cho người khác đau đầu rồi. Nguyên bộ Tam Quốc Diễn Nghĩa đã có hơn nghìn nhân vật, Trịnh Ngôn Khánh làm sao có thể tinh tường được.

Hơn nữa những đoạn đối thoại ở trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Ngôn Khánh vẫn không nhớ rõ.

Một bộ Tam Quốc, có lịch sử, có văn thơ, có quân sự....

Nhiều như thế thật khiến cho Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy đau đầu.

Nên làm gì bây giờ?

Không lẽ cúi đầu trước Nhan Sư Cổ sao?

Khoác lác một hồi rồi, mặc dù Nhan Sư Cổ đồng ý chỉ sợ cũng xem nhẹ mình, sau này Trịnh Nhân Cơ cũng xem nhẹ, tổ tôn hai người bọn họ cũng không có đất sống, cho nên Trịnh Ngôn Khánh không thể lùi về phía sau, đã không thể lùi thì chỉ còn cách xông lên mà thôi.

Nghĩ tới đây, Trịnh Ngôn Khánh vươn người dậy bước ra khỏi thư phòng.

Ở trong sân vắng vẻ cũng không có bài trí gì lớn. Một cây thông già dựng thẳng đứng như che lấp trời xanh mà thôi.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đầy ngôi sao.

Ngôn Khánh bức mình một hồi, hắn đem quần áo bỏ ra, hai tay để trần mà đứng trước gió. Hai chân chuyên động làm đủ ra mọi tư thế, thỉnh thoảng lại găm nhẹ, các khớp xương nổ lộp bộp không ngừng.

Tôn Tư Mạc dạy cho hắn Ngũ Cầm Hígiờn đã sửa đổi lại một chút.

Ông đem Ngũ Cầm Hí cùng dẫn đạo thuật thượng cổ dung hợp lại với nhau, vì vậy tạo nên một quyền pháp khác biệt.

Mỗi động tác của Ngôn Khánh đều cảm nhận được sự đau đớn từ da thịt.

Mỗi một quyền đánh xong, Trịnh Ngôn Khánh cảm nhận thấy mồ hôi toát ra, hắn thở hồng hộc trong sân.

Gió đêm thổi qua làm cho người ta cảm thấy rất dễ chịu.

Bất tri bất giác mùa xuân đã đến, trong làn gió xuân mang theo một tình cảm ấp áp xuân tình.

Đầu của Ngôn Khánh bỗng nhiên lóe lên một tinh quang.

Đúng thế, ta không hiểu Tam Quốc chí nhưng có người hiểu...

Hắn đứng lên cười hắc hắc không ngừng. Ta chỉ cần nắm mạch lạc của Tam Quốc há không phải là đại công cáo thành.

Nghĩ tới đây, Trịnh Ngôn Khánh cười ha ha.

Ngày hôm sau hắn mang theo sách tiến tới Đậu gia Học Xá.

- Ngôn Khánh, sách ta đưa cho con con đã xem qua sao?

Lý Cơ ở trong sân đang tập thể dục nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh tới liền mỉm cười mà hỏi thăm.

- Tiên sinh, ngày hôm qua trong nhà xảy ra chút chuyện nên đệ tử chưa có cơ hội đệ học.

Lý Cơ liền hỏi:

- Trong nhà đã xảy ra chuyện gì, có nghiêm trọng không, có cần trợ giúp gì không?

Kỳ thật, Lý Cơ cũng cảm thấy kỳ quái, tại sao mình lại quan tâm tới Trịnh Ngôn Khánh như vậy, hắn sở dĩ ở Đậu gia thôn dạy học cũng là chuyện bất đắc dĩ, không ngờ lại có thể hợp ý với Trịnh Ngôn Khánh như vậy.

Trịnh Ngôn Khánh không thuộc về đậu gia tộc thôn, có thể tới Học Xá đọc sách đều cần điều kiện khác

Thí dụ như, hắn phải đến sớm hơn so với học sinh Đậu gia thôn, quét dọn phòng học, chuẩn bị sa bàn, chiều nào đi học cũng phải về sau, cũng là quét dọn phòng học, dọn dẹp sa bàn, gom dựng cụ lại.

Đậu gia sản nghiệp khổng lồ, thu hắn là đệ tử thu hắn là nể mặt mũi của Trịnh gia, cũng không lấy tiền.

Đã không thu tiền vậy thì phải làm một chút chuyện.

Trịnh Ngôn Khánh đối với những điều này cũng không phản đối, hắn yên lặng dọn dẹp án thư, đem sa bàn trải ra sau đó ngồi xuống ghế.

Lý Cơ sắp xếp lớp học, nhìn Ngôn Khánh bận rộn thì toát ra một ánh sáng khác thường.

- Tiên sinh, ngài biết Tam Quốc Chí không?

Lý Cơ khẽ giật mình rồi phục hồi tinh thần.

- Ngôn Khánh, người vừa nói gì?

Trịnh Ngôn Khánh lại nói.

- À, có biết sơ qua, chỉ là Ngôn Khánh, nếu như người muốn cầu công danh thì nên đọc hán thư, hán thư chính là bài học bắt buộc của quốc tử đường triều, không thông hán thư thì chũng khó cầu công danh... nhưng chỉ sợ cũng rất khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Sován Đường Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Đậ Phụng Tiết

Ngôn Khánh cười khỏ một tiếng:

- Tiên sinh, tiên sinh cho rằng đệ tử có thể cầu công danh sao?

- Tại sao không thể?

Lý Cơ trừng mắt, tuy nhiên nhớ tới Ngôn Khánh xuất thân tiện hộ, hôm nay còn thuộc về gia nô của Trịnh thị, chỉ sợ...

- Ngôn Khánh, tại sao con đột nhiên hỏi tới Tam Quốc vậy?

- Ngôn Khánh tại sao hôm nay con lại hỏi chuyện Tam Quốc?

Trịnh Ngôn Khánh do dự một chút rồi ngồi xuống khẽ nói:

- Không lừa tiên sinh, đệ tử xuất thân hèn mọn gia tổ tuy là quân gia của An Viễn đường nhưng cũng không được coi trọng, lần này tới Lạc Dương, tổ tôn đệ tử tình cảnh rất xấu hổ, nếu như không xử lý tốt chỉ sợ tình cảnh sẽ thê thảm.

- Tiên sinh cũng biết, đệ tử có thể học ở đây cũng không phải là ý nguyện của đại công tử mà là hành động bất đắc dĩ.

- Trước kia con và gia tổ ở trong Thành Lạc Dương có một người bạn chơi, hai người thường nói chuyện với nhau, nhưng không biết tại sao hôm qua lại bị thầy dạy phát hiện, đem qua đến nhà hỏi tội... Đệ tử trong con giận dữ đã bắt đầu tranh luận, cuối cùng đệ tử dưới con giận dữ đã tranh luận với ông ta, cùng đệ tử các cuộc, sẽ cùng đọc Tam Quốc.

Nếu những người khác thích đệ tử đọc thì hán thua, còn không thì con thua, nếu con thua thì con sẽ dâng đầu cho ông ấy.

Lý Cơ lúc đầu còn cười ha hả nghe Trịnh Ngôn Khánh giải thích.

Nhưng dần dần nụ cười biến mất, mà chuyển thành vẻ ngưng trọng.

- Gia sư của Trịnh Phủ, có phải là Nhan Trứ?

- Đúng thế!

Lý Cơ nhìn không được vỗ bàn một cái:

- Tiểu tử này, tại sao người lại có gan lớn như vậy? Người mới đọc qua bao nhiêu sách mà dám thi giải đọc Tam Quốc với Nhan Trứ? Quả thật là suy nghĩ hão huyền, suy nghĩ hão huyền... Tên Nhan Trứ kia cũng thế, tự nhiên lại đánh cuộc với một đứa bé, Ngôn Khánh, cho dù người bây giờ bắt đầu đọc thì cũng không thể thắng được Nhan Trứ đâu.

- Tiên sinh, chúng ta không phải là giảng giải Tam Quốc mà là dùng thế nhân để nói chuyện thắng thua.

Lông mày của Lý Cơ nhăn lại mà nói:

- Người có biết Tam Quốc không?

- Khi còn bé đã nghe qua cho nên cũng biết một hai.

Lúc này, những đệ tử bên ngoài liên tục tới, Lý Cơ cũng không hỏi tiếp.

- Ngôn Khánh, người trước hết trở về chỗ ngồi, sau khi kết thúc buổi học, người chờ về, ta còn có lời muốn hỏi người.

Trong lòng Trịnh Ngôn Khánh vui vẻ, hẳn biết rằng Lý Cơ đã đồng ý rồi.

Kỳ thật, người thất bại như Lý Cơ trước Nhan Trứ chưa chắc đã chịu phục, có lẽ trong lòng Lý Cơ cảm thấy mình chỉ thua hẳn ở phần xuất thân mà thôi, nếu bản về học vẫn thì chưa chắc đã thua.

Điều này, từ việc Lý Cơ dạy học, có thể nhìn ra ẩn tình bên trong.

Hôm nay vẫn như ngày hôm qua.

Nhưng rõ ràng, hôm nay Lý Cơ không yên lòng, lúc giảng bài phần lớn vẫn bình dị không giống như hôm qua nói có sách mách có chứng, từng lời từng lời nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu.

Trịnh Ngôn Khánh nghe giảng bài cũng không dụng tâm như hôm qua.

Trong đầu của hắn là những sự tình Tam Quốc, Lý Cơ giảng giải điều gì hắn hầu như không quá để ý, lúc nghỉ giữa khóa, Lý Cơ cũng không biết đi nơi nào, Ngôn Khánh thì an vị tại bậc thang của phòng học nhìn đám trẻ chơi đùa âm ỉ. Nếu như... nếu như mình không trùng sinh thì có thể giống như những hài tử nay không, vô ưu vô lự?

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ đến tâm sự, lại nghĩ đến chuyện trùng sinh hôm nay.

Nói thật hẳn không có bằng hữu gì, ở Huỳnh Dương chỉ có Đóa Đóa cùng hắn chơi đùa, sau Đóa Đóa không có người bạn cùng lứa tuổi xuất hiện, Từ Thế Tích có vẻ là đồng bạn không tệ nhưng đáng tiếc lại ở lão trạch Lạc Dương.

Mà những tiểu tử ở trong điền trang lại có vẻ kính sợ hắn.

Mặc dù vậy Ngôn Khánh vẫn nghĩ thầm, mình cùng một đám trẻ con chơi đùa, thật không có ý tứ....

Đột nhiên một hồi thanh âm khốc than truyền đến.

Mấy hài tử ở trong viện học đang vây quanh một hài tử mà xô đẩy không ngừng.

Tiểu hài tử kia Trịnh Ngôn Khánh có thể nhận ra là Đậu Phụng Tiết. Lại nói tiết, Đậu Phụng Tiết này ở học xá của Đậu gia là đệ tử đích truyền của họ Đậu, hậu duệ của Đậu Sí. Tổ phụ của hắn là làm tại Ung Châu thời Bắc Chu, chỉ là Bắc Chu giờ đã tàn lụi, chi của hắn theo đó mà cũng tàn lụi.

Phụ thân của Đậu Phụng Tiết là Đậu Quý hiện đang làm quan.

Nhưng cụ thể là chức quan gì thì Trịnh Ngôn Khánh không rõ ràng lắm, chỉ là nghe những đứa bé kia nói chuyện với nhau thì lờ mờ biết được đó là một chức quan rất nhỏ, tuy không kém quá nhiều so với chức Quan trước đây của Trịnh Nhân Cơ nhưng vẫn bị người khác khinh thường.

Đậu Quý tính tình cương trực quả quyết, rất ít khi ở nhà.

Đậu Phụng Tiết được mẫu thân mình chiều chuộng, hai năm trước mẫu thân mất đi, hắn giống như trở thành một cô nhi, hắn có một thúc thúc nhưng không ở Lạc Dương, trong nhà đã không có người chiều chuộng, đến tuổi đi học thì được đưa tới Học Xá.

Một chi hệ của một đại gia tộc xuống dốc dĩ nhiên không được để ý quá nhiều.

Đậu Phụng Tiết tính tình có hơi giống mẹ, nói thẳng ra là mềm yếu.

Ở học xá nhất định là có một số đứa trẻ bất lương đi học, đối với những đệ tử này vô cùng ghét bỏ. Bọn chúng dựa vào địa vị giàu có trong nhà, khi dễ Đậu Phụng Tiết. Đường nhiên cũng không dám quá phận, chỉ như đòi kẹo, vờ một số tiền tiêu vặt....

Hết lần này tới lần khác, Đậu Phụng Tiết là người nhất gan, khi bị người ta khi dễ thì không dám đánh trả.

Mình càng sợ, người ta càng lớn tới.

Những học sinh kia được cái làm trở nên trầm trọng hơn, bọn họ càng hung ác, Đậu Phụng Tiết càng sợ hãi, về nhà cũng không có ai thổ lộ vì vậy tạo

thành một ác tính tuần hoàn.

Những học sinh khác chỉ ở bên cạnh xem không dám lên tiếng.

Trịnh Ngôn Khánh thấy vậy thì biết rằng không xong hẳn vội vàng đứng dậy đi qua, cầm tay kéo Đậu Phụng Tiết qua bên cạnh mình, đồng thời khuỷu tay vung lên, đâm vào sườn của một thiếu niên bên cạnh. Hắn không dám phát lực, từ nhỏ tu tập Hàng Long Công da thịt của Trịnh Ngôn Khánh sinh trưởng khí lực không hề nhỏ cứ như vậy thiếu niên kia kêu thảm một tiếng, cúi người ôm lấy xương sườn.

- Ngươi là ai, tại sao lại chạy tới đây xen vào việc của người khác?

Ngôn Khánh lớn tiếng nói:

- Hắn là bạn đồng học của ta, ta không cho phép ngươi tùy ý khi dễ.
- Xem đức hạnh của các ngươi đều lớn hơn so với chúng ta, cao hơn chúng ta, thời gian học nhiều hơn, vậy mà lại ý lớn hiếp nhỏ sao?

Mấy thiếu niên kia liền giận tím mặt.

Trịnh Ngôn Khánh ngăn cản trước người Đậu Phụng Tiết, nhìn hằm hằm vào đối phương.

Những người lợi hại hơn các ngươi ta đã giết qua, chẳng lẽ còn sợ các ngươi sao.

- Đừng... sính cường, để ta giao tiền tiêu vật hàng tháng cho bọn chúng, ngươi đừng làm anh hùng, bọn chúng đều rất lợi hại đó.

Đậu Phụng Tiết ở sau lưng Trịnh Ngôn Khánh thầm nói.

- Ngươi câm miệng!

Trịnh Ngôn Khánh cũng không quay đầu lại:

- Bọn hắn khi dễ ngươi một lần sẽ có lần thứ hai, ngươi đưa tiền tiêu vật cho bọn chúng lần này, lần sau sẽ là cái lớn hơn. Đàn ông đại trượng phu phải ưỡn ngực ngang cao đầu, bỏ dạng của ngươi thật là mất hết thể diện đàn ông.

Tổ phụ của Đậu Phụng Tiết là một trong Tam tổ, Đậu Sí.

Nghe thấy Ngôn Khánh nói những lời này, Đậu Phụng Tiết mặt đỏ tới mang tai, muốn phóng chân mà lao ra nhưng nhìn thấy những thiếu niên kia hung hăng như vậy hắn liền hoảng hốt, bước chân tiến ra rồi lại lui về, mấy thiếu niên kia liền cười lạnh.

- Các ngươi làm gì đó?

Từ bậc cửa, Lý Cơ chẳng biết khi nào đã tới.

Bình thường ông hay mỉm cười nhưng khuôn mặt lúc này vô cùng nghiêm trang.

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Ông nghiêm nghị quát:

- Mấy tên tiểu tử này còn không mau rút về cho ta, nếu không chó trách ta cho ăn roi.

Địa vị thầy giáo ở học xá rất cao, mặc dù đám thiếu niên này đều to gan lớn mật nhưng nếu kháng cự lại thầy giáo chính là đại nghịch bất đạo, tội danh này đánh chết cũng được.

Các thiếu niên kia nhìn Lý Cơ sau đó lại hung hăng trợn mắt nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

- Người chờ đó.

Nói xong, mấy thiếu niên đỡ thiếu niên bị Trịnh Ngôn Khánh đánh bắt đầu rời khỏi tiểu viện.

Trịnh Ngôn Khánh cười lạnh nói:

- Các người cứ tùy thời đến thỉnh giáo.

- Hai người các người còn không mau rút cho ta, không muốn ta mời đi chứ?

Lý Cơ gầm lên giận dữ, Ngôn Khánh sợ tới mức lùi, hắn cũng không dám dừng lại liền lùi kéo Đậu Phụng Tiết đi vào trong phòng học.

- Đứa nhỏ này còn ngại chuyện của mình không đủ nhiều hay sao?

Lúc đi qua bên cạnh Lý Cơ, Ngôn Khánh loáng thoáng nghe được lời trách cứ.

Trong lòng của hắn tràn ngập ảm áp, hướng về phía Lý Cơ mà thi lễ một cái, sau đó cũng không nói gì thêm mà chạy vào bên trong phòng.

- Cảm ơn người.

Đậu Phụng Tiết ngồi xuống bên cạnh Trịnh Ngôn Khánh quay đầu thấp giọng nói:

- Chỉ là người nên cẩn thận một chút, bọn chúng sẽ không từ bỏ ý đồ.

- Hừ, binh tới thì tướng đỡ, nước tới thì tường ngăn... được rồi lắng nghe giảng đi.

Lúc này, Lý Cơ đã vào lớp học, bày bài giảng ra trước mặt.

Việc học ở trong thôn cũng không phải là chiếm dụng thời gian cả ngày.

Bởi vì học sinh ở trong thôn còn phải trợ giúp làm việc trong nhà, trừ phi là gia cảnh đặc biệt tốt.

Cho nên sau khi tới buổi trưa, Lý Cơ một lần nữa lưu lại Trịnh Ngôn Khánh.

- Ngôn Khánh, buổi sáng con nói con cùng Nhan Trứ đánh cược, là kể chuyện xem ai được mọi người tán thành hơn, có phải không?

Xem ra sắc mặt ngưng trọng của Lý Cơ cũng giảm bớt hơn nhiều rồi.

Ngôn Khánh gật đầu:

- Tiên sinh, đúng là như vậy.

- Thoạt nhìn người có vẻ như là đang gài bẫy Nhan tiên sinh.

Lý Cơ thu thập thư án lại rồi trầm giọng nói:

- Vậy người nói một chút xem, người định làm sao để thắng Nhan Trứ?

- Tiên sinh có thể nghe đệ từ giải thích một chút.

- Có thể!

Trịnh Ngôn Khánh vì vậy thu tâm tĩnh lại, đem chuyện đào viên kết nghĩa trước kia nói cho Từ Thế Tích nói lại trước mặt của Lý Cơ một lần.

Ngay từ đầu sắc mặt của Lý Cơ đã khó nhìn.

Nhưng thời gian trôi qua, lông mày của ông cũ giãn ra, cuối cùng nhẹ nhàng vỗ tay

- Thiên hạ đại thế, hợp lâu tất phải phân, Ngôn Khánh những lời này của người nghe tuy không có gì nhưng nhắc lại mang rất nhiều dư vị, chỉ là gan của người thật là quá lớn, thời kỳ tam quốc, Lưu Bị khi nào kết nghĩa đào viên với Quan Vũ và Trương Phi?

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Trước kia nghe vú em kể chuyện, cảm giác của đệ từ rất không thú vị.

Nhưng về sau vú em thay đổi một số tình tiết, gia nhập thêm đó thì đệ từ thấy ngủ rất ngon, vú em nói, tiểu thuyết này thời cổ người ta dùng để thuyết phục người khác, thường xuyên lấy đó làm ngụ, dẫn chứng lịch sử, mượn truyền thuyết, cho gia tăng sức thuyết phục. Tuy nhiên đây chỉ là một con đường nhỏ.

Lý Cơ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Sau đó hần nhẹ giọng khen:

- Vị vú em này thật không đơn giản, thời xuân thu chiến quốc mọi người dùng phương thức đó, chỉ là theo lời nói của Trang Tử thì đây chỉ là một con đường nhỏ, tiêu khiển thì có thể chứ khó có thành tựu.

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng thầm nhủ:

- Chỉ sợ ông không biết, con đường nhỏ này về sau đã trở thành đại đạo.

- Vị vú em kia tên là gì?

- Từ Di, chỉ là bà ấy năm ngoái đã mang con rời khỏi Huỳnh Dương.

Lý Cơ không có nghi ngờ, Trịnh Ngôn Khánh cũng dùng cách này nói dối hần. Trong lòng Lý Cơ thầm tiếc nuối nói:

- Nữ tử hiếm thấy, đáng tiếc là không gặp được.

Là may mắn không gặp được nếu không làm sao ta có thể bịa chuyện.

Trịnh Ngôn Khánh trầm nghĩ.

- Nói như vậy, vú em kia chính là người bắt đầu lập tiểu thuyết.

- Đúng thế.

Lý Cơ nói:

- Nếu như nói về nghiên cứu tiểu thuyết thì cho dù người học mười năm cũng không phải là đối thủ của Nhan Trứ nhưng nếu dùng tiểu thuyết thì cũng có thể thử qua một lần. Đúng thế biện pháp này không tệ, lúc người đánh cuộc có phải đã định như vậy không?

Trịnh Ngôn Khánh trả lời:

- Tiên sinh, nếu như giảng giải chính sử thì đệ tử làm sao có thể so sánh với Nhan Trứ?

Lý Cơ nhìn Ngôn Khánh, khuôn mặt rất nghiêm túc.

Nhưng từ trong ánh mắt của ông vẫn nhận thấy được sự tán thưởng, kinh ngạc và tò mò.

- Ngôn Khánh, người tại sao lại nghĩ ra chủ ý này?

- Ha ha, nếu như không phải người ngồi trước mặt ta thì ta đã cho rằng người là một người trưởng thành... Nói như vậy là người muốn ta giảng giải cho một chút tam quốc rồi người lập nên tiểu thuyết đúng không?

- Tiên sinh cơ trí, đệ tử thật bội phục.

Ngôn Khánh bất động thanh sắc tăng bốc Lý Cơ tiên sinh.

Ở trong quan trường nhiều năm, Trịnh Ngôn Khánh biết rõ, muốn người khác vì mình thì phải nói dễ nghe một chút.

Lý Cơ quả nhiên vui vẻ, dù cây thước khẽ gõ nhẹ vào đầu Trịnh Ngôn Khánh.

- Tam quốc không phải là giảng giải một ngày là có thể tinh tường.

Nó vô cùng huyền diệu, thậm chí còn hơn cả hán thư, chỉ là từ trước tới nay mọi người chỉ nghiên cứu hán thư chứ không để mắt tới tam quốc. Thế nào, người muốn nghe thì buổi chiều ta sẽ giảng cho người một canh giờ, người nghe được bao nhiêu thì tùy vào ngộ tính của người. Ủ, ta thấy cái khúc mở đầu của người có vẻ hấp dẫn, theo ta thấy có thể sửa được bản thảo rồi.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Đệ tử cũng cho rằng như vậy... chỉ là khúc mở đầu này còn cần một chút nhạc điệu vào đó.

- Đệ tử từng ngẫu nhiên làm một tiểu khúc, không biết có được không.

- Người thử hát một chút xem.

Trịnh Ngón Khánh ổn định tinh thần, khẽ ngâm khúc Lâm Giang Tiên lưu truyền ở đời sau lên.

- Còn còn trường giang đông thệ thủy, lãng hoa đào tấn anh hùng. Thị phi thành bại chuyển đầu không, thanh sơn y cựu tại, kỷ độ tịch dương hồng.

Lý Cơ nghe Trịnh Ngón Khánh ngâm tụng bỗng nhiên vỗ tay.

Kỳ thật giai điệu Lâm Giang Tiên này ở thời kỳ Khai HOàng đã xuất hiện nhưng chỉ lưu truyền ở tầm phố phường, không được sĩ phu coi trọng. Đây cũng là cùng một thể loại mà lúc Ngón Khánh ở dưới Thủ Dương Sơn viết ra cho Đóa Đóa.

Lý Cơ nghe xong khúc nhạc thì cảm khái vạn phần.

- Một Lâm Giang Tiên thật là điểm mắt cho rồng.

Chỉ là sau đó Lý Cơ cười nói:

- Nghe khúc dạo đầu này thật khiến cho người ta tỉnh ngộ, nhưng nó chỉ lưu truyền trên phố xá thì thật đáng tiếc, những ca từ này nếu được từ miệng các ca cơ phát ra, nhất định sẽ làm cho nhiều sĩ phu thích thú.

- Ngón Khánh ta có một chủ ý.

- Người có cách nào tìm một số ca cơ hát lên, thì chắc chắn sẽ mang lại hiệu quả không tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Động thủ.

Ngón Khánh nghe vậy thì thầm nghĩ: Lý tiên sinh ơi, ta biết ông danh sĩ phong lưu nhưng ông cũng nên nhìn một chút, ta mới bao nhiêu tuổi chứ.

Ta tìm những ca cơ kia, ai mà để ý tới, hơn nữa lại còn bắt những ca cơ kia ngâm xướng thì cũng phải có tiền. Ta lấy đâu ra tiền chứ?

Lý Cơ tựa hồ nhìn ra tâm tư của Trịnh Ngón Khánh nên mỉm cười.

- Như vậy đi, chuyện này không cần người phải quan tâm, ta sẽ giải quyết cho người.

Quả nhiên Lý Tiên sinh lão luyện về chuyện tung hoa.

Lý Cơ lại cầm cây thước khẽ gõ đầu Trịnh Ngón Khánh:

- Người chớ nghĩ lung tung, ta không hề đi tới chỗ đó làm chuyện trăng gió.

- Chỉ là ta có một số bằng hữu có thể nói giúp một phen... Nhưng Ngón Khánh à, bản thảo của người còn quá ít, còn phải cố gắng hơn nhiều, vì cái này một khi lưu truyền trên phố thì không thể gián đoạn, lúc đó mới được mọi người hưởng ứng.

Lý tiên sinh quả nhiên lợi hại!

Trịnh Ngón Khánh thậm chí cảm thấy được, không lẽ Lý Cơ cũng là người xuyên việt mà tới sao?

Hắn lập tức gạt đầu:

- Tiên sinh, ông cho rằng cái này nên đặt tên là gì?

- Ừm, đã không phải là chính sử, hơn nữa còn là tiểu thuyết thì gọi là Hí Thuyết, người thấy được không?

- Hí Thuyết Tam Quốc?

Trong lòng Ngón Khánh liền cảm thấy chán ngán.

Mấy cái Hí Thuyết này sau này có nhiều lắm. Nhất là đời thanh cung, hí thuyết nhiều vô cùng.

- Tiên sinh, đệ tử cho rằng nói là Hí Thuyết Tam quốc chỉ sợ không thỏa đáng.

Dù sao chúng ta cũng dựa vào Tam Quốc, tuy không phải là tam quốc thực sự nhưng dùng từ Hí Thuyết thì thật không đúng rồi. Đệ tử ở An Viễn đường từng xem qua một quyển sách bên trong có nói về các phe phái diễn nghĩa, tại sao không gọi là Tam Quốc Diễn Nghĩa?

Ngôn Khánh nói những lời này xuất phát từ hậu hán thư, Chu Đẳng truyện.

- Tam Quốc.... diễn nghĩa.

Lý Cơ đột nhiên vỗ tay cười to:

- Đúng thế, tại sao không thể là diễn nghĩa, hiện nay chúng ta cũng không phải đang ở thời Tam quốc diễn nghĩa sao?

Bất tri bất giác, Lý Cơ bị đưa vào trong tròng rồi.

Trịnh Ngôn Khánh dùng từ chúng ta chẳng khác nào nói quyển sách này hán và Lý Cơ cùng tác giả, đến lúc đó có người nghi hoặc hán có thể lấy Lý Cơ ra làm tâm chấn.

Trịnh Ngôn Khánh có thể thấy được, Lý Cơ hôm nay thất bại sắp tới có thể dương danh.

Như vậy hán cũng có thể báo đáp...

Nói chuyện với Lý Cơ đến khuya, Ngôn Khánh cuối cùng cũng đứng dậy mà cáo từ.

Hai người ước định, bắt đầu từ ngày mai mỗi ngày sau buổi trưa, Trịnh Ngôn Khánh sẽ ở lại nghe Lý Cơ giảng giải về Tam Quốc.

Chuyện này đối với Tam Quốc Diễn Nghĩa tuyệt đối là cơ sở trọng yếu.

Lúc gần đi, Lý Cơ lại dặn dò Ngôn Khánh nên tập trung rèn chữ, hình thành một nền móng viết chữ cho tốt.

Trịnh Ngôn Khánh cung kính đáp ứng rồi ra khỏi học xá.

Trên đường về nhà, Ngôn Khánh tâm tình sáng khoái hơn rất nhiều.

Hắn đi qua đường ngâm nga một tiểu khúc, một bên hướng về phía nhà, khi đi qua một mảng rừng thưa, Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên dừng bước lại.

Hắn nhú lông mày lại, nhìn mảnh rừng trước mắt rồi lớn tiếng nói:

- Người ở trong rừng đừng tránh né nữa, mau xuất hiện đi.

Nói xong, Trịnh Ngôn Khánh cởi bỏ áo choàng bên ngoài của mình ra.

Sau đó hán để xuống mặt đất, đặt túi xách lên đó.

Từ sau khi theo Tôn Tư Mạc học thuật dưỡng sinh xong, công phu của Trịnh Ngôn Khánh không hề tăng trưởng nhưng giác quan của hắn đã tiến bộ hơn trước rất nhiều, lúc hắn đi qua khu rừng đã có thể mơ hồ cảm nhận được rằng có nguy hiểm sát tới. Hắn biết rằng bây giờ chạy cũng không còn kịp.

Từ trong rừng đi ra năm thiếu niên, tuổi tác cũng đã chừng mười ba mười bốn.

Thiếu niên cầm đầu chính là người mà lúc nãy đã bị Trịnh Ngôn Khánh đánh cho đau xương sườn, xem bộ dáng hùng hổ của hắn thì đã bình phục lại. Năm thiếu niên vây quanh, biểu lộ vô cùng hung ác.

- Xú tiểu tử, ngươi có đi ra không?

Thiếu niên cầm đầu hung ác nói:

- Hồi trưa ở học xá ngươi có tiên sinh làm chỗ dựa, bây giờ ta xem ngươi còn có thể dựa vào ai?

Trịnh Ngôn Khánh nhìn những thiếu niên này rồi đột nhiên nở nụ cười.

- Ngươi cười cái gì?

- Thế nào, ngươi thấy ta buổi trưa không nên giúp Đẩu Phụng Tiết sao?

- Chúng ta tìm Đậu Phụng Tiết gây phiền toái liên quan gì đến người? Con mẹ nó, người là gì mà dám ra mặt cho hấn, xú tiểu tử, ta đã chờ người đã lâu, người không phải thích gây náo động sao, ta sẽ cho người biết hậu quả.

Ngôn Khánh thờ dài:

- Các người thật không biết tốt xấu.

Ở buổi trưa ta ngăn cản các người là vì suy nghĩ cho các người, Đậu Phụng Tiết tuy rằng gia cảnh không còn được như trước, nhưng hấn vẫn là con đích truyền, đúng thế, hấn thật sự nhát gan, có thể bị khi dễ nhưng nếu như có người trong thành Lạc Dương này biết thì các người sẽ hiểu hậu quả là thế nào.

Dòng dõi đích tôn, tuyệt đối không thể dễ dàng bị đám người các người khi dễ như vậy.

Đến lúc đó vạn nhất truyền đến tai cha mẹ các người, các người có thể chịu nổi con giận lỗi đình của họ?

Đám thiếu niên kia giật mình nhìn nhau sợ hãi.

Đúng thế, hiện tại tuy vui vẻ nhưng bọn họ lại quên mất Đậu Phụng Tiết là con của vợ cả, thân phận vượt xa bọn chúng. Mặc dù mẹ của Đậu Phụng Tiết đã chết, cha của hấn không ở Lạc Dương, nhưng những đám người khác họ Đậu không dễ để Đậu Phụng Tiết bị khi dễ như vậy, vạn nhất chuyện này lộ ra đừng nói là bọn chúng ngay cả cha mẹ bọn chúng cũng không gặp may rồi.

Trong nhất thời đám thiếu niên đều lộ vẻ khiếp đảm.

Chỉ có tên thiếu niên đầu lĩnh kia, tuy trong lòng sợ hãi nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ hung ác, hấn dữ dằn nói:

- Mọi người không nên để tên tiểu tử này lừa bịp, Đậu Phụng Tiết là tên nhát gan, căn bản không dám nói cho người nhà, tiểu tử này chỉ hù dọa chúng ta mà thôi... Trịnh Ngôn Khánh hôm nay nếu chúng ta không giáo huấn người thì về sau làm sao có thể diện mà xuất hiện ở trong Học Xá.

Hấn cất tiếng khiến cho những thiếu niên kia ổn định lại.

Tiểu hài tử này cũng giận đến thể diện, giống như bọn chúng xưng bá xưng vương ở trong học xá đã lâu, hôm nay bị Trịnh Ngôn Khánh ngăn cản đã mất hết mặt mũi, mà đầu lĩnh thiếu niên vừa chạm vào Ngôn Khánh đã bại, trong lòng cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Trịnh Ngôn Khánh có thể nhìn ra tâm tư của bọn chúng vừa vặn hấn cũng muốn giãn gân giãn cốt một chút nên cười ha hả nói:

- Thế nào, cùng tiến lên chứ?

- Đối phó với tên tiểu tử nhà người chỉ cần một mình ta là đủ rồi.

Thiếu niên kia lại giật tím mặt nói tiếp:

- Buổi trưa bị người mai phục, nên chiếm tiện nghi, hiện tại ta muốn giáo huấn người cho thật tốt.

Nói xong hấn giơ ngón tay lên:

- Các người đều không được cử động, xem ta thu thập hấn.

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43 Bái sư

Nghĩ lại thiếu niên này xem ra cũng có uy vọng, lời nói này vừa ra đám thiếu niên kia đều nghe theo, chỉ thấy hấn khẽ nhúc nhích thân thể, làm ra một bộ dáng hổ phục rồi hét lên:

- Trịnh Ngôn Khánh, chúng ta động thủ.

- Khoan đã.

Ngôn Khánh mở miệng nói:

- Ta nói trước , mặc kệ ai thua ai thắng về sau không được cho phép chuyện này xảy ra nữa.

Thiếu niên thu tay lại:

- Tốt, Đậu Hiếu ta một lời nói ra, tứ mã nan truy, người thua thì ngày mai phải ở trước mặt tất cả mọi người khấu đầu ba cái với ta, về sau ta sẽ không tìm tên tiểu tử người gây phiền toái, còn ta thua thì ta sẽ đập đầu với người, hơn nữa bá người làm đại ca ở trong Học Xá con người là cao nhất, về sau càng không tìm Đậu Phụng Tiết gây phiền toái.

Trịnh Ngôn Khánh gật đầu, lui về phía sau một bước, mắt thấy thiếu niên kia nôn nóng hấn lại khoát tay nói:

- Khoan đã.

- Người còn chuyện gì?

- Lời người nói có giữ không!

Đậu Hiếu nổi giận:

- Dĩ nhiên là giữ, những người ở đây sẽ làm chứng cho ta, Đậu hiếu ta đã nói ra lời nào là tuyệt sẽ không đổi ý.

- Đã như vậy thì ta... xuất thủ đây.

Trịnh Ngôn Khánh có thể nhận ra Đậu Hiếu cũng là người luyện võ.

Khí thế của hắn cũng khá, nóng lòng muốn phục hồi mặt mũi, nhưng nếu động thủ thật sự thì Trịnh Ngôn Khánh dĩ nhiên có cách thu thập hắn. Cho nên hai lần thiếu niên này ra về muốn đánh Trịnh Ngôn Khánh đều mở miệng ngăn cản, đây chính là làm cho khí thế của hắn bị suy giảm, Ngôn Khánh cũng có thể dễ dàng thu thập hắn hơn.

Hắn vừa nói đã ra tay, hai chân nhảy lên, thân thể như điều hầu bắt thỏ.

Những thiếu niên xung quanh nhìn không được mà sợ hãi tán phục.

- Tiểu tử này có thể nhảy thật là cao!

Đậu Hiếu cũng không ngờ Ngôn Khánh đột nhiên ra tay.

Chưa kịp đề phòng hắn đã bị Trịnh Ngôn Khánh lăng không đập xuống, hai vai của Đậu Hiếu bị Trịnh Ngôn Khánh nắm lấy, Đậu Hiếu cảm thấy hai tay của Ngôn Khánh giống như là ung trảo vậy tuy rằng có quần áo ngăn cách nhưng bàn tay kia vẫn giống như là móc sắt bầu chặt vào các khớp xương, Đậu Hiếu không kìm được mà kêu to lên.

Cùng lúc đó, hai chân của Ngôn Khánh đã đá vào lên ngực của Đậu Hiếu.

Thân thể của hắn từ trên không trung rơi xuống, vừa thể trọng của Trịnh Ngôn Khánh, vừa lực quán tính đã đá văng Đậu Hiếu ra mấy mét mới rơi xuống.

Ầm một tiếng, các thiếu niên vây quanh đều run lên.

Chỉ thấy Ngôn Khánh hai tay chống xuống đất, người lộn về sau, đứng vững trên mặt đất.

Còn Đậu Hiếu lúc này các khớp xương đã rời rạc, thân thể giống như con tôm, vẫn chưa đứng dậy nổi.

- Ta thắng rồi!

Trịnh Ngôn Khánh thần định khí nhàn nhìn mọi người cười nói:

- Ta hiện tại có thể đi chưa?

Lời nói lúc trước của hắn đã làm cho những thiếu niên này cảm thấy sợ hãi.

Bây giờ ngay cả Đậu Hiếu bình thường xưng vương xưng bá lại bị Ngôn Khánh đánh bại trong lòng bọn họ càng sợ hãi hơn, đừng nhìn bọn họ nhiều người, nhưng lại không có ai dám đứng ra, lúc này Đậu Hiếu thở ra một hơi, nhìn Trịnh Ngôn Khánh biểu lộ phức tạp.

- Xem như người lợi hại, ta thua!

- Ha ha, người đúng là hảo hán.

Ngôn Khánh đem áo ngoài mặc lại, ngồi xổm xuống trước mặt Trịnh Ngôn Khánh.

- Kỳ thật ngươi cũng không kém, đánh nhau thực sự chưa chắc ta thắng được ngươi, Đậu Hiếu vì sao ngươi thua thảm như vậy, ngươi có biết không?

Đậu Hiếu nhỏ ra một ngụm nước bọt mà hỏi:

- Tại sao?

- Ngươi về hỏi tiên sinh, cái gì là Tào Quy luận chiến.

Nói xong, Trịnh Ngôn Khánh cầm túi xách lên, trong ánh chiều tà mà về.

- Hiếu ca, huynh không sao chứ?

- Không sao.

- Chẳng lẽ cứ như vậy buông tha cho tên tiểu tử này sao?

- Không buông tha thì làm gì đây, hắn là cao thủ, mấy người chúng ta tiến lên chưa hắn là đối thủ của hắn... Đúng rồi, Tào Quy là ai, rất nổi danh sao?

Đám thiếu niên ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta đều lắc đầu.

Đậu Hiếu cắn răng đứng lên, nhìn về phía bóng lưng của Trịnh Ngôn Khánh mà nhỏ một bãi nước bọt:

- Mẹ nó, ngay cả bóng lưng cũng kiêu ngạo như vậy.

Nhưng trong lòng lại muốn biết: Tào Quy đến tột cùng là người thế nào?

Về đến nhà, Trịnh Thế An đang chờ hắn.

Tổ tiên hai người đều có tâm sự, cho nên thoáng chốc đã ăn xong bữa tối.

- Gia gia, con muốn báỉ sư.

- Báỉ sư, con muốn báỉ ai?

- Lý tiên sinh, con muốn báỉ Lý Tiên sinh làm sư phụ.

Lúc chạng vạng tối, Đậu Hiếu đã nhắc nhở Trịnh Ngôn Khánh.

Ở thời đại này xuất thân, muốn lẫn lộn không chỉ có thể gia mà còn phải có một sư môn. Với tình huống hiện tại của hắn muốn tìm một sư phụ cũng không phải là điều dễ dàng, tuy Tôn Tư Mạc yêu thích Ngôn Khánh nhưng cũng không khỏi băn khoăn xuất thân của hắn.

Hắn muốn nhận Ngôn Khánh làm đồ đệ, nhưng lại không tiếp nhận được thân phận của Ngôn Khánh.

Ngay cả Tôn Tư Mạc cũng thế, những người khác thì sẽ thế nào? Chỉ sợ cũng giống như Nhan Sư Cổ thanh cao chi đồ, xem thường hắn mà thôi.

Càng nghĩ, Trịnh Ngôn Khánh càng cảm thấy, thích hợp nhất chính là báỉ Lý Cơ làm tiên sinh.

Lý Cơ không có tên tuổi nhưng tài hoa của ông thì không thể phủ nhận.

Nếu lần này có thể mượn nhờ Tam Quốc Diễn Nghĩa làm ông nổi danh thì ngày sau tìm một chỗ đứng ở sĩ lâm cũng không quá khó khăn.

Mà mình hiện tại đứng dưới một cây đại thụ cũng có thể che giấu được một số chuyện.

Cho nên Trịnh Ngôn Khánh mới nói với Trịnh Thế An.

Dù sao báỉ sư cũng là một chuyện đại sự của con người, sư đạo tôn nghiêm, một ngày làm sư, cả đời làm cha, người ta hiện nay đối với sư phụ vô cù coi trọng, ngay cả hoàng đế đối với ân sư của mình cũng vô cùng cung kính.

Nếu không, chỉ cần miệng lưỡi bình thường cũng có thể khiến ngươi bị thân bại danh liệt.

Trịnh Ngôn Khánh muốn báỉ sư, phải trưng cầu ý kiến của Trịnh Thế An.

Trịnh Thế An đối với Lý Cơ vẫn có một cảm giác không thích.

Nguyên nhân cũng là vì Lý Cơ cho hắn một điểm Đinh. Điều này khiến cho Trịnh Thế An cảm thấy Lý Cơ xem thường Trịnh Ngôn Khánh, hơn nữa người này lại không có danh khí gì. Trịnh Ngôn Khánh báỉ Lý Cơ làm sư phụ trong lòng ông cũng không vui.

Nhưng Trịnh Thế An hiện tại đã không coi Trịnh Ngôn Khánh là một tiểu hài tử bình thường.

Suy nghĩ một lúc, ông gật nhẹ đầu mà nói:

- Con cũng đã lớn rồi, có thể lựa chọn cho mình, nếu như con cảm thấy Lý Cơ tiên sinh tốt thì hãy bái ông ta làm thầy.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Gia gia, tin tưởng con đi, với tình huống hiện tại, Lý Cơ là lựa chọn tốt nhất của con.

Đúng thế, nhưng không biết Lý Cơ có nề hà xuất thân của Trịnh không?

Ăn cơm tối xong, Ngôn Khánh thu thập bát đũa rồi trở về thư phòng.

Trịnh Thế An thì nhanh chóng đi ra ngoài tìm những lão quân ở điền trang nói chuyện, tuy không được phong quang như ở lão trạch Lạc Dương nhưng ở bên trong điền trang cũng có tư vị khác, ít nhất cũng không bị việc vật quần lấy người, ngoại trừ lúc đầu không thích ứng thì thời gian trôi qua, Trịnh Thế An cũng đã quen với sinh hoạt ở đây rồi.

Mà Trịnh Thế An cũng suy nghĩ cẩn thận: Một người không có khả năng cả đòi đều phong quang, cũng phải từ từ thích ứng.

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Bằng hữu

Ngôn Khánh ở trong thư phòng tiến tới sa bàn luyện chữ một lúc, hần hiện tại đã biết rõ tầm quan trọng của cái cơ bản này, nếu như muốn thể chữ Nhan trở nên đại thành thì cái điều cơ bản này tuyệt đối quan trọng vô cùng. Như Lý Cơ nói, đồ vật thành hình mà không có nội dung thì cũng không dùng được, những thứ cơ bản này không thể coi khinh.

Ở ngoài sân vang lên tiếng bước chân.

Trịnh Thế An đã quay trở lại rồi!

Ngôn Khánh cũng đúng lúc viết chữ đã mệt cho nên quay ra khỏi phòng, nhìn Trịnh Thế An mặt mày đỏ bừng, tựa hồ uống rượu với người bên ngoài.

- Gia gia, ông uống rượu sao?

- À, mấy lão gia hóa ở Thiên Tân Kiều phố đến chơi, mọi người ở cùng một chỗ uống rượu một chút, không có gì đâu.

Trịnh Ngôn Khánh biết rõ, những người mà Trịnh Thế An nói là đám lão quân ở Thiên Tân Kiều phố.

Ngôn Khánh ôm lấy Trịnh Thế An, đỡ vào phò ngủ, gió đêm từ từ quét tới, mang theo hương vị mát lạnh.

- Gia gia, đám lão quân kia tới đây làm chi?

Trịnh Thế An thở dài một hơi:

- Sinh ý khó kiếm, đám già này nhất thời buồn bã nên tới đây.

- A...

- Vốn Thiên Tân Kiều phố không tốt lắm, cũng may có di mệnh của đại đô đốc cho nên hàng năm An Viễn đường đều đưa bạc triệu phụ cấp, nhưng trước đó vài ngày đại công tử tới Lạc Dương, mấy lão gia hóa này kích động nên đã nói không cần phụ cấp nữa... Không ngờ hôm nay lão trạch truyền tới, sẽ đình chỉ lương tháng sau.

Trước kia chiến sự không ngớt, Thiên Tân Kiều phố náo nhiệt vô cùng.

Nhưng hiện tại chiến sự cơ bản đã được dẹp loạn, đám già này hiện nay đã hơi hối hận, không biết phải làm gì cho phải, cho nên liền đến điền trang giải

sầu, vừa lúc gặp ta nên kéo ta tới uống vài chén. Ngôn Khánh, đại công tử lần này lại làm chuyện không tốt, khiến người ta lạnh lẽo trong lòng. Trịnh gia có thể đứng vững không ngã, không thể bỏ qua công lao của đám lão già này.

Loại chuyện này, Trịnh Ngôn Khánh cũng khó nói.

Dù trong thời gian này hấn đối với phu thê Trịnh Nhân Cơ hiểu rõ nhưng lại không biết tình huống rõ ràng.

Trịnh Nhân Cơ là một người điển hình cho tính tình công tử, không thích quản lý việc lật vật, tất cả mọi chuyện trong nhà đều do Thôi phu nhân tiếp quản, mà vị Thôi phu nhân này tính tình tính toán tỉ mỉ, lão quân nói câu kia, có lẽ nằng để trong lòng nên mới cất phụ cấp.

Dù sao, bọn họ vừa tới Lạc Dương đã bị đám người này ra oai khiến cho kế hoạch cải tạo Thiên Tân Kiều phố không tiến hành được.

Chỉ sợ chuyện đó, Thôi phu nhân vẫn chưa bỏ qua cho.

- Ngôn Khánh, hai ngày nữa là học xá nghỉ, con đến Thiên Tân Kiều phố giúp ta một chuyện.

- Đi Thiên Tân Kiều phố làm gì?

Trịnh Thế An do dự một chút rồi nhẹ nhàng nói:

- Đại công tử không thêm đề ý đến những lão quân này nhưng ta không thể không đề ý, những người kia có không ít người năm đó lớn lên cùng ta, thậm chí là trưởng bối của ta, chúng ta không thể uống phí tâm huyết của đại lão già, nên đến đó xem một phen, cho dù là hỏi thăm cũng tốt.

Nói xong, học xá chỉ dạy một tuần bốn ngày nghỉ ba ngày để bọn nhỏ có thể ở nhà làm việc.

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ một hồi rồi đáp ứng.

Trịnh Thế An đứng dậy hướng vào trong phòng ngủ, cao thấp lải nhải nói:

- Già rồi, không cần đến nữa, bị ghét bỏ rồi.

Nhìn theo dáng vẻ còng lưng xuống của ông, khóe mũi của Ngôn Khánh bỗng cảm thấy cay cay.

Những lời này của Trịnh Thế An, chỉ sợ là nói chính ông.

Trịnh Nhân Cơ cuối cùng vẫn không thể so được với Trịnh Đại Sĩ.

Ngày hôm sau, Trịnh Ngôn Khánh như thường lệ tới học xá.

Đậu Phụng Tiết so với ngày thường còn tới sớm hơn, các đệ tử khác còn chưa tới thì hấn đã xuất hiện, còn mang theo một gói nhỏ đi vào trong lớp.

Nhìn thấy Ngôn Khánh đang lau bàn giáo viên, hấn vội vàng chạy tới.

- Ngôn Khánh, ngươi có ăn điểm tâm không?

Thời đại này người bình thường mỗi ngày chỉ ăn hai bữa, buổi trưa và buổi tối, trừ phi là gia đình giàu có và đông đúc mới ăn ngày ba bữa, nhưng đại đa số người không có điều kiện như vậy. Đậu Phụng Tiết đem cái túi xách mở ra, bên trong là một cái hộp cơm, hấn mở hộp cơm ra, bên trong là bốn cái bánh màn thầu.

Màn thầu ở thời kỳ Tùy Đường, không gọi là màn thầu mà gọi là bánh hấp.

Đây là đồ ăn tốt nhất, ở thành Lạc Dương, có một tiểu điểm rất nổi danh với món bánh này.

Ngôn Khánh nhìn hộp cơm đã biết bánh màn thầu này xuất phát từ tiểu điểm kia.

Đậu Phụng Tiết hơi khoe khoang nói:

- Đây là món bánh rất ngon, hai người chúng ta mỗi người ăn một nửa được không?

Ánh mắt của nó man theo về chờ đợi.

Hấn tuy là con của vợ cả, nhìn có vẻ huynh đệ rất nhiều nhưng thực tế lại không hề có. Những người hầu xung quanh hấn cũng không dám cùng hấn kết giao, ở trong Học Xá, hấn lại bị người ta khi dễ, hôm qua Ngôn Khánh ra tay giúp đỡ làm cho Đậu Phụng Tiết tâm tình rất vui vẻ.

Nhiều người chỉ đứng nhìn, chỉ có Ngôn Khánh là đứng ra ngăn cản.

Đối với một tiểu hài tử mà nói, đây chính là bằng hữu...

Ngôn Khánh đứng ở bên cạnh rửa tay, buổi sáng hắn chưa ăn gì, cũng hơi đói rồi.

Hắn cầm một cái bánh ngọt, hung hăng cắn một cái.

Cái bánh ngọt dùng nước mật ong mà nấu, mang theo một mùi thơm trong veo, lúc vừa tới Lạc Dương, Trịnh Thế An đã mua cho hắn, cái bánh ngọt này mười đồng một cái, so với bánh bình thường còn đắt gấp năm lần. Nhưng mà cũng đúng thôi, bọn họ dùng mật ong thượng hạng làm ra, tinh mỹ đóng gói, không phải là món ăn của người bình thường.

Về phần những gia đình giàu có đông đúc dĩ nhiên sẽ không để ý tới mười đồng này.

Ngôn Khánh cầm một cái, đưa cho Đậu Phụng Tiết một cái.

Nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh ăn rất ngon, Đậu Phụng Tiết liền vui vẻ:

- Ăn ngon lắm không? Về sau mỗi ngày ta mang cho ngươi ăn được không?

Đối với Đậu Phụng Tiết mà nói, tiền không tính là gì.

Ở thành Lạc Dương, hắn rất khao khát bằng hữu.

Hiện tại Đậu Phụng Tiết đã cảm thấy bằng hữu đã tới.

Tiểu hài tử này ở trong lớp vừa ăn bánh hấp vừa cười nói.

- Đúng rồi, hôm qua Đậu Hiếu có làm phiền ngươi nữa không?

- Đậu Hiếu?

- Đúng thế, là cái tên gia hỏa hôm qua khi dễ ngươi đó.

Đậu Phụng Tiết lắc đầu:

- Không có, hôm qua Thiên quân gia tới đón ta nên ta không thấy bọn họ, thế nào, bọn hắn làm phiền ngươi sao?

- Ừ.

Đậu Phụng Tiết lòng run lên, lo lắng nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Hắn không phải lo lắng rằng Trịnh Ngôn Khánh thế nào mà lo lắng rằng Trịnh Ngôn Khánh sẽ vì chuyện này mà bỏ hắn, không làm bằng hữu với hắn.

Trịnh Ngôn Khánh cười cười:

- Ngươi không cần phải lo lắng, về sau Đậu Hiếu sẽ không khi dễ ngươi nữa.

- Tại sao?

- Hắn ngày hôm qua chặn đường ta, cuối cùng bị ta đánh cho.

Bạn đang đọc truyện *Sốán Đường Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Không hồi hận.

Đậu Phụng Tiết giật mình nhìn Trịnh Ngôn Khánh sau đó hắn cẩn thận hỏi:

- Ngọn Khánh, người thật lợi hại... vậy về sau người có thể làm bằng hữu của ta được không?

Bằng hữu?

Trịnh Ngọn Khánh khẽ giật mình quay đầu nhìn Đậu Phụng Tiết.

Mãi đến lúc này, hắn mới minh bạch suy nghĩ của Đậu Phụng Tiết.

- Đương nhiên, chúng ta vẫn luôn là bằng hữu.

- Ừ, cả đời là bằng hữu.

Đậu Phụng Tiết nở nụ cười vui vẻ rồi cầm bánh ngọt lên mà ăn. Mà Ngọn Khánh khẽ giật mình, cả đời làm bằng hữu sao?

Có thể hiện tại người thốt những lời này từ đáy lòng, nhưng khi trưởng thành rồi người còn có thể nhớ được những lời này sao?

Đậu Phụng Tiết khi biết thân phận mình, hắn còn muốn làm bằng hữu của một cháu trai gia nô không?

Trịnh Ngọn Khánh thở dài một hơi.

Nếu như muốn cả đời làm bằng hữu thì mình vĩnh viễn phải đặt Đậu Phụng Tiết lên đỉnh đầu, nếu không dựa vào gia thế của hắn, khoảng cách giữa Trịnh Ngọn Khánh sẽ càng ngày càng lớn, cuối cùng hắn sẽ trở thành người dưng.

Một ngày vô sự.

Đậu Hiếu mấy người bọn họ không xuất hiện ở học xá, không biết vì duyên cớ gì.

Trịnh Ngọn Khánh cũng vui vẻ vì được yên tĩnh, không gặp phải phiền toái, ở lớp học hắn luyện tập chăm chỉ bút pháp cơ bản.

Sau khi tan học, Đậu Phụng Tiết mời hắn đi cùng đường nhưng lại bị Trịnh Ngọn Khánh cự tuyệt.

Bởi vì hắn còn phải ở lại lớp quét dọn phòng học, sau đó tới chỗ ở của Lý Cơ. Chỗ ở của Lý Cơ là ở bên trong học xá, nơi đó có một tiểu viện, lúc này ánh sáng rực rỡ đang chiếu vào sân, vô cùng có sức sống.

Lý Cơ ngồi dưới một cây đại thụ, dưới thân phủ lên một chiếc nệm, phía trước bày ra án thư.

Ở trên thư án chồng chất sách, chính là Tam Quốc chí của Trần Thọ, thấy Trịnh Ngọn Khánh tiến tới, Lý Cơ khoát tay bảo hắn ngồi ở đối diện, rồi dựa lưng vào thân cây, cầm một quyển sách yên lặng nhìn xem, không nói chuyện với Trịnh Ngọn Khánh.

Trịnh Ngọn Khánh cũng không nóng lòng mà lẳng lặng ngồi trước thư án.

Ở kiếp trước trên quan trường, Ngọn Khánh đối với thủ đoạn này vô cùng thành thục.

Những người lãnh đạo thích dùng cách như vậy để khảo nghiệm khí độ của cấp dưới, nếu người ngồi ở phía dưới không thể bình tĩnh, không thể trầm lặng thì là người phía dưới không phải là người trầm ổn và ngạo lại.

Một lát sau, Lý Cơ buông sách, chỉnh vạt áo rồi ngồi xuống.

Đối với biểu hiện của Ngọn Khánh, hắn vô cùng thỏa mãn, Lý Cơ cất tiếng nói:

- Ngọn Khánh, từ hôm nay trở đi, ta giảng cho người Tam Quốc.

- Vâng tiên sinh.

Trịnh Ngọn Khánh do dự một chút rồi hạ quyết tâm:

- Đệ tử có một yêu cầu quá đáng, xin tiên sinh có thể thành toàn.

Lý Cơ khẽ giật mình:

- Chuyện gì?

- Đệ tử muốn bái tiên sinh làm sư phụ.

Trịnh Ngọn Khánh ngẩng đầu nhìn Lý Cơ rồi nói:

- Không phải là đệ tử và sư phụ như hiện tại mà là thầy trò chân chính.

Lý Cơ ngưng tụ đôi mắt lộ ra vẻ thận trọng.

- Ngươi tại sao lại muốn làm đệ tử của ta?

Hắn khoát tay ý bảo Ngôn Khánh không cần giải thích rồi trầm giọng nói:

- Ngôn Khánh, ta biết rõ ngươi cho rằng mình xuất thân không tốt, bá sư ở trường rất khó, nhưng ta cho là, thiên tư của ngươi rất tốt, tương lai nhất định sẽ có đại tiền đồ.

Mà ta, chỉ cần cầu ẩm no, không sai, ta đúng là biết mấy chữ, nhưng thân không có công danh, cũng không thể giúp gì cho ngươi, ngươi cần phải suy nghĩ kỹ càng, chuyện này không thể tùy tiện, nếu không ngươi sẽ hối hận cả đời.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Đệ tử sẽ không hối hận.

Hắn trầm mặc một chút rồi nói:

- Đệ tử có thể nhìn ra được, tiên sinh không phải là thường nhân.

- Kinh luân đầy bụng, học thức chưa chắc đã thua Nhan Sư Cô, đệ tử đối với học thức của tiên sinh vô cùng kính nể, hơn nữa tiên sinh đối với đệ tử ưu ái, trừ tổ phụ và vú em trước kia thì không ai thương đệ tử như vậy, cho nên đệ tử muốn nghe dạy dỗ từ tiên sinh, không biết tiên sinh có nguyện nhận đệ tử không?

Ngôn Khánh nói lời này khiến cho Lý Cơ không khỏi biến sắc.

Hắn do dự một chút rồi thờ dài nói:

- Ngôn Khánh, không phải là lão sư không muốn thu nhận con nhưng thực sự... Con cũng biết ta là người thế nào, vạn nhất làm đệ tử của ta ngày sau đường đi của con sẽ vô cùng chông gai và cực khổ.

Hài tử bình thường có lẽ không hiểu lời nói của Lý Cơ.

Nhưng Trịnh Ngôn Khánh thì giật mình:

- Vị Lý Cơ tiên sinh này không lẽ cũng có chuyện ẩn giấu.

- Tuy nhiên lời nói đã ra khỏi miệng, nếu hắn đổi ý thì thật không đúng, nói không chừng Lý Cơ tiên sinh đang khảo nghiệm hắn.

Nghĩ tới đây Trịnh Ngôn Khánh cắn răng một cái.

Ta đánh bạc một phen, nếu như thắng thì ông sẽ giúp ta thăng chức rất nhanh....

Hắn không nói nhiều lời, phủ phục xuống ghế, dập đầu rầm rầm mà nói.

- Đệ tử không hối hận, xin tiên sinh rủ lòng thương.

Lý Cơ nhìn hắn trầm mặc một hồi rồi thờ dài.

- Ta cái này gọi là mua dây buộc mình, vốn định giảng cho ngươi Tam Quốc không ngờ...

- Ngươi đã có ý như thế, ta sẽ thu ngươi làm đệ tử, chỉ là sau này hối hận ta cũng không cần ngươi.

Nói xong hắn đứng dậy đỡ Trịnh Ngôn Khánh lên.

Hắn đánh giá Ngôn Khánh từ trên xuống dưới rồi đột nhiên cười nói:

- Không ngờ Lý Cơ ta lại có một đệ tử giỏi, ngươi gọi ta một tiếng sư phụ, ta cũng không thể để ngươi chịu lỗ, đây là dây lưng đai ngọc của ta, hôm nay tặng cho ngươi làm lễ vật.

Nói xong ông lấy đai lưng đưa cho Trịnh Ngôn Khánh.

Đai lưng này màu đen, nhìn không ra làm bằng chất liệu gì, đầu tron giống như là tơ lụa vậy. Ở xung quanh khảm hoàng kim, trên mặt có bạch ngọc giá trị ở trên thị trường ít nhất có tới tám trăm lượng bạc.

Ngôn Khánh lắp bắp kinh hãi.

- Sư phụ, đệ tử làm sao có thể nhận vật trân quý như vậy?

- Cái này có gì là trân quý.

- Ta từ nay về sau chỉ có ngươi là đệ tử, cái đai lưng này dĩ nhiên là tặng cho ngươi, ta cũng biết rõ ngươi là người luyện võ, đai lưng này là do tơ tằm dệt thành, còn có tơ vàng, ngươi đem bên người có thể bảo vệ được lưng áo, bình khí bình thường khó có thể làm tổn thương... Tốt rồi, ta không lải nhải nữa, ngươi cứ cất kỹ là được, chúng ta bắt đầu học Tam Quốc, ta muốn chờ xem tình thế Nhan Trứ phải chịu thua.

- Đa tạ sư phụ ban thưởng.

Ngôn Khánh cũng không chối từ nữa, đem đai lưng cất kỹ rồi ngồi trước thư án.

Lý Cơ cầm lấy Tam Quốc, hắng giọng rồi lật tờ thứ nhất ra.

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Không hỏi hận

Đậu Phụng Tiết giật mình nhìn Trịnh Ngôn Khánh sau đó hần cấn thận hỏi:

- Ngôn Khánh, ngươi thật lợi hại... vậy về sau ngươi có thể làm bằng hữu của ta được không?

Bằng hữu? Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình quay đầu nhìn Đậu Phụng Tiết. Mãi đến lúc này, hần mới minh bạch suy nghĩ của Đậu Phụng Tiết.

- Đương nhiên, chúng ta vẫn luôn là bằng hữu.

- Ừ, cả đời là bằng hữu.

Đậu Phụng Tiết nở nụ cười vui vẻ rồi cầm bánh ngọt lên mà ăn. Mà Ngôn Khánh khẽ giật mình, cả đời làm bằng hữu sao? Có thể hiện tại ngươi thốt những lời này từ đáy lòng, nhưng khi trưởng thành rồi ngươi còn có thể nhớ được những lời này sao? Đậu Phụng Tiết khi biết thân phận mình, hần còn muốn làm bằng hữu của một cháu trai gia nô không? Trịnh Ngôn Khánh thờ dãi một hơi. Nếu như muốn cả đời làm bằng hữu thì mình vĩnh viễn phải đặt Đậu Phụng Tiết lên đỉnh đầu, nếu không dựa vào gia thế của hần, khoảng cách giữa Trịnh Ngôn Khánh sẽ càng ngày càng lớn, cuối cùng hần sẽ trở thành người đứng.

Một ngày vô sự. Đậu Hiếu mấy người bọn họ không xuất hiện ở học xá, không biết vì duyên cớ gì. Trịnh Ngôn Khánh cũng vui vẻ vì được yên tĩnh, không gặp phải phiền toái, ở lớp học hần luyện tập chăm chỉ bút pháp cơ bản. Sau khi tan học, Đậu Phụng Tiết mời hần đi cùng đường nhưng lại bị Trịnh Ngôn Khánh cự tuyệt. Bởi vì hần còn phải ở lại lớp quét dọn phòng học, sau đó chỗ ở của Lý Cơ. Chỗ ở của Lý Cơ là ở bên trong học xá, nơi đó có một tiểu viện, lúc này ánh sáng rực rỡ đang chiếu vào sân, vô cùng có sức sống. Lý Cơ ngồi dưới một cây đại thụ, dưới thân phủ lên một chiếc nệm, phía trước bày ra án thư. Ở trên thư án chồng chất sách, chính là Tam Quốc chí của Trần Thọ, thấy Trịnh Ngôn Khánh tiến tới, Lý Cơ khoát tay bảo hần ngồi ở đối diện, rồi dựa lưng vào thân cây, cầm một quyển sách yên lặng nhìn xem, không nói chuyện với Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không nóng lòng mà lẳng lặng ngồi trước thư án. Ở kiếp trước trên quan trường, Ngôn Khánh đối với thủ đoạn này vô cùng thành thục. Những người lãnh đạo thích dùng cách như vậy để khảo nghiệm khí độ của cấp dưới, nếu người ngồi ở phía dưới không thể bình tĩnh, không thể trầm lặng thì là người phía dưới không phải là người trầm ổn và ngược lại. Một lát sau, Lý Cơ buông sách, chỉnh vạt áo rồi ngồi xuống. Đối với biểu hiện của Ngôn Khánh, hần vô cùng thỏa mãn, Lý Cơ cất tiếng nói:

- Ngôn Khánh, từ hôm nay trở đi, ta giảng cho ngươi Tam Quốc. - Vâng tiên sinh.

Trịnh Ngôn Khánh do dự một chút rồi hạ quyết tâm:

- Đệ tử có một yêu cầu quá đáng, xin tiên sinh có thể thành toàn. Lý Cơ khẽ giật mình:

- Chuyện gì?

- Đệ tử muốn bái tiên sinh làm sư phụ.

Trịnh Ngôn Khánh ngẩng đầu nhìn Lý Cơ rồi nói:

- Không phải là đệ tử và sư phụ như hiện tại mà là thầy trò chân chính. Lý Cơ ngưng tụ đôi mắt lộ ra vẻ thận trọng.
- Ngươi tại sao lại muốn làm đệ tử của ta? Hắn khoát tay ý bảo Ngôn Khánh không cần giải thích rồi trầm giọng nói:
- Ngôn Khánh, ta biết rõ ngươi cho rằng mình xuất thân không tốt, bá sư ở trường rất khó, nhưng ta cho là, thiên tư của ngươi rất tốt, tương lai nhất định sẽ có đại tiền đồ. Mà ta, chỉ cần cầu ấm no, không sai, ta đúng là biết mấy chữ, nhưng thân không có công danh, cũng không thể giúp gì cho ngươi, ngươi cần phải suy nghĩ kỹ càng, chuyện này không thể tùy tiện, nếu không ngươi sẽ hối hận cả đời. Trịnh Ngôn Khánh nói:
- Đệ tử sẽ không hối hận. Hắn trầm mặc một chút rồi nói:
- Đệ tử có thể nhìn ra được, tiên sinh không phải là thường nhân. Kinh luân đầy bụng, học thức chưa chắc đã thua Nhan Sư Cổ, đệ tử đối với học thức của tiên sinh vô cùng kính nể, hơn nữa tiên sinh đối với đệ tử ưu ái, trừ tổ phụ và vú em trước kia thì không ai thương đệ tử như vậy, cho nên đệ tử muốn nghe dạy dỗ từ tiên sinh, không biết tiên sinh có nguyện nhận đệ tử không?

Ngôn Khánh nói lời này khiến cho Lý Cơ không khỏi biến sắc. Hắn do dự một chút rồi thờ dài nói:

- Ngôn Khánh, không phải là lão sư không muốn thu nhận con nhưng thực sự... Con cũng biết ta là người thế nào, vạn nhất làm đệ tử của ta ngày sau đường đi của con sẽ vô cùng chông gai và cực khổ. Hài tử bình thường có lẽ không hiểu lời nói của Lý Cơ. Nhưng Trịnh Ngôn Khánh thì giắt mình, Vị Lý Cơ tiên sinh này không lẽ cũng có chuyện ẩn giấu. Tuy nhiên lời nói đã ra khỏi miệng, nếu hắn đổi ý thì thật không đúng, nói không chừng Lý Cơ tiên sinh đang khảo nghiệm hắn. Nghĩ tới đây Trịnh Ngôn Khánh cắn răng một cái. Ta đánh bạc một phen, nếu như thắng thì ông sẽ giúp ta thăng chức rất nhanh... Hắn không nói nhiều lời, phủ phục xuống ghế, dập đầu rầm rầm mà nói.
- Đệ tử không hối hận, xin tiên sinh rủ lòng thương.

Lý Cơ nhìn hắn trầm mặc một hồi rồi thờ dài.

- Ta cái này gọi là mua dây buộc mình, vốn định giảng cho ngươi Tam Quốc không ngờ... Ngươi đã có ý như thế, ta sẽ thu ngươi làm đệ tử, chỉ là sau này hối hận ta cũng không cần ngươi.

Nói xong hắn đứng dậy đỡ Trịnh Ngôn Khánh lên. Hắn đánh giá Ngôn Khánh từ trên xuống dưới rồi đột nhiên cười nói:

- Không ngờ Lý Cơ ta lại có một đệ tử giỏi, ngươi gọi ta một tiếng sư phụ, ta cũng không thể để ngươi chịu lỗ, đây là dây lưng đai ngọc của ta, hôm nay tặng cho ngươi làm lễ vật. Nói xong ông lấy đai lưng đưa cho Trịnh Ngôn Khánh. Đai lưng này màu đen, nhìn không ra làm bằng chất liệu gì, đầu tròn giống như là tơ lụa vậy. Ở xung quanh khảm hàng kim, trên mặt có bạch ngọc giá trị ở trên thị trường ít nhất có tới tám trăm lượng bạc. Ngôn Khánh lắp bắp kinh hãi.
- Sư phụ, đệ tử làm sao có thể nhận vật trân quý như vậy?
- Cái này có gì là trân quý.
- Ta từ nay về sau chỉ có ngươi là đệ tử, cái đai lưng này dĩ nhiên là tặng cho ngươi, ta cũng biết rõ ngươi là người luyện võ, đai lưng này là do tơ tằm dệt thành, còn có tơ vàng, ngươi đem bên người có thể bảo vệ được lưng áo, bình khí bình thường khó có thể làm tổn thương..Tốt rồi, ta không lải nhải nữa, ngươi cứ cất kỹ là được, chúng ta bắt đầu học Tam Quốc, ta muốn chờ xem tình thế Nhan Trúu phải chịu thua.
- Đa tạ sư phụ ban thưởng.

Ngôn Khánh cũng không chối từ nữa, đem đai lưng cất kỹ rồi ngồi trước thư án. Lý Cơ cầm lấy Tam Quốc, hắng giọng rồi lật tờ thứ nhất ra.

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: đồng đội ngày xưa

Trịnh Ngôn Khánh bắt Lý Cơ làm sư phụ cũng không truyền ra ngoài. Lễ bá sư nghi thức cũng đơn giản, ở bên trong học xá mà thôi, tế bá thánh hiền, dâng tặng rượu nước, dập đầu qua loa là xong. Tham dự bất quá cũng chỉ có Trịnh Thế An và Đậu Phụng Tiết mà thôi. Lý Cơ cũng nói: Đây là hạng người vô danh, đem ra thành đại sự chỉ sợ bị người khác chê cười. Trịnh Thế An cũng đồng ý, Ngôn Khánh lúc này thì thầm nghĩ tới cái cảm giác lúc hắn bá sư, những lời nói kia của Lý Cơ không đơn thuần là để thăm dò, chẳng lẽ Lý Cơ không muốn nhận hắn làm đệ tử là có nguyên nhân khác. Chỉ là hiện

tại đã bãi sư rồi, Trịnh Ngôn Khánh sẽ bỏ tâm tư, tình tâm mà học tập. Lý Cơ không vì Trịnh Ngôn Khánh trở thành đệ tử của hắn mà buồn lòng hơn, trái lại vô cùng nghiêm khắc, hơn nữa ngoại trừ Tam Quốc chí, Lý Cơ cũng bắt đầu truyền thụ cho Ngôn Khánh học thức của mình, tứ thư ngũ kinh đủ loại. Vốn Lý Cơ cho rằng, hiện tại dạy cho Ngôn Khánh vẫn còn sớm. Nhưng Ngôn Khánh đã học qua lớp học vỡ lòng, vì vậy hắn dễ dàng tiếp nhận học thức của Lý Cơ. Mà điều Ngôn Khánh cảm thấy hứng thú nhất là Lý Cơ lên truyền thụ cho hắn thuật bắn cung. Lý Cơ đối với cung tên vô cùng quan trọng, cuối cùng bỏ ra một số tiền lớn, mua cho Ngôn Khánh một cây cung rất tốt. Hắn đem cung dao cho Ngôn Khánh thần sắc trang trọng nói:

- Ngôn Khánh, học bắn trước hết phải xem kỹ năng bắn thân sau đó mới bắn, học bắn cũng giống như nghiên cứu học vấn, phải thường xuyên xem kỹ bản thân. Trịnh Ngôn Khánh khom người thụ giáo. Thời gian một ngày cứ như vậy mà trôi qua. Trong nháy mắt học xá đã tạm nghỉ dạy học. Lý Cơ cũng cho Ngôn Khánh hai ngày nghỉ ngơi, nói hắn không cần đến Học Xá nghe giảng, trong mắt của hắn Ngôn Khánh chỉ là một tiểu hài tử, cả ngày ở Học Xá nghe giảng cũng không có gì tốt, cố nhân dạy học có độ dừng cũng là vì vậy. Trịnh Ngôn Khánh vui vẻ hai ngày bỏ thời gian để hoàn thành xong cốt truyện rồi cùng Trịnh Thế An tới Lạc Dương, đi Thiên Tân Kiều phổ thăm các lão quân. Thiên Tân Kiều phổ dài khoảng hơn trăm thước. Chủ yếu là kinh doanh thiết khí là chính, có hơn mười gian hàng.

Ngày xưa chiến sự diễn ra nhiều, từ khi Khai Hoàng về sau, dân chúng an lành, chế tạo binh khí ngày càng ít đi. Triều đình đối với binh khí đều có phường chế tạo riêng, mà làng giềng đối với tiệm sắt chủ yếu cũng chỉ chế tạo nông cụ mà sinh sống, cho nên bây giờ việc buôn bán ở đây trở nên tiêu điều. Trịnh Thế An mang theo Trịnh Ngôn Khánh tới chào hỏi từng người. Tại khu phố cuối cùng, ông dừng bước. Trên tiệm sắt này có treo một tấm biển, trên đó có ghi chữ "Hùng" rất lớn. Trịnh Ngôn Khánh biết rõ, hiện nay mọi người thích dùng họ của mình đặt tên cửa hàng. Chữ Hùng này hẳn là họ của chủ tiệm sắt, đây đúng là một dòng họ không thường gặp.

- Hùng Đại Chuy. Trịnh Thế An ở ngoài tiệm sắt hô to một tiếng: - Hùng Đại Chuy có ở đây không?

- Ai vậy? Ở trong tiệm sắt truyền tới thanh âm lớn, sau đó từ bên trong đi ra một trang hán, tuổi chừng ba mươi bốn mươi, lưng hùm vai gấu, hình thể to lớn, sắc mặt hắc tím, hiển nhiên là do được hun sấy bên lò lửa đã nhiều. Trịnh Ngôn Khánh thở ra một hơi rồi khẽ nói:

- Gia gia, là một trang hán thật tốt.

Trịnh Thế An cười cười bước vào tiệm sắt nói với cự hán:

- Hùng oa tử, thoáng chốc ngươi đã lớn rồi, còn cao hơn cả cha ngươi lúc trước. Cự hán nhìn thấy Trịnh Thế An vốn hơi lạ lẫm nhưng rồi lại tươi cười.

- Trịnh đại thúc, ông là Trịnh đại thúc, ta nhớ được ông, ông là Trịnh đại thúc. Hắn vừa nói chuyện vừa chạy về phía Trịnh Thế An, trong tay còn mang theo một cây chùy thật lớn, khiến cho người ta phải kinh hồn khiếp đảm.

- Đứng lại, đứng lại. Trịnh Thế An hiển nhiên cũng hơi sợ hãi vội đưa tay ngăn lại.

- T chết tiệt này, trưởng thành như vậy rồi sao, còn không buông chùy xuống, động tay động chân một cái, lão già khom ta không chịu nổi đâu. Cha của ngươi đâu, hắn có ở đây không... Cự hán cười ha hả rồi dừng bước.

- Cha của con, ở đây... chính là uống rượu say ở sau đây này.

- Dẫn ta đi vào. Trịnh Thế An cười ha hả, khẽ đập tay vào ngực cự hán một cái:

- Khá lắm, bắp thịt ngươi rất cứng rắn, so với cha ngươi năm đó thì còn lợi hại hơn, lão gia hỏa có khỏe không, hôm nay có thể ăn uống một phen được không?

- Ha ha, cha của con ở đây. Cự hán dẫn đường, Trịnh Thế An nói khẽ với Trịnh Ngôn Khánh:

- Hùng Đại Chuy là mãnh hổ thị tòng dưới trướng đại đô đốc năm đó. Nhớ năm đó đại đô đốc khỏi binh, Hùng Đại Chuy một nhà tám người lên trận, lúc trở về Lạc Dương chỉ còn lại mình hắn, người này quan hệ với ta cũng không tệ, nhưng tính tình chân thật và táo bạo, trước kia lão quân ngăn trở đại đô đốc, ai cũng không dám nói với hắn, chỉ sợ hắn giận dữ mà quá khích, làm ra sự tình. Chỉ là hắn là người tốt, những hài tử của các huynh đệ của hắn đều một tay hắn nuôi lớn. Hùng oa tử kia là Hùng Vĩ, thực ra chỉ là cháu của hắn, lần trước ta đến thấy nó chỉ là một tên đại tiểu tử, không ngờ trong nháy mắt đã lớn như vậy rồi. - Gia gia, họ Hùng này cũng thật kỳ quái.

- Hùng Đại Chuy không phải là người Lạc Dương, hắn từ nhỏ theo cha chạy nạn mới lưu lạc tới đây. Trịnh Ngôn Khánh gật đầu rồi đi theo Trịnh Thế An vào trong hậu viện. Ở trong hậu viện có bảy hậu sinh đang rèn sắt, trong đó còn rất nhiều đồ phục vụ cho việc rèn. Mà đối diện ở đằng sau hành lang cửa hàng có một lão nhân râu tóc xám trắng đang ở đó uống rượu. Nhìn niên kỷ của lão nhân so ra còn lớn hơn cả Trịnh Thế An.

Mặt mũi của lão tràn đầy nếp nhăn, lồng ngực hồng tía, bởi vì bị lò lửa nung nên thành ra vậy. Trên người của lão nhân có những vết thương rất đáng sợ, Trịnh Ngôn Khánh thấy vậy không khỏi hít sâu một hơi.

- Hùng Đại Chuy. Trịnh Thế An kêu lên một tiếng, lão nhân uống rượu liền run lên, ngẩng đầu nhìn người phía trước lộ ra vẻ vừa sợ hãi vừa vui mừng.

- Trịnh đại tì? (Trịnh mũi to) Trịnh Thế An cất bước tới, Hùng Đại Chuy hét lớn một tiếng, kẻ đó bàn chân trở nên lão đạo. Mũi của hắn khá lớn, Trịnh Thế An trước kia theo quân của Trịnh Đại Sĩ, đầu nhập vào đám người mãnh hổ, nên bọn họ đặt biệt hiệu cho Trịnh Thế An là vậy. Chớp mắt qua vài chục năm, Trịnh Thế An đã quên cái tước hiệu này rồi, nay lại bị Hùng Đại Chuy nói ra. Phải biết rằng đi bên cạnh hắn còn có Ngôn Khánh.

- Hùng Đại Chuy, ngươi đừng nói hươu nói vượn, lão già nhà ngươi còn khỏe chứ?

- Ha ha ha, người chưa chết ta dĩ nhiên là chưa. Hai lão nhân đối mặt ở trong hành lang nhìn nhau một lúc, sau đó tiến lại với nhau, Hùng Đại Chuy vô cùng hùng vĩ cao lớn Ngôn Khánh cảm thấy nếu ông ở đời sau, bằng thể trạng này của ông thì còn ghê gớm hơn cả những vận động viên bóng rổ.

Ngày xưa ở trên chiến trường là đồng僚, nhiều năm từ biệt đã gặp lại nhau. Trịnh Thế An vất vả mới ổn định lại tâm thần, ông kêu Trịnh Ngôn Khánh tới:

- Ngôn Khánh, mau bái kiến Đại Chuy gia. Hùng Đại Chuy khẽ giật mình nói:

- Mũi to, đây là tôn nhi của người?

- Ha ha, đúng thế nhưng không khác gì con của ta.

Bạn đang đọc truyện *Sốán Đường Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Hùng đại Chuy

Hùng Đại Chuy búng tinh đại ngộ vô vô vai của Trịnh Ngôn Khánh, bàn tay của hắn cứng như một khối sắt nguội, Ngôn Khánh cương cường chống mới thoát khỏi lực tay của y. Nhưng hắn lại không biết, Hùng Đại Chuy đang âm thầm gặt đầu.

- Mũi to, Tôn nhi này của người so với người có khi còn mạnh hơn nhiều. Trịnh Thế An cười hắc hắc, ngồi xuống bên cạnh, vẻ mặt đắc ý vô cùng, Ngôn Khánh cung kính ngồi phía sau ông, hắn không ngờ lại làm Hùng Đại Chuy mất hứng.

- Trịnh tiểu tử này tại sao lại ngồi xa vậy, xem thường lão đầu tử ta sao?

- Cái tên này, đừng nói bấy bạ, là Ngôn Khánh thủ lễ.

- Thủ lễ con khi... ở chỗ của ta không có nhiều quy củ như vậy, cứ giống như dưới trường đồ đốc năm đó, tùy ý là được rồi.

- Không được nói nhảm! Trịnh Thế An hừ lạnh một tiếng rồi nói: - Đại Chuy, hai năm qua người tốt chứ?

- Tốt con khi. Hùng Đại Chuy há miệng mắng:

- Cả ngày ở chỗ khi gió này, ta sắp bị kim nén mà chết rồi. Người nói đi, cả thiên hạ đừng ở đâu không đừng lại đừng ở nơi này? Trước đây ít năm còn chém chém giết giết, sinh ý của ta không đáng ngại, hiện tại không đánh nhau, ta cũ chẳng có thứ mà uống rượu ăn cơm. Trịnh Ngôn Khánh không quan tâm tới bọn họ nói chuyện cho nên nhìn về bốn phía xung quanh. Đột nhiên ánh mắt của hắn ngưng tụ. Chỉ thấy ở trước cửa ra vào, có một đại tiểu tử đầu tóc lộn xộn hai tay để trần, tay bụng lấy một cái bát lớn, ăn như hổ đói.

- Đó là cháu trai của ta. Hùng Đại Chuy lúc nói chuyện phát hiện ra Trịnh Ngôn Khánh đang nhìn tiểu tử mình ăn cơm thì không khỏi thờ dài rồi trầm giọng nói:

- Đó là cháu trai của ta, cha nó chết trận ở Lê Dương... con gái của lão chữa hoang về sau sau khi sinh hạ đã chết, oa nhi này mệnh lớn lại sống, chỉ là đầu óc không tốt, suốt ngày chỉ biết ăn, so với Hùng Vĩ còn tham ăn hơn. Bất kể thế nào, là oa nhi của Hùng gia thì ta phải giữ hắn lại. Trước kia làm ăn tốt thì không sao, hôm nay oa nhi này tuổi càng lớn, lượng cơm ăn cũng trở nên kinh người, ta cũng không biết có thể chèo chống đến khi nào... Mũi to, nếu như người có môn đạo nào tốt thì cũng nên chiêu cố cho lão huynh đệ một chút. Trịnh Thế An cười khổ một tiếng:

- Ta rất muốn nhưng hôm nay e rằng bản thân ta cũng khó bảo toàn.

- Nói như thế là sao? Trịnh Thế An đem tình huống trước mắt nói một lần cuối cùng kết luận:

- Đại Chuy, hôm nay ta đến là muốn xem các lão huynh đệ thế nào, nếu có chuyện gì đau khổ thì cứ nói với ta, thừa dịp bây giờ ta còn có thể giúp các người một số việc.

- Đại lão gia, còn mạnh khỏe thì còn có thể nhưng đại lão gia mất thì...

- Aizzz, đại lão gia chiều cổ ta cả đời, ta thật sự không muốn vì chuyện này mà làm phiền ông. Như vậy đi, Đại Chuy, ta viết một phong thư cho đại lão gia, tường tận chuyện này, người đi Huỳnh Dương có được không?

- Ta không đi! Hùng Đại Chuy cất tiếng nói:

- Lão tử có luân lạc thì cũng không thể dựa vào sự bố thí của người khác mà sống, chỉ là mũi to, đại công tử người không nói nhưng lại để cho một đứa đương gia của vợ hấn làm chủ, nghĩ thật mất hết thể diện của đồ đốc. Ta nghĩ rồi, nếu thật sự lẩn lộn ngoài đời không nổi, ta đem bọn nhỏ về quê, nếu thật sự không thể thì chúng ta đi tới Thái Nguyên.

Thái Nguyên thuộc Tịnh Châu, thường xuyên có giặc Đột Quyết. Xem ra Hùng Đại Chuy cũng biết được một chút tin tức, muốn đi Thái Nguyên kiếm ăn. Ngẫm lại cũng thế, ở Thái Nguyên nghề rèn sắt vẫn có thể sinh tồn được. Nhưng Trịnh Thế An lại ngăn cản Hùng Đại Chuy.

- Đại Chuy, nghe ca ca, đừng đi Thái Nguyên.

- Tại sao?

- Chỗ kia đúng là cần thợ rèn nhưng đi vào đó sinh hoạt, gây chuyện không tốt có thể mất cả tính mạng. Đúng thế, Thái Nguyên là do Hán Vương Dương Lương chủ trì... Trịnh Thế An không có cách nào nói thản, đành phải mặt mờ ngăn cản Hùng Đại Chuy. Hấn thầm nghĩ:

- Đại Chuy, người đừng có gấp, hiện tại không dễ dàng nhưng lão ca ca còn ở Lạc Dương sẽ nghĩ cách giúp người. Nếu như ta không nghĩ ra biện pháp, lúc đó người quyết định thì ta sẽ không ngăn cản người.

- Mũi to, người đã nói như vậy thì ta sẽ nghe theo người. Lúc này, Ngôn Khánh đã đi tới trước mặt đại tiểu tử. Đại tiểu tử này, tuy ngồi nhưng cao hơn Ngôn Khánh đến một cái đầu, cả người một khối thịt, nhìn có vẻ rất kinh người, hấn cũng không nhìn Ngôn Khánh nhiều, buồn bực ăn như hổ đói.

- Đây, người tên là gì vậy? Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên hỏi. Đại tiểu tử ngẩng đầu, nhìn Ngôn Khánh mà ồm ồm nói:

- Người là ai, tại sao ta phải cho người biết.

- Đại cá tử, ta là Trịnh Ngôn Khánh.

- À, ta là Hùng Đại Hải. Đại tiểu tử kia khờ khạo trả lời, sau đó cúi xuống tiếp tục ăn cơm, hoàn toàn không thấy Ngôn Khánh vờn tay ra. Hùng Đại Chuy tiếp lời:

- Oa nhi đừng để trong lòng, đại hắc tử đối với ai cũng vậy, người chớ chấp nhặt hấn.

Ngôn Khánh tự nhiên sẽ không để ý tới việc Hùng Đại Hải vô lễ ngược lại đối với hấn có một sự hiếu kỳ mãnh liệt. Người này khí lực hùng tráng, sau này trưởng thành chỉ sợ không hề kém thúc thúc Hùng Vĩ của mình bao nhiêu. Xem bộ dáng của đại tiểu tử này tựa hồ rất kinh người, ánh mắt của hấn đối với mọi người cũng không để ý, chốc lát đã ăn xong một bát cơm to, sau đó ra sân lo công chuyện. Đại tiểu tử này chủ yếu lo chuyện kéo ông bế thối lò lửa. Chỉ thấy đại tiểu tử kia kéo ông bế trông rất dễ dàng.

- Ngôn Khánh, người ra bên ngoài đi dạo, ta còn có chuyện nói với Đại Chuy gia gia. Trịnh Ngôn Khánh đáp ứng rồi khỏi đại đường, ở trong sân ngõ đông ngõ tây, hấn đối với những thứ này đều rất hứng thú. Kỹ thuật rèn sắt của Hùng gia cũng rất cao minh, cũng có danh tiếng trong thành Huỳnh Dương. Nếu như chế tạo binh khí thì chắc chắn rằng người nhà họ Hùng có thể tạo ra binh khí tốt nhất. Còn chế tạo nông cụ thì giống như là dùng dao mổ trâu cắt cỏ gà. Bởi vì nguyên nhân kỹ thuật nên Hùng gia chế tạo nông cụ phí tổn thường cao hơn nông cụ bình thường đến ba bốn thành, bởi vì bọn họ chế tạo theo yêu cầu binh khí, phẩm chất phải cao. Chế tạo nông cụ, cũng không phải là chiến tranh giết người không cần yêu cầu cao như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Khúc viên cày

Nhà cửa cao thấp hơn mười miệng ăn, cơ hồ đều dựa vào tiệm sắt mà sống... Hôm nay bọn họ cũng chỉ miễn cưỡng mà sống tạm mà thôi.

- Hắc tử. Hùng Đại Hải nghe có người gọi hấn liền ngẩng đầu. Thấy Trịnh Ngôn Khánh hấn liền khờ khạo đáp:

- Có chuyện gì vậy?

- Đây là cái cây phải không?

- Đúng vậy. Hùng Đại Hải ở bên cạnh thổi ống bễ, lại vừa giải thích:

- Gia gia ta nói, cây này ở Lạc Dương là cái cây tốt nhất, người xem đi đầu cây rất sắc bén, cái cây này cây ruộng vừa nhanh vừa tốt, những nhà khác căn bản không thể nào so sánh. Trịnh Ngôn Khánh a một tiếng rồi ngồi xuống bên cạnh. Ở bên cạnh Hùng Đại Hải có một cái cây vừa làm xong, nhưng Trịnh Ngôn Khánh lại cảm thấy, cái cây này quá cồng kềnh, lại thẳng tuột làm công việc canh tác thật rất bất tiện. Nhưng không thể phủ nhận, phẩm chất của nó thực sự không kém. Ngôn Khánh nhìn những cái cây này cẩn thận nhắc lên. Cái này cũng khó trách, kiếp trước hắn nhìn những cái cây thì phần lớn là khúc viên cây hình dáng cong cong, mà Khúc Viên cây nổi danh ở Giang Đông, thời Hậu Đường mới xuất hiện, cây cong so với cây thẳng thì linh hoạt và khoa học hơn nhiều. Khúc Viên cây này sau khi xuất hiện mặc dù trải qua thời Tống thời Minh cấu tạo vẫn không có nhiều thay đổi, được xem là một đại phát minh. Trịnh Ngôn Khánh đột phát ý tưởng, nếu để Khúc Viên cây xuất hiện sớm thì có phải là đã cứu vãn được Thiên Tân Kiều phổ rồi không? Tuy nhiên không thể để cho Trịnh gia những tay vào, nếu không cho dù cứu vãn được Thiên Tân Kiều phổ thì chỗ tốt này cũng không đến lượt mình, chuyện này cần phải thương lượng với Trịnh Thế An một chút. Chỗ tốt này cho dù không rơi lên mình thì cũng phải để lại cho Trịnh Thế An. Dù sao tổ tôn hai người hiện tại cũng là một chỗ tốt rơi vào ai cũng thế cả. Nghĩ tới đây, Ngôn Khánh một bên nói chuyện phiếm với Hùng Đại Hải, vừa quan sát cấu tạo của cái cây. Khúc Viên cây có mười một bộ phận hợp lại mà thành. Trịnh Ngôn Khánh ở kiếp trước từng thấy qua bản vẽ, nhưng hắn hồi tưởng lại cũng hơi khó khăn.

- Ngôn Khánh, chúng ta trở về thôi. Trịnh Thế An cùng Hùng Đại Chuy nói xong liền chuẩn bị trở về điền trang. Thấy Trịnh Ngôn Khánh ngồi xuống bên cạnh một cái cây, nói chuyện với Hùng Đại Hải, Trịnh Thế An cũng cảm thấy kỳ quái trong lòng vì vậy mới cất tiếng hỏi.

- Oa nhi, con cùng với hắc tử làm gì vậy? Hùng Đại Chuy đối với Trịnh Thế An là đồng đội dĩ nhiên đối với Trịnh Ngôn Khánh vô cùng thân mật.

- Hùng gia gia, con đang cùng với hắc tử xem dáng vẻ của chiếc cây.

- Ha ha, oa nhi này ánh mắt không tệ, cái cây này là do ta tự mình chế tạo đó, người thích thì ta tặng cho người là được. Trịnh Thế An nhún lông mày với vâng nói:

- Chuyện này sao có thể. Ông có ý là: Ngôn Khánh nhà ta không cây ruộng, người tặng hắn một bộ canh cây để làm gì. Nào biết Đại Chuy trừng mắt nói:

- Mũi to, là ta tặng cho oa nhi chứ không phải tặng cho người, người quản làm gì, Oa nhi quyết định vậy đi, người đã thích thứ này thì đợi buổi tối ta nói Hắc tử mang tới điền trang cho người.

- Cái này đa tạ Hùng gia gia.

- Hắc hắc, oa nhi này thật nhu thuận và hiểu chuyện, mũi to người đúng là có phúc khí có được một đứa cháu ngoan như vậy. Tiểu oa nhi này so với hắc tử nhà ta thì hơn nhiều lắm. Oa nhi, sau này nếu như người phát đạt, trở thành đại tổng quản giống như gia gia của người thì nhất định phải chiếu cố đám Hắc tiểu tử kia một chút. Hùng Đại Chuy nhìn c lớn thô kệch nhưng không phải là người ngốc nghếch. Cái canh cây này cũng không phải tặng không mà là có điều kiện trong đó... Ngôn Khánh cười ha hả rồi gật đầu, nhận lời. Hùng Đại Chuy càng vui vẻ vô vai Trịnh Thế An:

- Mũi to, oa nhi này so với người còn sáng khoái hơn. Trịnh Thế An liên tục cười nhe răng, cùng Hùng Đại Chuy nói vài câu khách sáo rồi mang Ngôn Khánh ra khỏi tiệm sắt này ...

- Gia gia, con có một ý tưởng, nói không chừng có thể khiến cho đám người Hùng gia gia cải thiện tình hình. Trên đường về, Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên mở miệng, Trịnh Thế An hai mắt sáng ngồi với vâng hỏi:

- Con có ý tưởng gì, mau nói cho ta biết. Đối với mấy lão huynh đệ này Trịnh Thế An dĩ nhiên có cảm tình, ông dĩ nhiên là muốn giúp đỡ đám người Thiên Tân Kiều phổ này cải thiện sinh hoạt. Ông cũng biết tôn nhi của mình tính tình quái, mưu ma chước quỷ có nhiều, nếu thật sự có thể giúp đỡ chúng huynh đệ xưa thì ông thật sự cao hứng.

- Thế nhưng mà con có một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Chuyện này cha không được nói cho đại lão gia, cũng không được cho đại lão gia, cũng không cho đại công tử bọn họ biết rõ. Trịnh Thế An giật mình thốt:

- Tại sao?

- Không tại sao cả, con không muốn cho bọn họ biết rõ. Trịnh Thế An lòng tình tường, Ngôn Khánh đối với Trịnh gia đã sinh bất mẫn rồi, loại bất mẫn này chỉ sợ là từ Thôi Đạo Lâm mà sinh ra. Ngày hôm nay thấy tình huống của Thiên Tân Kiều phổ, càng khiến cho cảm xúc bất mẫn này sâu sắc. Có thể hắn là người của Trịnh gia đời đời làm việc vì Trịnh gia. Lừa gạt Trịnh gia? Trịnh Thế An tại sao không rõ tâm ý của Trịnh Ngôn Khánh, đây là hắn muốn mình ra mặt, thu nạp nhân tâm của Thiên Tân Kiều phổ. Nếu như Ngôn Khánh thật sự nghĩ ra biện pháp nhưng lại để Trịnh gia ra mặt thì thanh danh sẽ rơi lên trên đầu Trịnh gia, tổ tôn hắn xuất lực cũng không có một chút chỗ tốt nào. Nếu như ta nói ra chuyện này thì không phải chỗ tốt rơi lên trên người của ta sao? Nhưng điều này có vẻ như không phải với đại lão gia. Trịnh Thế An đối với Trịnh Nhân Cơ cũng sinh bất mẫn nhưng đối với Trịnh Đại Sĩ thì rất trung tâm.

- Ngôn Khánh, chuyện này...

- Gia gia, ông nghe con nói, ông đem chuyện này nói cho đại công tử biết, đại công tử đối với ông cũng không có hảo cảm.

- Hơn nữa ngừng sinh ý của Thiên Tân Kiều phổ là ý của phu nhân, chỉ sợ phu nhân vẫn còn ý niệm này, nếu như ông đưa ra phương pháp chẳng phải là làm trái ý Thôi phu nhân? Đại công tử mặc kệ chuyện trong nhà, Lạc Dương người làm chủ là phu nhân, ông nói cho đại công tử, đại phu nhân sẽ mất hứng, về sau họ đối với tổ tôn của con sắc mặt lại càng không tốt.

Trịnh Thế An hít một hơi rồi lâm vào trầm tư. Chỉ là cả đời ông trung thành tận tâm với Trịnh gia, bây giờ lại bỏ Trịnh gia đi, đem chỗ tốt ôm lên người của mình, Trịnh Thế An cảm thấy chuyện này có gì đó khuất tất, hần nghĩ nghĩ rồi nói:

- Ngôn Khánh, người nói cho gia gia biết trước, thực sự có biện pháp cải thiện sinh hoạt của các lão huynh đệ sao?

- Thực sự! Ngôn Khánh dừng lại, nhìn quanh bốn phía không có người rồi bắt đầu hành động.

Bạn đang đọc truyện *Sốán Đường Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Khắp nơi buôn bán

Hắn đi tới sau lưng con lừa, lấy từ trong bao ra một cái kéo nói: - Gia gia biện pháp này chính là trên Long đao. Người cổ đại gọi cái kéo là Long đao. Ở thời Tùy Đường, kéo không giống như hiện nay, không có trục kéo, mắt kéo, chỉ có hai cây sắt hai đầu, rèn luyện thành hình lưỡi đao, miệng cũng được mài sắc bén, sau đó đem cây sắt uốn lượn lại, bởi vậy cái kéo lúc không dùng thì mở ra, lúc cần dùng thì nhả lưỡi đao một cái là có thể cắt bỏ vật phẩm. Tổng thể mà nói, so với cái kẹp ngày sau sử dụng đều chung một nguyên lý.

Đời sau cũng có cái kéo làm hình dạng như vậy nhưng công dụng rất nhỏ, số lượng lại không lớn. Trịnh Ngôn Khánh từ lúc về Huỳnh Dương đã phát hiện ra vấn đề này. Từ mẫu vì may cắt quần áo của hắn, dùng loại kéo này mà không thuận tiện, chỉ là hắn vẫn chưa tìm được cơ hội làm hôm nay đến tiệm sắt, hắn biết rõ cơ hội đã tới, nhưng điều kiện tiên quyết là Trịnh Thế An đáp ứng yêu cầu của hắn.

- Cái đồ vật này... chỉ đáng giá bốn năm mươi tiền, có thể thay đổi tình hình sao?

- Hi hi, chỉ cần gia gia đáp ứng điều kiện của con, con sẽ có biện pháp để mọi người cải thiện tình hình. Gia gia gia gia chớ xem thường thứ này, ở Lạc Dương có bao nhiêu gia đình không may vớ, bao nhiêu người không dùng Long đao? Hơn nữa công dụng của Long đao này không chỉ cắt may mà còn làm nhiều thứ khác nữa. Chỉ cần đem sinh ý này làm ra, con đảm chắc không được bao lâu, dưới gầm trời này bất kỳ gia đình nào cũng cần một món vật phẩm như vậy. Trịnh Thế An không ngừng hít vào một hơi lạnh. Khẩu khí của đứa nhỏ này cũng thật là quá lớn! Dưới gầm trời này cũng không phải chỉ mình Thiên Tân Kiều mới có tiệm sắt, người lại nói, nhà nào cũng phải tới Thiên Tân Kiều phổ mua một cái kéo, thật là điên cuồng.

- Được rồi, nếu như người thật sự nghĩ ra biện pháp thì ta sẽ đáp ứng.

Trịnh Ngôn Khánh lập tức nói:

- Gia gia đã nói thì tứ mã nan truy. Gia gia người nói một lời thì không được đổi ý, cái Long đao này bước đầu tiên con có chủ ý rất tốt, nếu người đổi ý rồi, con sẽ không để ý tới người nữa.

- Tốt tốt tốt. Trịnh Thế An gật đầu cười. Bất quá trong lòng hắn vẫn chưa tin, Trịnh Ngôn Khánh rốt cuộc có thể nghĩ ra biện pháp gì. Trở lại điền trang, Ngôn Khánh giam mình ở trong phòng, tìm một trang giấy vẽ ra cái kéo đời sau. Kỳ thật cái kéo này cũng không có cấu tạo gì phức tạp, mấu chốt chính là mắt kéo và trục kéo. Ngôn Khánh rất nhanh sau đó tạo thành bản vẽ. Vẽ ra bản vẽ của cái kéo, Ngôn Khánh suy tư một lát, rồi đề lên đó một nhãn hiệu. Thời Tùy Đường không có định nghĩa về nhãn hiệu, nhưng mọi người từ sớm đã có quan niệm về nó. Cái kéo này cũng không khó chế tạo, chỉ cần Thiên Tân Kiều phổ này sau khi chế tạo ra, sẽ rất có nhiều người bên ngoài làm nhái theo. Mấu chốt là phải làm ra một nhãn hiệu để mọi người khi dùng kéo sẽ nhớ tới nhãn hiệu của cái kéo này.

Ở trên bản vẽ, Ngôn Khánh ghi trên đầu kéo hai chữ Hùng Ký. Hai chữ này đủ để mọi người phân biệt rồi, Ngôn Khánh nhìn bản vẽ xong, nhìn không được mà tự cười đắc ý. Lúc chàng vạng tối, Hùng Đại Chuy thực sự đã sai Hùng Đại Hải mang cây tới. Trịnh Thế An cũng không biết vì sao Ngôn Khánh lại hứng thú với đồ vật này, nói Hùng Đại Hải để lại ở trong sân.

- Gia gia, gia gia đi Thiên Tân Kiều phổ, nói Đại Chuy gia gia dựa vào theo bản vẽ này chế tạo một trăm cái. Nhớ kỹ phía trên phải in dấu hiệu này... Gia gia gia gia đáp ứng con rồi đó, không nói chuyện này cho đại lão gia, đây là bước đầu tiên, nếu như gia gia đổi ý thì đừng mong con xuất nửa lực cho Thiên Tân Kiều phổ. Nhìn hình thù cổ quái của cái kéo Trịnh Thế An trong lòng sinh nghi. Đồ vật mà Ngôn Khánh vẽ ra thật sự hữu dụng sao? Hừ, ta cứ thử làm xem, một trăm cái kéo hẳn là không đáng gì. Cứ như vậy mang theo sự nghi kỵ trong lòng, Trịnh Thế An tìm Hùng Đại Chuy thương lượng. Trịnh Ngôn Khánh buông lỏng tâm tình, ở trong thư phòng mà đọc sách. Về phần Khúc Viên cây, cũng không cần phải vội, đợi mọi người tiếp nhận cái kéo của tiệm Hùng Ký rồi mới bắt đầu.

Một tuần nữa lại bắt đầu, Trịnh Ngôn Khánh lại bắt đầu quy luật sinh hoạt bình thường. Mỗi ngày đi học luyện chữ nghe giảng tam quốc rồi tập võ, võ cùng phong phú, khuê về đến nhà thì hần tiến tới thư án sáng tác Tam Quốc Diễn Nghĩa. Tuy nói rằng câu chuyện này mạch lạc nhưng bắt đầu sáng tác cũng không phải là chuyện dễ dàng. Viết sách và miệng kể chuyện xưa trên căn bản là hai khái niệm. Kể chuyện xưa, người có thể không thông hiểu lắm nhưng viết sách thì nhất định phải có được bản lĩnh, đặc biệt là tiểu thuyết thì càng thêm phiền toái. Nói ngắn gọn, trong tiểu thuyết phải có ý tứ đẹp đẽ. Đây là phong phạm của nam triều còn sót lại, Trịnh Ngôn Khánh cũng không thể tránh được, cái gì là điệp ý trong truyện? Tức là từ những thứ nhỏ nhặt, như một khối đá nhỏ, cũng phải làm cho mỹ diệu, điều này đối với Trịnh Ngôn Khánh tuyệt đối là một loại tra tấn. Mà Tam Quốc này không chỉ là cho những người thuộc phổ phùng buôn bán nhỏ chấp nhận, nếu như muốn cho cả sĩ phu chấp nhận thì phải thật sự chau chuốt, nhưng chau chuốt đâu phải là điều dễ dàng, Ngôn Khánh cố gắng được hai chương thì đã rơi vào tình trạng kiệt sức, cũng may sau lưng hần là một tiên sinh có thể ủng hộ hần, nếu như không có Lý Cơ hỗ trợ, Ngôn Khánh muốn viết ra chương cũng không phải là chuyện dễ. Hôm nay hần đi học về nhà thì sắc trời vẫn còn sớm. Trịnh Thế An cũng không ở điện trang, trong phòng cũng không có người khác. Ngôn Khánh buông túi xách, lấy từ trong đó ra một hộp bút, sau đó lấy ra giáo trình mà Lý Cơ chuẩn bị cho hần rồi ôn tập. Lại nói tiếp, Lý Cơ đúng là một thầy giáo tốt, từ những việc nhỏ bé cũng rất dụng tâm. Mỗi lần giảng giải Tam Quốc cho Trịnh Ngôn Khánh, ông đều chuẩn bị giáo trình, sau khi hoàn tất các giảng giải thì đem giao trình giao cho Trịnh Ngôn Khánh, thuận tiện cho hần sau này học tập. Thái độ dạy học này của Lý Cơ vô cùng chuyên nghiệp, ảnh hưởng đến việc học của Trịnh Ngôn Khánh. Lúc sáng tác hần cũng vô cùng chăm chú, đối với một chữ cũng cân nhắc vô cùng. Hiện tại Tam Quốc Diễn Nghĩa mà Ngôn Khánh viết so với bản Tam Quốc bình thường đã phân chia ra. Câu chuyện vẫn giữ mạch, nhưng Trịnh Ngôn Khánh tin rằng, bản Tam Quốc này sẽ siêu việt hơn. Hộp bút chính là do Đậu Phụng Tiết tặng cho hần. Ở bên trong có bảy cây bút lông nhỏ, giá cả rất xa xỉ.

Bạn đang đọc truyện *Soán Đường Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.